O CÂRTIȚĂ LA LANGLEY

EDITURA Tineretama

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS 090

O cârtiţă la Langley

În româneşte de ANCA PISICĂ

Editura TINERAMA, 1999

ISBN: 973–9138–73-X

Gérard de Villiers
La taupe de Langley
Malko Productions – Paris

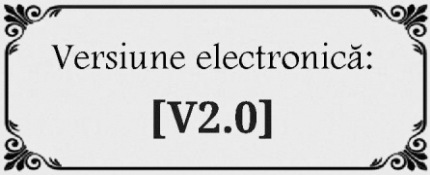

Corectură [V1.0]: ianuarie 2025

CUPRINS

Capitolul I 5
Capitolul II 11
Capitolul III 23
Capitolul IV 33
Capitolul V 40
Capitolul VI 47
Capitolul VII 54
Capitolul VIII 61
Capitolul IX 70
Capitolul X 78
Capitolul XI 89
Capitolul XII 99
Capitolul XIII 105
Capitolul XIV 114
Capitolul XV 121
Capitolul XVI 132
Capitolul XVII 141
Capitolul XVIII 149
Capitolul XIX 161
Capitolul XX 167
Capitolul XXI 177

Capitolul I

În spatele limuzinei negre, ce gonea pe autostrada Köln-Stuttgart, Vitali Tolkaşev era încadrat de cele două gărzi ale CIA, îmbrăcate în costume închise la culoare şi cu feţe pe care nu se putea citi nimic. Adjunctul Primului Directorat din KGB trăgea din ţigară, cu chipul la fel de liniştit, în timp ce privea brazii încărcaţi de zăpadă de pe marginea autostrăzii. Deasupra şoselei apăru brusc un panou albastru pe care era scris: *Flughafen, 1.000 m* (Aeroport 1.000 m).

Fordul care mergea înaintea vehiculului în care se afla generalul din KGB începu să semnalizeze. Bărbatul de lângă şoferul limuzinei – directorul Diviziei „Blocului Sovietic”[1] din cadrul CIA, sosit direct de la Washington, – se întoarse şi îi zâmbi cu căldură rusului:

— Am ajuns!

Vitali Tolkaşev clătină uşor din cap, ca şi cum această veste nu l-ar fi privit şi pe el. Din spate, se apropie de ei un alt Ford gri. Cele trei vehicule ajunseră după vreo douăzeci de minute în Camp King, biroul CIA în Germania de Vest, unde erau aduşi fugarii răsăriteni. Generalul din KGB se găsea aici de trei zile şi era supus unor interogatorii peste măsură de obositoare. Din momentul în care a părăsit Ambasada Uniunii Sovietice din Bonn şi s-a urcat în Mercedesul condus de un agent al CIA, totul s-a petrecut cu o viteză uluitoare şi cu o presiune din ce în ce mai mare. Vitali Tolkaşev se aşteptase la acest lucru şi, după ce a furnizat câteva informaţii de maximă importanţă, a dat un termen în care voia să fie scos din ţară, apoi nu a mai scos o vorbă.

Informaţiile cele mai preţioase le va furniza după o negociere foarte strânsă cu şefii din CIA. Acesta era tot capitalul de care dispunea şi care îl va ajuta să înceapă o viaţă nouă şi, probabil, va reuşi să scape de ucigaşii însărcinaţi să-l facă să plătească scump această trădare. Or, se ştie că, în trecut, CIA şi-a lăsat baltă fugarii de teapa lui, după ce i-a

[1] Blocul ţărilor din Est. (n.a.)

stors de informaţii ca pe o lămâie. Cu bogata lui experienţă, Vitali Tolkaşev nu intenţiona să aibă aceeaşi soartă ca a celorlalţi.

Acum mergeau de-a lungul gardului ce împrejmuieşte marele aeroport. În depărtare, se zăreau avioanele staţionate pe piste, învăluite într-o ceaţă uşoară. Aeroportul se găsea încă la o distanţă de vreo doi kilometri. Vitali Tolkaşev strivi ţigara şi aruncă o privire de expert celor doi bărbaţi care îl încadrau. Unul dintre ei ţinea pe genunchi un Uzi mic şi mesteca gumă. Era distrat.

— De ce luăm o cursă obişnuită? întrebă el. Este un risc inutil.

De regulă, fugarii plecau cu un avion militar aparţinând US Air Force.

— Suntem limitaţi, chiar foarte limitaţi, răspunse imediat directorul Diviziei Blocului Sovietic. Şi nici nu am putea să procedăm în alt mod.

— De ce?

Americanul se strâmbă enervat.

— Fiindcă aceşti domni din *Verfassungsshutz*[2] vor să fie siguri că nu vă răpim… Cum v-aţi luat libertatea să plecaţi de pe teritoriul lor, se simt răspunzători.

Un zâmbet ironic lumină rapid trăsăturile reci ale generalului din KGB.

— Şi cum vor proceda?

— Un reprezentant din *Verfassungsshutz* ne aşteaptă la aeroport. Vă va întreba dacă plecaţi din proprie iniţiativă şi va verifica dacă nu sunteţi cumva drogat şi nici constrâns din punct de vedere moral. După fuga dumneavoastră, sovieticii au susţinut că noi v-am răpit şi că vă ducem cu forţa în Statele Unite la bordul unui avion militar.

Vitali Tolkaşev ridică din umeri.

— Ăsta e război curat!

— Bineînţeles! se grăbi americanul să-l aprobe, însă nemţii sunt foarte susceptibili, iar noi nu vrem să-i ofensăm. Este doar o simplă formalitate. Riscurile de a fi interceptaţi sunt nule. În zece minute, totul se va termina, iar dumneavoastră veţi fi îmbarcat.

Clădirile imensului aeroport se apropiau din ce în ce mai mult. Ei

[2] Serviciul de protecţie a Constituţiei din fosta RFG. (n.a.)

se îndreptau spre aripa A, rezervată zborurilor internaţionale. Agentul de la CIA simţea cum se mai linişteşte. Îşi luase toate măsurile de prevedere pentru această operaţiune extrem de riscantă. Limuzina neagră în care se găseau fusese împrumutată de la Ambasada americană din Bonn.

— Datorită geamurilor fumurii rezistente la gloanţe, blindajului şi chiar podelei antimine, ar fi fost nevoie de o rachetă antitanc pentru a putea fi distrusă.

Secretul acestui transfer fusese păstrat cu sfinţenie, iar americanii nu ceruseră BND-ului[3] nici măcar protecţie specială de teamă să nu se afle ceva. Din partea nemţilor, doar două persoane erau la curent cu această operaţiune: directorul *Verfassungsshutz* şi reprezentantul lui, care fusese anunţat doar cu o oră în urmă. Era prea scurt timpul ca să poată fi organizat un atentat.

În plus, zece gărzi de corp ale CIA erau repartizate în maşini şi mai mulţi membri ai „Secret Service” îi aşteptau împreună cu reprezentantul Administraţiei germane. Odată îndeplinită şi ultima formalitate, Vitali Tolkaşev se va îmbarca sub un nume fals în aparatul „747”, cu destinaţia Washington.

CIA rezervase şase locuri la clasa întâi special pentru fugar, pentru tipul din Divizia Blocului Sovietic şi pentru cele patru gărzi de corp. Acum KGB-ul nu mai putea face nimic, decât în cazul în care ar trimite avioane de vânătoare sovietice ca să doboare aparatul „747”.

Limuzina încetini. Vitali Tolkaşev se aplecă înainte. Când era vorba de propria securitate, nu avea încredere în nimeni. Fireşte că aceia care îl protejau erau profesionişti, însă cunoştea bine vicleşugurile prietenilor lui din KGB. În cazul lui, o unitate specială a Departamentului S ar fi trimisă imediat să-l recupereze sau să elimine trădătorul. Membrii acesteia aveau tot interesul să-şi facă treaba, căci, în cazul unui eşec, viitoarele lor misiuni vor suferi consecinţe dintre cele mai grave…

Parcurse dintr-o privire trotuarul din faţa aeroportului. Mai mulţi bărbaţi încotoşmănaţi cu haine îmblănite se fâţâiau pe acolo. Fiecare

[3] Serviciile germane de Securitate. (n.a.)

dintre ei avea câte un mic emiţător fixat în urechea dreaptă, legat printr-un fir de un walkie-talkie prins la curea. Aceştia erau membrii serviciului de securitate din cadrul CIA. În afară de ei nu mai era nimeni pe trotuarul unde sufla un vânt rece.

În apropierea unei uşi turnante, un grup de călători, înghesuiţi într-un colţ, aşteptau autobuzul într-un amalgam de copii şi de bagaje.

Vitali Tolkaşev mai observă un bărbat înalt, cu faţa roşie de cuperoze care se uita în gol cu un aer îngrijorat. Era cu siguranţă reprezentantul *Verfassungsshutz*. Primul Ford opri lângă bordura trotuarului, iar ocupanţii lui coborâră imediat fără să-şi ascundă pistoalele mitralieră. Luară poziţie în faţa limuzinei, barând astfel trotuarul. Vitali Tolkaşev se întoarse. Cel de-al doilea Ford oprea şi el. Se petrecu acelaşi lucru, însă de această dată, în spatele maşinii negre. În acest mod, trotuarul era complet înconjurat, iar cele opt gărzi erau întoarse cu faţa la stradă, adică într-acolo de unde putea să se ivească pericolul. Cum rusul se pregătea să coboare, agentul CIA îl opri.

— O clipă.

Oamenii care aşteptau pe trotuar se întorseseră spre ei. Înaintau formând un semicerc în jurul portierei drepte din spate. Directorul Diviziei Blocului Sovietic cercetă împrejurimile câteva secunde, apoi apăsă pe un buton. Cele patru încuietori se deblocară cu un declic sec. În acel moment, el se întoarse către Vitali Tolkaşev.

— Putem să plecăm, generale.

Paznicul care stătea în dreapta rusului deschise portiera şi coborî, alăturându-se colegilor lui. Avea arma pregătită să tragă şi stătea cu spatele la protejatul său. Colegul lui din partea stângă făcu la fel, supraveghind şoseaua. Văzută de departe, scena nu atrăgea atenţia. Nu aveau sirene, nici girofar, nici măcar o maşină de poliţie. În fiecare zi se îmbarcau personalităţi pe aeroportul din Frankfurt… Nu era nimic neobişnuit. Liniştit, Vitali Tolkaşev se strecură pe bancheta din spate a limuzinei. Nici chiar el nu ar fi acţionat mai bine.

*

* *

Fugarul coborî din maşină, fiind înconjurat numaidecât de un adevărat zid uman. Agenţii CIA se adunaseră în jurul lui protejându-l

ca un cocon ticsit cu pistoale-mitralieră…

Vitali Tolkaşev se îndrepta deja către poarta aeroportului, când mentorul său îl opri:

— Aşteptaţi, generale, mai este o mică formalitate de îndeplinit, v-am pomenit despre ea.

Trimisul de la *Verfassungsshutz* stătea la câţiva metri mai departe, drept ca un par, strângând la piept o mapă. Americanul se apropie de el, urmat de Vitali Tolkaşev.

— *Sir*, acesta este generalul Vitali Tolkaşev, îi zise el. Părăseşte terito…

Funcţionarul de la *Verfassungsshutz* îi luă vorba din gură zicând sec:

— Vreţi să nu-i mai suflaţi răspunsurile?

Întorcându-se către rus, i se adresă în limba lui:

— Generale Tolkaşev, îmi garantaţi că aţi plecat de la ambasada dumneavoastră de bunăvoie?

— Da.

— Părăsiţi teritoriul german din propria dorinţă?

— Da.

— Ştiţi că oamenii care vă însoţesc fac parte din CIA?

Un zâmbet palid lumină chipul lui Vitali Tolkaşev.

— Da.

Neamţul părea dezarmat de răspunsurile sale laconice. Ezita sub privirea furibundă a americanului. Acesta i se adresă adjunctului său:

— Plecăm. Eliberaţi poarta de acolo.

Cei doi agenţi CIA se grăbiră să împingă înăuntru un grup de turişti care se scuzară fără să protesteze. Plictisit, directorul Diviziei Blocului Sovietic se postă în faţa unui înalt funcţionar german…

— Aţi terminat?

— Cred că da, zise acesta morocănos. Trebuie doar ca generalul Tolkaşev să semneze declaraţia.

Între timp, el înscrisese răspunsurile într-un chestionar pe care îl întocmise dinainte şi pe care i-l întinse rusului.

Acesta luă stiloul şi aplică o semnătură grăbită în josul paginii. Şocat, funcţionarul de la *Verfassungsshutz* observă:

— Odată urcat în avion, nu mai aveţi nicio treabă cu autorităţile germane.

Vitali Tolkaşev îi adresă un zâmbet ironic şi îi trânti în faţă:

— Tot aşa de meticuloşi sunteţi şi când îi expediaţi pe bieţii oameni în lagărele de concentrare?

Toată familia lui fusese decimată de nazişti, de aceea nu-i avea la inimă pe nemţi… Îngrozitor de stânjenit, înaltul funcţionar se dădu înapoi bâlbâindu-se. Americanul profită de situaţie şi îl trase pe fugar spre poartă.

— Haideţi că o să pierdeţi amărâtul ăla de avion.

Prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic, neamţul strigă:

— Mult noroc, generale!

Vitali Tolkaşev făcu un pas spre poartă, cercetând locul maşinal peste umerii gărzilor sale. Privirea îi fu atrasă de o valiză albastră, lăsată lângă poarta unde se aflaseră mai înainte turiştii.

Cineva mai puţin avizat nu i-ar fi acordat nicio atenţie. Însă el se temea de orice. Arătă cu mâna bagajul abandonat. În acel moment, valiza se mişcă şi începu să înainteze spre ei.

*

* *

— Uitaţi-vă la valiza aceea!

Vitali Tolkaşev urlase în ruseşte, din instinct. Gărzile se opriră locului toate odată, cu degetele pe trăgaci, încercând să descopere de unde venea ameninţarea. Niciuna nu se uita spre sol, ci căutau o persoană.

Numai fugarul privea fix valiza albastră. El înţelesese. Bagajul venea uşurel spre grupul lor. Era o valiză mare Samsonite cu rotiţe, cum se găseau multe ca aceasta… Probabil că era propulsată de un motoraş şi de un sistem de teleghidare ce se aflau în interior.

Generalul Vitali Tolkaşev făcu brusc stânga-mprejur vrând să se urce în limuzina care rămăsese cu portiera deschisă. Se creă o mică busculadă, iar oamenii nu îşi dăduseră seama ce se întâmplă. Unul dintre ei observă valiza la câteva secunde după ce aceasta începuse să se mişte. Parcursese deja o anumită distanţă, iar acum se găsea doar la câţiva metri de grup.

Directorul Diviziei Blocului Sovietic o observă în acelaşi moment şi avu senzaţia că o mână uriaşă îi strivea pieptul. Urlă:

— Don’t shoot! Don’t shoot!

Cu un avânt plin de disperare, se năpusti la Vitali Tolkaşev, încercând să-l culce la pământ. În acelaşi timp, garda trase o rafală cu micul Uzi în valiza albastră, mai mult înnebunită de acest incident decât cu intenţia să o oprească.

Directorul Diviziei Blocului Sovietic văzu rafala armei automate şi pe una dintre gărzi buimăcită, cu spatele lipit de zid, cu arma ridicată, în timp ce căuta din priviri o ţintă. După aceea, o explozie îngrozitoare îi sparse timpanele, în timp ce o imensă minge roşie păru că se rostogoleşte spre el, învăluindu-l cu căldura iadului.

Valiza se găsea încă la vreo patru metri de Vitali Tolkaşev în clipa în care explodă. Deflagraţia înghiţi tot oxigenul din aer care arse cu o flacără albă, secerând ca pe nişte păpuşi de paie pe toţi oamenii care se aflau în acel moment pe trotuar, învăluindu-i într-un nor fierbinte, strivindu-le plămânii, arzându-le viscerele…

Generalul Vitali Tolkaşev deschise gura, urlând pentru ultima oară de groază, lucru ce îi grăbi sfârşitul, arzându-i plămânii în mod instantaneu.

Capitolul II

Paul Kramer strivi furios soneria ceasului deşteptător şi strănută. Era şase şi jumătate. Afară era încă întuneric, însă pe toate autostrăzile din Virginia şi din Maryland automobiliştii se îndreptau valuri-valuri către capitala federală. Multe birouri se deschideau la ora şapte. De obicei, Paul Kramer pleca din căsuţa lui de pe L Street pe la şase şi treizeci de minute ca să ajungă la biroul lui de la Langley, în Virginia, ce se afla pe malul celălalt al fluviului Potomac, pe la şapte fix. Astfel, reuşea să găsească un loc destul de aproape în imensul parching al CIA. Soţia lui, Mary, se trezi şi ea.

— Nu ai dormit prea bine, observă ea, te-ai foit întruna. Ai probleme?

— Fă cafeaua, răspunse Kramer prefăcându-se că nu a auzit întrebarea, mă grăbesc.

Ea îşi puse un capot roz şi dispăru în bucătărie, lăsându-şi soţul în baie. Paul Kramer îşi frecă imenşii ochi negri bulbucaţi şi somnoroşi, apoi deschise duşul la maximum, învârtind robinetul. Corpul său musculos de sportiv luase proporţii, nu prea mai avea păr, iar tot farmecul lui se concentrase în privirea vie şi surâzătoare şi în gura mare şi senzuală, dar puţin cam moale.

Duşul îi făcu bine. Se pregătea să-şi tundă mustaţa deasă când Mary îi puse cafeaua pe pat împreună cu ouăle fierte şi sucul de roşii pe care îl bău dintr-odată. Telefonul sună. Paul Kramer nu avu timp să-l atingă, căci soţia lui ridicase deja receptorul.

— Alo?

Ea depărtă receptorul de ureche şi se întoarse spre Paul.

— Nu răspunde nimeni.

— Trebuie să fie o greşeală, mormăi el.

Era prost dispus. Inima începu să-i bată brusc cu putere. Era furios că nu răspunsese el.

— Poate că e vreunul dintre prietenii tăi care face o glumă, presupuse Mary.

Paul Kramer conducea de cinci ani Divizia D din cadrul CIA, care se ocupa cu ascultările. Începu să-şi amestece cafeaua întrebându-se dacă acest unic apel însemna ceea ce sperase el de câteva zile încoace. După ce termină micul dejun, se îmbrăcă repede.

— Te întorci devreme? îl întrebă soţia. Aş vrea să mă duc la bowling.

— Nu ştiu.

La ora opt avea o întâlnire pe F Street, la unul dintre birourile secrete ale CIA, la o prezentare de aparatură electronică. De aceea îşi permisese să ia micul dejun mai pe îndelete. Mary îi aruncă o privire neliniştită.

— Ce ai? De câteva zile eşti foarte încordat…

— Nu am nimic, mormăi Paul, sunt obosit.

Costumul avea o pată, dar puţin îi păsa. Eleganţa nu fusese niciodată punctul lui forte. Mary se lipi de el.

— Încearcă să nu te întorci prea târziu.

El aproape că o împinse, nemaisimţindu-se de multă vreme atras de ea. Uneori, temperamentul lui sangvin îi dădea ghes la o scurtă

aventură, fără un cuvânt, după o cină udată din belşug cu bere… În timp ce îşi închidea servieta, telefonul sună din nou. Adrenalina îi invadă arterele şi aproape că smulse receptorul din locaşul lui.

— Alo?

— Domnul Kramer?

— Da.

— Ar trebui să treceţi pe la mine. Ieri Bursa de pe Wall Street a încheiat tranzacţii la un preţ foarte mic. Ar fi mai bine să vindeţi înainte de a fi prea târziu.

Paul Kramer rămase tăcut câteva clipe. Simţi cum tot sângele îi coboară în picioare şi avu senzaţia că se prăbuşeşte. Făcu un efort supraomenesc ca să răspundă.

— Da, da, foarte bine, voi trece în dimineaţa asta.

Puse receptorul în furcă. Mary îl fixa cu ochii ei albaştri şi nevinovaţi.

— Vreo problemă?

— Nu, nimic, e vorba de nişte plasamente… Eşti gata?

Originară din Porto-Rico, Mary lucra ca translator la Ambasada Spaniei. De obicei, Paul pleca cu mult înaintea ei.

— În cinci minute, zise ea, eşti drăguţ.

În timp ce ea se pregătea, el se duse la biroul din living-room, trase un sertar şi îşi ticsi servieta cu hârtiile şi documentele dinăuntru. Apoi scoase caseta din micul magnetofon care îi înregistra toate convorbirile şi o aruncă în servietă. Era un dispozitiv pe care îl meşterise chiar el ca să se distreze. Inima îi bătea vertiginos. Zări în oglindă imaginea chipului său răvăşit. Mâinile îi asudaseră şi le şterse cu batista. Privea speriat în toate părţile, în timp ce o idee ciudată se adăugă panicii sale.

Vocea bărbatului care telefonase i se părea cunoscută. Mai ales felul în care lungea ultimele silabe. Acest lucru îl zăpăcea şi mai tare.

— Sunt gata, strigă Mary.

*

* *

Cu farurile aprinse, Fordul maro mergea pe L Street. Pentru luna decembrie, nu era frig, însă burniţa care te pătrundea până la oase

uda străzile încă întunecoase. Paul Kramer viră pe 17-st Street şi o lăsă pe soţia lui puţin mai departe.

— Pe diseară! Nu uita de bowling, îi strigă ea.

— Pe diseară, mormăi Paul.

Merse drept, pe lângă parcul de la Casa Albă, apoi viră la stânga pe Pennsylvania Avenue. Lucrările din centru îngreunau mult circulaţia şi îi trebuiră douăzeci de minute ca să ajungă la parchingul pe care îl cunoştea. După aceea găsi un loc liber în cafeneaua de alături. În faţa unei cafele aburinde, încerca să-şi pună la contribuţie mintea înceţoşată. De luni de zile se aşteptase la evenimentul din dimineaţa aceasta. Apoi teama mai dispăru, transformându-se într-o ameninţare îndepărtată. În hărmălaia de la tejghea, încerca să se adune, simţind buzele uscate şi un ghem în stomac. Deja se găsea într-o altă lume.

Vocea îi răsuna încă în urechi. „Ar fi mai bine să vindeţi înainte de a fi prea târziu.” Acesta era mesajul codificat pe care sperase să nu îl audă niciodată. În zăpăceala lui, ajunse chiar să se întrebe dacă nu îl sunase chiar agentul său de schimb. Însă era imposibil. Vânduse demult amărâtul lui de pachet cu acţiuni. Ieşi din starea de delir şi se mai linişti puţin. Trebuia să acţioneze.

Goli încă trei ceşti cu o cafea călduţă şi fără gust, apoi îşi luă servieta, hotărât să se ducă la bancă pe jos. Mai avea de aşteptat douăzeci de minute. Se numără printre primii clienţi şi fu condus în sala unde se aflau seifurile. În al lui erau doar nişte hârtii şi un plic maroniu gros pe care îl deschise. Cele douăzeci şi cinci de teancuri ce conţineau bancnote de o sută de dolari erau bine aşezate. Închise plicul şi îl puse în servietă. În cutie mai era şi un Colt 38 pe care îl lăsă acolo. Îi tremurau picioarele. Când ieşi din bancă, se uită în jurul lui. Nu reperă nimic suspect în forfota matinală înecată într-o ceaţă uşoară. Mai avea două ore la dispoziţie. Se urcă în maşină şi porni spre Mason Memorial Bridge, ca şi cum s-ar fi dus la muncă. În capul său gândurile se învălmăşeau. Nu îi venea să creadă că viaţa lui se schimbase.

*

* *

Barul *Robin Hood*, situat în capătul holului monumental al hotelului

Willard, semăna cu fumoarul epatant dintr-o vilă din Virginia, cu lambriuri şi cu scene de vânătoare. Barul era aproape pustiu. Se apropia ora mesei, iar funcţionarii de la Casa Albă mai stăteau încă aplecaţi peste hârţoagele lor. Paul Kramer comandă un Johnny Walker şi se aşeză cu faţa spre uşă. Se uită la ceas. Era douăsprezece fix.

Sosise vremea întâlnirii aranjate în prealabil cu o persoană pe care nu o văzuse decât extrem de rar. Începu să-l cuprindă tristeţea. Dacă nu o mai recunoştea? Paul Kramer cerceta cu febrilitate toţi nouveniţii. Acum barul se umplea cu repeziciune. Deodată, zări un bărbat înalt, cu o statură atletică şi cu un păr foarte negru. Era singur. Nouvenitul se aşeză cu coatele pe tejghea, după ce se uită în trecere la Paul Kramer.

Pe el îl aştepta! Fu cât pe ce să se ridice şi să se ducă la el, dar se abţinu la timp. Străinul trebuia să-l contacteze… După câteva secunde, se felicită în gând pentru prudenţa lui. Alţi doi bărbaţi tocmai intrau în bar. Paul Kramer avu senzaţia că este supus la o sută de mii de volţi. Pe unul dintre ei îl întâlnise în birourile de la „Intelligence Community" de pe F Street. Era agent FBI ataşat la OFM[4]. Mai precis, contraspionajul, cei ce îi supravegheau pe diplomaţii străini care lucrau la Washington. Cu siguranţă că hotelul *Willard* nu era numai un loc unde venea să bea ceva. Era prea scump şi prea cochet. Prin urmare, se afla în misiune… Paul Kramer îşi şterse mâinile cu şerveţelul, întrebându-se dacă se putea ridica. Într-o fulgerare, zări în oglinda de la bar privirea bărbatului cu coama neagră fixată asupra lui.

Acesta întoarse imediat capul în altă parte. Paul Kramer nu îndrăznea nici să se mişte. Se întreba dacă i se citea panica pe faţă. Ridică mâna şi îi strigă barmanului cu o voce puternică:

— *Another round!*[5]

Îi venea să intre în pământ. Dacă legătura lui îl aborda, era pierdut… Pe de altă parte, dacă ar fi fost singur, ar fi îngrozitor. Însă prima variantă era şi mai rea.

---

[4] Office of Foreign Missions (Biroul Misiunilor Străine). (n.a.)

[5] Încă un rând. (n.a.)

Dădu pe gât şi al doilea pahar cu Johnny Walker. Nu ştia ce hotărâre să ia. Cei doi agenţi de la FBI se jucau cu sâmburii de măsline, uitându-se în gol, părând că nu sunt interesaţi de persoana lui. Îi veni să strige de bucurie în clipa în care bărbatul de la bar coborî de pe scaun, puse o hârtie de zece dolari pe tejghea şi ieşi… După câteva secunde, cei doi agenţi de la FBI se retraseră şi ei plătind doar consumaţia, fără să lase bacşiş.

Paul Kramer aşteptă câteva minute, goli paharul şi, ca un automat, traversă imensul hol cu coloane maiestuoase şi se pomeni pe Bulevardul Pennsylvania.

Pe parbrizul Fordului maro era o amendă pe care el o smulse şi o aruncă pe jos. Ce importanţă mai avea acum… Porni în direcţia Podului Rochambeau. Trebuia să reflecteze. Şefii lui nu se gândiseră la niciun fel de procedură de ajutor în caz de nevoie. Acum era singur şi neajutorat, iar mesajul primit azi-dimineaţă însemna că timpul lui era limitat.

Peste câteva ore, Directoratul M şi S, răspunzător cu securitatea internă a CIA, şi FBI-ul vor fi pe urmele lui, dacă nu cumva erau deja. Claxonul asurzitor îl smulse din gândurile lui. Fusese cât pe ce să-l lovească un taxi. Atât timp cât mergea cu maşina, nu risca nimic. Recăpătându-şi treptat sângele rece, se hotărî să încerce să rupă filajul ca să se asigure că nu era urmărit. După aceea, mai vedea el ce făcea.

*

* *

Paul Kramer mergea încet pe Wisconsin Avenue, cu privirea în oglinda retrovizoare a Pontiacului închiriat. Îşi abandonase Fordul maro într-un parching din Naţional Airport, ca să ia acest vehicul obişnuit, având certitudinea că astfel nu era urmărit. După ce mâncase fără poftă un sandvici, se hotărâse. Străbătu intersecţia cu U Street şi încetini când ajunse în faţa unei clădiri micuţe, al cărei parter găzduia un restaurant japonez şi un bar numit *The Good Guys*. O alee ducea direct într-un parching unde se găseau deja câteva maşini. Fără să lase servieta din mână, Paul Kramer deschise uşa barului.

Fu întâmpinat de un tonomat la care se auzea un hard-rock. Sala era împărţită în două pe lungime de o estradă. Scaunele erau înşirate

unul lângă altul de jur-împrejur şi erau aproape toate ocupate de bărbaţi îmbrăcaţi de la jeanşi, până la costume cu vestă.

Pe podium, o fată dezbrăcată se agita cu lascivitate, cambrându-se ca să poată oferi crupa spectatorilor celor mai apropiaţi de ea. Cu o bancnotă de un dolar în mână, unul dintre ei se legăna cu stângăcie în faţa ei, ceea ce îi permitea fetei să îi adreseze cele mai obscene mişcări. Ea luă bancnota şi o frecă de sex, apoi o aruncă în grămada strânsă într-un colţ al estradei. Mai execută câteva balansuri şi coborî de pe podium după ce îşi trase pe ea o rochiţă foarte scurtă. Unii clienţi plecară, iar Paul Kramer profită de acest lucru ca să se aşeze pe un scaun din primul rând. Avea gura uscată şi strângea tare servieta pusă pe genunchi.

Era acţiunea lui cea mai penibilă şi cea mai plăcută. Băuse deja trei pahare de whisky şi capul începuse să-i vâjâie. Comandă al patrulea pahar pe care îl plăti înainte cu patru dolari. Muzica începu să cânte din nou. De pe culoar ţâşni o fată care se sui pe estradă şi îşi lepădă rochia numaidecât. Cu mâinile pe pulpe, îşi legăna uşor bazinul, parcurgând publicul cu o privire desfrânată în ochii ei mari şi negri. Paul Kramer avea mâinile jilave, în timp ce îi studia sânii ascuţiţi, talia de furnicuţă şi crupa cambrată ca a unei negrese. Nu era prea înaltă, însă cocoţată pe tocurile de doisprezece centimetri, părea destul de zveltă. Privirea ei se opri asupra lui Paul Kramer şi imediat îi apăru un zâmbet crud care îi dezveli dinţii strălucitori. Cu un gest îşi dădu pletele lungi şi negre pe spate, îşi arcui şi mai mult pieptul tare şi, numai şi numai pentru el, începu să mimeze foarte aproape un coit lent şi voluptuos, cu sexul înainte, mângâindu-se şi rotindu-se încetişor ca şi cum şi-ar oferi sexul unui membru nevăzut, gâfâind cu gura întredeschisă.

Lui Paul îi venea să o omoare nu altceva. Spectatorii din spatele lui fluierau în extaz. Unul dintre ei se ridică şi veni lângă estradă, agitând o hârtie de cinci dolari. Fata se apropie cu o încetineală calculată, prinse capătul celălalt al bancnotei şi o apropie uşor de picioarele depărtate odată cu mâna celui ce i-o oferea.

— Kareen!

Paul Kramer nu îşi putu reţine un geamăt, însă strigătul său se pierdu în acel vacarm… Kareen catadicsi totuşi să-i arunce o privire,

cu un zâmbet pervers pe chip, atrăgând mâna admiratorului ei între coapse. Contrar obiceiului, ea îl lăsă să-i pipăie sexul timp de câteva clipe, apoi îi smulse bancnota şi o aruncă în grămadă.

Spectacolul continuă. Bărbăţii se succedau aducând obolul. Kareen mima dragostea, iar Paul suferea cumplit. Ce mai târâtură încântătoare! Trupul ei subţirel nu avea niciun strop de grăsime. Când se uita la peticuţul negru dintre picioare, îl cuprindea ameţeala. De trei săptămâni nu o mai avusese… Uitase cum este… Cu o ultimă piruetă, stripteuza coborî de pe estradă, frecându-se de Paul care o strigă.

Dar ea nu răspunse, îndepărtându-se printre scaune, legănându-şi şoldurile cu aroganţă. El se ridică şi se năpusti spre ieşire. Fetele nu dansau niciodată de două ori la rând. *The Good Guys* era deschis de la zece până la două dimineaţa, fără întrerupere. Tot Washingtonul venea aici, pentru o jumătate de oră sau chiar pentru o oră. Distracţia nu costa prea scump.

Paul Kramer alergă până în parcare. Inima începu să-i bată cu putere când zări Jetta roşie şi cam şifonată a lui Kareen. Ea se pregătea să deschidă portiera, dar, auzindu-i paşii, se întoarse spre el cu un zâmbet răutăcios.

— Puteai să-mi dai şi tu cinci dolari, acolo! zise ea cu ironie. Mi-a plăcut ce mi-a făcut tipul ăla, cred că avea o chestie mare!

— Târfo!

O întoarse cu faţa şi o lipi de el, cu privirea nebună, simţindu-i pubisul dur, iar tâmplele începură să-i zvâcnească. Ea îl respinse cu brutalitate.

— Cară-te, gândacule! Dacă nu, îi chem pe poliţai. Cu treaba pe care o faci tu, o să fie numai bine.

— Am să-ţi spun ceva, zise Paul Kramer. Este important.

— Ia mai cară-te, zbieră ea, am întâlnire cu un tip mai puţin scârţar ca tine! Şi mi-o trage mai bine.

După expresia din privirea lui, fata înţelese că era cât pe ce să o omoare şi se mai înmuie un picuţ, zicând cu voce slabă:

— Ascultă, mă grăbesc. Noi doi am terminat. Eu nu-mi permit să am un tip ca tine. OK?

Se despărţiseră în urmă cu trei săptămâni, din cauză că Paul

refuzase să-i cumpere haina de vizon la care visa ea. Nu era prima oară. De fiecare dată când se certau, ea se întorcea să danseze la *Good Guys*, şi asta îl făcea să înnebunească. Numai că în ziua aceea el nu avusese la el cele trei mii de dolari. De atunci, se masturba lungit în pat, gândindu-se la ea. Când sunase telefonul în dimineaţa aceea, el crezuse că era Kareen, care se răzgândise în privinţa lui. El înghiţi în sec.

— La dracu', Kareen, cu asta basta. O să trăim împreună, o părăsesc pe nevastă-mea, mai ales că am niscaiva biştari.

Kareen Norwood scutură din cap cu o mutriţă neîncrezătoare.

— Mai termină cu prostiile! Ştiu că ai vrea să mă regulezi din nou, dar eu m-am săturat.

Fără un cuvânt, Paul Kramer îi dădu drumul, puse servieta pe capota maşinii, luă plicul maro şi îi împrăştie conţinutul în ea.

— Priveşte!

Teancurile de bancnote de o sută de dolari se împrăştiară peste hârtii… Kareen Norwood se uita la ele nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— De unde ai luat atâta bănet?

— Asta-i treaba mea, acum mă crezi sau nu?

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă ea pe un ton total îndulcit.

El închise servieta.

— Mai întâi, o ştergem.

— Când?

— Acum. Ai paşaport?

— Da, îl am la mine. Unde vrei să mergem?

— La Miami. După aceea, şi mai departe. La soare, să ne regulăm şi să ne odihnim. Apoi, vom pleca şi mai departe.

— Unde?

— Îţi voi spune mai târziu. Vii sau nu?

Ea se uita fix la el cu privirea pătrunzătoare, încercând să înţeleagă ceva. Părea puternic precum un leu, însă ea simţea că este totuşi slab. Însă tot acest bănet o fascina.

— Sunt de acord, dar trebuie să trec pe acasă.

— Merg cu tine, făcu Paul Kramer.

Ea se urcă sprintenă la volanul maşinii ei, în timp ce el luă

Pontiacul închiriat. După o jumătate de oră, rulau pe Wisconsin Avenue, îndreptându-se spre Strada 31.

*

* *

Staţionat în faţa poştei de pe Strada 31, Paul Kramer observa scara exterioară a micuţei clădiri în care Kareen Norwood ocupa o garsonieră. Era în culmea fericirii. Uşa se deschise şi apăru dansatoarea cu o geantă de voiaj în mână. Îşi trăsese un pulover peste un jeans superstrâmt peste care îşi pusese nişte cizmuliţe înalte, negre şi îşi prinsese părul cu o panglică. El o ajută să pună geanta în portbagaj. După ce se instală, se întoarse numaidecât spre el.

— Sper că nu este o glumă, nu-i aşa? Doar nu o să mergem într-un motel jegos?

Fără să spună nimic, el scoase din buzunar un teanc de o sută de dolari şi îl puse în palma ei.

— Peste o oră, o să fim în avion, îi spuse el. Compania Eastern are un zbor spre Miami la ora patru. Vom face o rezervare.

Întoarse pe străduţa în pantă ca să o ia spre est pe M Street. Apoi, îşi strecură mâna pe sub puloverul fetei, prinzând sânul ascuţit şi plin, strângându-l între degete. Îl treceau sudori reci de dorinţă.

— O să te regulez cum n-am mai făcut-o niciodată, zise el. Nu vom avea altceva de făcut…

— Ce ai făcut cu slujba? obiectă Kareen care era mereu cu picioarele pe pământ.

Venise în urmă cu trei ani la Washington, dintr-un obscur orăşel din Indiana, pretinzând că este fiica unui şef indian, dar se descurca foarte greu. Neavând niciun venit, ar fi făcut orice… însă, cu toate astea, această schimbare bruscă a amantului său o neliniştea.

— M-am schimbat, făcu Paul Kramer. Am găsit altă chestie şi vom călători. Foarte departe… adăugă el cu un aer misterios.

Luă mâna de pe sân şi îi cuprinse sexul prin pantaloni. Ca de obicei, Kareen nu purta chiloţi, iar el putea simţi moliciunea acestuia pe care începu să îl maseze până când pânza se umezi… Acest lucru îl înnebuni de-a binelea. Acum mergeau pe Strada 14 ca să ajungă la podul Rochambeau. Kareen îşi dădu brusc seama că el nu glumea.

De multă vreme nu mai avusese o mie de dolari în numerar. Aşeză şi ea mâna pe umflătura dintre picioarele amantului său.

— Eşti nemaipomenit, Paul! murmură ea. Am ştiut întotdeauna că te vei descurca. Ştii, chiar îmi place să mă culc cu tine…

Paul Kramer aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Practic, erau singuri pe şosea. La această oră, în Virginia traficul nu era aglomerat. Cu un gest plin de nerăbdare, el dădu jos fermoarul de la pantaloni, eliberând membrul mare şi rigid.

— Haide, nu mai pot să aştept, o îndemnă el.

Ascultătoare, Kareen prinse între degete sexul umflat, începând să-l maseze în sus şi-n jos. Era un gest pe care îl făcuse de nenumărate ori în micuţa parcare de la *Good Guys*. Dar Paul voia să uite acest lucru. În acelaşi timp îşi strecură cealaltă mână pe sub cămaşa amantului său şi începu să-i zgândăre mamelonul, şoptindu-i cuvinte obscene la ureche.

Era cât pe ce să treacă de bifurcaţia care ducea spre pod. Gâfâia ca o locomotivă. Fără să se sinchisească de maşinile care îi depăşeau, Kareen se muncea să excite membrul imens ce se ivea dintr-o adevărată pădure de păr negru, incitând cu unghia abilă glandul inundat de sânge. Lui Paul Kramer îi ieşeau ochii din cap de plăcere. Chiar înainte de a intra pe podul Rochambeau, el o prinse pe Kareen de ceafă şi o aplecă cu faţa spre sexul care se contracta spasmodic sub efectul dorinţei.

Kareen îl strânse ascultătoare cu buzele, continuând cu limba ceea ce începuse cu mâna. Paul delira, cu privirea înceţoşată, uitând de toate grijile, strângând ceafa cu degetele.

— Ah, ce o să-ţi mai fac! mormăi el.

Dacă ar fi putut să oprească pe pod, ar fi făcut ceea ce a spus. Acum, Kareen, excitată şi ea, îl pompa cu aviditate, masându-i testiculele cu mâna, ca şi cum ar fi vrut să-i stoarcă toată sperma. Când ajunseră în mijlocul podului, avu un spasm violent care îl smulse din scaun, aruncând câteva jeturi de spermă în gâtul dansatoarei care o înghiţi cu stoicism, deşi o scuipa pe aceea a amanţilor ei ocazionali. Dar acum venise ziua cea mare.

Paul Kramer abia putu să controleze volanul. Se lăsă din nou pe scaun, golit, în clipa în care ajungea la ieşirea spre George

Washington Parkway, ce ducea la Domestic Airport.

Kareen îi lingea în continuare sexul moleşit, cu capul sub volan, în timp ce gândul îi fugea la întinsele plaje însorite, cu marea de smarald, lucru ce mai atenua din gustul leşios al spermei pe care o simţea în fundul gâtului.

Un gând oribil o fulgeră timp de câteva clipe. Dacă toate astea erau doar o minciună? El nu făcuse decât să-i fluture prin faţa ochilor miile de dolari, fără să-i dea un sfanţ… Aruncă o privire la trăsăturile congestionate ale agentului CIA. El plutea în altă lume şi, în mod mecanic, mâna lui găsi drumul spre sexul fetei.

— Măiculiţă, făcu el, în seara asta o să ţi-o bag atât de adânc, încât o să-ţi iasă pe gură!

— În ce loc? îl întrebă Kareen neliniştită.

El îi zâmbi.

— E surpriză. Departe de ţara asta împuţită.

Viră la dreapta pe drumul ce se bifurca spre aeroport şi intră în parcul AVIS. După zece minute, naveta îi lăsă în faţa terminalului de la Eastern. Kareen aştepta în timp ce el cumpăra biletele. Se întoarse şi se duseră împreună spre sala de îmbarcare. Era un aparat „747” nou-nouţ în care se făcea deja îmbarcarea. De-abia în avion Kareen avu curiozitatea să se uite pe bilet.

— Ca să vezi, observă ea, acum mă cheamă Douglas?

Paul se aplecă spre ea şi îşi strecură iarăşi mâna pe sub puloverul gros, răsucindu-i sfârcul.

— Îhî! Să vezi ce o să ne mai distrăm.

Felaţia de care se bucurase cu puţin timp în urmă nu reuşise să-i domolească pofta. Era nerăbdător să strângă în braţe corpul suplu şi ferm al fetei. Închise ochii, imaginându-şi tot ce voise să-i facă până acum, dar nu îndrăznise. Capul îi vâjâia. De dimineaţă şi până acum se întâmplaseră o grămadă de lucruri. Într-un huruit infernal, avionul se desprinse de pe pistă. Kareen privea cu aviditate prin hublou. Era a doua oară când mergea cu avionul.

Paul Kramer închise ochii. Lăsa în urmă o viaţă de om şi nu simţea nimic. Doar o slabă înţepătură în inimă. Acum era încrezător în steaua lui. Îşi lua soarta în propriile mâini. Viaţa va fi superbă, având-o pe Kareen alături de el în pat. Cu condiţia ca FBI-ul să nu-l aştepte la

Miami.

Capitolul III

Malko îl urmărea cu privirea pe bărbatul care tocmai intra în sufrageria particulară a CIA, situată la etajul al şaselea din imensa clădire albă în formă de U. Avea părul tuns scurt, o constituţie atletică, o figură lipsită de expresie şi un costum gri prost croit. Înainte de a fi prezentat de Franck Woodmill, directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni, puteai să-ţi dai seama că e poliţist.

— James Maxwell, care conduce Office of Foreign Missions din cadrul FBI, zise el. James, l-aţi cunoscut deja pe Peter Stone. Vi-l prezint acum pe Malko Linge, unul dintre cei mai buni şefi de misiune ai noştri.

Omisese titlul. Pentru agenţii din FBI, acest lucru nu avea nicio importanţă. Peter Stone, şeful Directoratului M şi S, însărcinat cu securitatea din CIA, îi turnă puţină cafea nou-venitului, iar Franck Woodmill i se adresă pe un ton plin de nerăbdare:

— Ei, James, aţi mai avansat vreun pic?

James Maxwell scoase un dosar din servietă.

— *Right*, Franck! Cred că acum ştim aproape totul. Paul Kramer a luat cursa Eastern 564, care leagă Washingtonul de Miami, la ora şaisprezece şi patru minute, pe 4 decembrie. A călătorit pe numele de John Douglas şi a fost însoţit de o tânără brunetă care trecea drept soţia lui.

— Aţi identificat-o? întrebă Franck Woodmill.

James Maxwell puse mai întâi două cuburi de zahăr în cafea, apoi se uită iar în dosar.

— Bineînţeles. O cheamă Kareen Norwood. Este dansatoare de strip-tease într-un bar numit *Good Guys*. Şi-a părăsit slujba şi domiciliul în aceeaşi zi. Conform anchetei noastre, este amanta lui Paul Kramer de foarte mult timp.

Directorul Diviziei Operaţiuni oftă resemnat şi se întoarse spre şeful Diviziei M şi S.

— Nu aţi mai găsit nimic altceva în dosarul ei?

— Nimic, *sir*, mărturisi celălalt stânjenit.

Pentru supravegherea celor trei mii de angajaţi ai CIA fuseseră distribuiţi cincizeci de agenţi, însă puteau să le scape destule lucruri.

— Să continuăm, zise James Maxwell cu o voce egală. Cursa a avut o oră întârziere. Au stat mai puţin de patruzeci de minute pe aeroportul din Miami, apoi s-au îmbarcat pe numele lor adevărate pentru cursa Air France de la şaisprezece şi patru minute cu destinaţia Pointe-à-Pitre. Au dormit acolo şi au plecat a doua zi cu zborul Air France 253 la Santo Domingo. Au trecut de biroul Imigrări la fel cum au făcut şi până atunci, apoi s-au cazat la hotelul *Comercio* de pe Caile El Corde care se află în oraşul vechi, denumit „zona colonială". Şi acum sunt tot acolo.

Închise dosarul zâmbind cu modestie. Ca să se ajungă la acest rezultat, treizeci de agenţi din FBI au muncit pe brânci timp de patru zile. Mai bău puţină cafea, cu privirea pierdută spre copacii care se zăreau prin ferestrele largi. În clădirea CIA de la Langley, în Virginia, parcă erai izolat într-un codru întunecos… Franck Woodmill tăcu preţ de câteva clipe, apoi întrebă:

— Au avut rezervare pentru zborul Eastern?

— Da, domnule, au făcut-o chiar în dimineaţa aceea.

Directorul Direcţiei Operaţiuni se adresă din nou şefului Securităţii.

— Nu s-a putut prevedea acest lucru?

— Absolut deloc, *sir,* spuse Peter Stone. Am interogat-o pe Mary, soţia lui, care este în deplinătatea facultăţilor mintale. Nu credea că Paul Kramer avea vreo aventură şi nu s-a gândit vreodată că s-ar putea întâmpla aşa ceva. Se pare că el a primit un telefon chiar în dimineaţa în care a plecat. Din câte i-a spus, a fost vorba de nişte plasamente bursiere.

Woodmill se întoarse către bărbatul din FBI.

— Aţi verificat?

— Paul Kramer nu avea portofoliu bursier, începu James Maxwell. La banca lui era pe roşu şi înapoia cu greutate ratele pentru casă. Se întâmpla să împrumute sume destul de mari în numerar, ajungând până la o mie de dolari. Iar seiful personal din bancă nu conţinea nimic interesant.

— Avea telefonul sub ascultare?

— Nu, domnule, nu am primit nicio cerere în acest sens.

Malko îşi schimbă poziţia picior peste picior ca să se mai dezmorţească. Cele trei ore şi jumătate petrecute în Concorde ca să traverseze Atlanticul fuseseră mai puţin înspăimântătoare decât zborul cu cursa New York – Washington, pe o vechitură de avion „727”, care fireşte, avea telefon, dar era plin până la refuz şi o mare întârziere. După caviar, se destinsese cu căştile pe urechi ascultând Kassav, scăpând de Europa şi de frigul ei. S-ar părea că cei trei americani uitaseră cu desăvârşire de prezenţa lui. Tocmai asista la coşmarul descoperirii unei cârtiţe împreună cu toţi responsabilii Serviciului de Informaţii. Multe lucruri i se păreau bizare… Franck Woodmill reluă discuţia.

— James, ştiţi ce a făcut Kramer din momentul în care a plecat de acasă şi până a luat avionul?

— Aproximativ, spuse reprezentantul FBI. A închiriat o maşină, a trecut pe la bancă şi s-a dus la seif. După aceea, a avut un răstimp de două ore, apoi s-a dus la *Good Guys*, de unde a luat-o pe Kareen Norwood. După ce au trecut pe acasă pe la fată, au luat avionul.

— Nu mai era nimeni cu ei?

— Nu. Dar vă voi destăinui un lucru care nu este trecut în raportul meu.

— De ce?

— Pentru că e doar o ipoteză. În ziua plecării lui Kramer, doi dintre oamenii mei efectuau un filaj de rutină, având ca obiectiv un agent din KGB, pe care l-am identificat de multă vreme, un oarecare Igor Kokand, director adjunct la *Aeroflot*… Or, Kokand s-a dus la barul hotelului *Willard* unde a stat o jumătate de oră fără să vorbească cu nimeni. Cred că era vorba de un contact întrerupt în mod deliberat fiindcă îşi dăduse seama că era urmărit.

— Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Agenţii mei cred că l-au recunoscut pe Paul Kramer după fotografiile pe care i le-am arătat după aceea. Se găsea la bar. Dar ei nu sunt foarte siguri de acest lucru.

Franck Woodmill ridică ochii la cer, cu stomacul strâns de furie.

— Cu alte cuvinte, zise el, dacă băieţii voştri ar fi fost mai discreţi,

l-am fi prins pe ticălosul ăla de Kramer vorbind cu contactul lui din KGB…

James Maxwell scutură din cap.

— Nu, oamenii mei au avut ordin să-l urmărească pe Kokand. L-ar fi fotografiat şi ar fi făcut un raport. Aceasta este procedura normală.

— Bine, admise directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni. Vă mulţumesc, James. Sper că acum telefonul lui Kramer este ascultat. S-ar putea să o sune pe nevastă-sa…

— Fireşte, zise agentul din FBI. Am făcut tot ce a fost necesar.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, oftă directorul puţin cam muşcător.

Povestea asta îi cam strica vacanţa de schi la Denver. James Maxwell îşi strânse lucrurile, îşi puse legitimaţia roşie care îi permitea accesul la etajul al şaselea, apoi închise cu blândeţe uşa în urma lui. Imediat, Franck Woodmill se întoarse către şeful Securităţii.

— Aţi început să măsuraţi deja amploarea pagubelor?

Peter Stone clătină din cap descurajat.

— Ne va lua multe săptămâni. Am angajat o echipă specială care să caute în WALNUT[6]. Înainte de a se afla la conducerea Diviziei D, Paul Kramer a ocupat nenumărate posturi în această companie unde lucrează de aproape douăzeci şi cinci de ani şi unde are foarte mulţi prieteni. Dumnezeu ştie ce le-a spus ruşilor.

Lui Franck Woodmill îi venea să se caţere pe pereţi.

— Pentru Dumnezeu, izbucni el, nimeni nu şi-a dat seama că tipul avea nevoie de bani şi că era o „ţintă” perfectă?

— Nu. Acum am descoperit că a împrumutat bani de la mai mulţi prieteni, dar aceştia au tăcut. Anul trecut, s-a făcut o verificare cu detectorul de minciuni, însă el a lipsit. Era bolnav. După aceea, au uitat să-i mai facă testul…

Din ce în ce mai bine.

— OK, vă mulţumesc, Peter, făcu directorul Diviziei Operaţiuni.

Şeful Securităţii se ridică şi el şi se retrase discret. Franck Woodmill îl luă imediat pe Malko în primire.

---

[6] Computerul central de la CIA. (n.a.)

— De n-ar auzi Bob Woodward de treaba asta! Că altfel ne-am trezi cu senatorii, cu congresmenii şi cu ziariştii pe capul nostru. Momentan, nimeni din afară nu este la curent cu povestea asta.

— Sunt lucruri care pot interveni şi în cele mai competente servicii, observă Malko. Nu veţi împiedica niciodată setea de bani… În plus, Paul Kramer avea un post de subaltern. Nu era la curent cu operaţiunile ermetice, nu-i aşa?

— Nu chiar, făcu Woodmill pe un ton distrat.

— Avea acces la listele „Bigot”?

Era vorba despre documentele privitoare la agenţii străini care lucrau clandestin pentru CIA, ţinuţi secret. Numai câteva persoane cunoşteau numele corespunzătoare codurilor.

— Nu, răspunse directorul.

— Înseamnă că pagubele sunt limitate, conchise Malko. Atunci de ce a fugit? Nu plana nicio bănuială asupra lui.

Franck Woodmill cercetă mai întâi pereţii ca să vadă dacă nu erau microfoane invizibile. Era obsedat. Acest sanctuar era verificat cu regularitate de către „instalatorii” companiei, neavând acces decât persoanele de la etajul al şaptelea.

— E o poveste lungă, zise americanul. Acestui fapt se datorează prezenţa dumneavoastră aici.

Prevenit de Centrala CIA din Viena, Malko se suise în primul Concorde al companiei Air France ca să ajungă cât mai repede cu putinţă la Washington. Fusese aşteptat de o limuzină a CIA care îl dusese direct la centrală.

— Nimeni nu mai ştie ceea ce vă voi dezvălui acum, nici măcar directorul CIA, făcu americanul.

*

* *

Malko îl privi surprins. Oare ce voia să însemne această prevenire neaşteptată? Franck Woodmill îşi aprinse o ţigară cu un surâs palid pe buze.

— Malko, am fost nevoit să mă bat să obţin undă verde ca să vă ocupaţi dumneavoastră de acest caz. Nu sunteţi cetăţean american, iar genul acesta de probleme trebuie să se regleze în mod normal în

familie. Doar îi cunoaşteţi pe tipii din CE[7]. Sunt nişte paranoici…

— Dar de ce eu?

Woodmill îl fixa cu seriozitate.

— Pentru că am încredere deplină în dumneavoastră.

— Mulţumesc.

Franck Woodmill reluă imediat:

— Acum câteva zile, am întâmpinat în Germania pe un fugar rus foarte important, pe nume Vitali Tolkaşev, adjunctul Primului Directorat din KGB. Noi l-am contactat de mult timp, iar el a profitat de o călătorie oficială la Bonn ca să fugă.

— Mai rar să pui mâna pe o persoană de asemenea calibru, observă Malko.

— Bineînţeles. Am înnebunit de bucurie. Am început interogatoriul la Camp King lângă Frankfurt, dar l-am întrerupt după trei zile. Înainte de a spune tot ce ştia, Tolkaşev a cerut să negocieze condiţiile personal cu directorul CIA. Prin urmare, ne-am hotărât să-l transferăm la Fermă[8] ca să continuăm interogatoriul. Însă…

— S-a produs o explozie la Frankfurt…

— Aşa este. Nemţii ne-au impus să-l ducem pe Tolkaşev cu o cursă obişnuită. Credem însă că o echipă „S” din KGB a organizat atentatul cu valiza capcană cu ajutorul unui dispozitiv extrem de viclean ca să o facă să se deplaseze. În afară de Tolkaşev, am mai avut trei morţi, patru răniţi grav, iar de la *Verfassungsshutz*, o victimă.

— Trebuia să vă fi aşteptat la o ripostă din partea ruşilor…

— Fireşte. Însă de la noi numai patru persoane erau la curent cu detaliile şi cu cronologia operaţiunii… Nemţii au fost anunţaţi în ultima clipă. Prea târziu ca o scurgere de informaţii să poată permite organizarea unui atentat.

— Aţi descoperit sursa scurgerii?

— Nu tocmai.

— Înainte de a fi ucis, Tolkaşev a făcut declaraţii interesante?

— Groaznice, făcu Franck Woodmill. Mai întâi, ni l-a turnat pe Paul

[7] Serviciul de Contraspionaj. (n.a.)

[8] Sediul CIA. (n.t.)

Kramer şi pe un agent de-al nostru din Germania. După părerea lui, KGB-ul are o cârtiţă foarte sus-pusă la noi. Susţinea că a văzut într-un dulap din Piaţa Djerzinski din Moscova nişte documente referitoare la unele operaţiuni pe care noi le-am condus în 1978. Era vorba deci de o cârtiţă activă care, pe deasupra, a adus sovieticilor informaţii preţioase despre anumite proiecte super-secrete de-ale noastre. Tolkaşev nu ştia decât numele de cod al acestei cârtiţe: *Roger*. Numai doi generali din KGB îi ştiau adevărata identitate.

— În concluzie, moartea lui Tolkaşev nu schimbă nimic, observă Malko.

— Ba da. A pretins că are nişte elemente care ne-ar fi dus la identificarea cârtiţei cu ajutorul verificărilor. De exemplu, locul unde a fost „contactat", modul în care comunica cu KGB-ul şi anumite caracteristici ale personalităţii sale. Datorită acestui fapt, am fi putut să folosim cu suspecţii metoda „baryum meal"[9], până când am fi găsit.

Malko rămase pe gânduri. Trădătorii fuseseră întotdeauna oameni cu care trebuia să te porţi cu mănuşi…

— Sunteţi sigur că Tolkaşev nu glumea? întrebă el. Nu ar fi pentru prima dată când un trădător promitea informaţii fantastice care, până la urmă, se dovedeau inutile. Dar încerca şi el ca să mai scoată nişte bani.

— Este o ipoteză pe care nu o putem elimina, recunoscu Franck Woodmill. Adevărul amestecat cu minciuna. Că informaţia despre Paul Kramer era adevărată, a dovedit-o însăşi fuga acestuia. De când a fugit Tolkaşev, ruşii s-au grăbit probabil să-l avertizeze prin intermediul ofiţerului care se ocupa de el.

— Povestea cu „super-cârtiţa" ar fi putut fi o informaţie falsă a KGB-ului, care nu ar fi stat pe gânduri să-l sacrifice pe Tolkaşev pentru mai multă credibilitate şi pentru a semăna confuzie în rândurile noastre. Nu ar fi pentru prima dată când ruşii sacrificau un agent de-al lor. Mai putem să ne gândim şi la faptul că ei au descoperit ce intenţii avea Tolkaşev şi i-au furnizat informaţii false,

[9] Sunt furnizate informaţii false ca să se verifice dacă ele sunt transmise în tabăra adversă. (n.a.)

aparent în interesul acestuia, dar care, după moartea lui, nu mai puteau fi verificate.

Directorul Diviziei Operaţiuni termină de băut cafeaua.

— Orice este posibil, recunoscu el. Eu cred însă că această cârtiţă misterioasă există şi ea nu e Kramer. El nu ştia nimic despre scoaterea trădătorului din Frankfurt. Numai directorul adjunct, directorul Diviziei Operaţiuni şi cu mine eram singurele persoane de la noi care ştiau. Plus cel pe care l-am trimis să-l convoace şi care a murit în atentat… În plus, proiectele menţionate de Tolkaşev cu care sovieticii erau la curent nu făceau parte din resortul lui Paul Kramer.

— Analiza dumneavoastră nu este prea optimistă, observă Malko.

— Nu, însă vreau să mă lămuresc.

— În ce fel?

— Trebuie să punem mâna pe Kramer şi să-l determinăm să vorbească. După toate astea, poate că a reuşit să procure informaţii pe care eu le consider inaccesibile pentru el.

— Aparent, acest lucru nu ar trebui să pună probleme prea mari, spuse Malko. Ştiţi că se află în Santo Domingo.

Directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni scutură din cap cu un aer dezamăgit.

— Dragă Malko, lucrurile nu sunt atât de simple precum par. În mod normal, într-un caz similar, FBI-ul este însărcinat să-l aresteze pe vinovat. Numai că în afacerea Kramer există o chichiţă. Nu avem nicio dovadă materială a trădării sale, în afara unei înregistrări pe bandă de magnetofon în ruseşte a unui alt fugar, mort după aceea. Paul Kramer nu este căutat în mod oficial, pentru că nu l-am acuzat făţiş. Ne gândim să-l supraveghem ca să ne ducă la ofiţerul care se ocupă de el.

— Dar a fugit!

— Da, cu amanta lui, sublinie Franck Woodmill. Orice avocat ne va râde în nas dacă îi vom pomeni de spionaj. Zilnic, sunt bărbaţi care îşi părăsesc nevestele ca să se ducă pe o plajă însorită cu amanta. În plus, se găseşte pe teritoriul unui stat independent, unde FBI-ul nu are niciun drept să-l aresteze. Ar trebui să obţinem colaborarea autorităţilor locale.

— La Santo Domingo sunteţi bine văzuţi, observă Malko.

În 1961, după moartea dictatorului Raphael Trujillo, „puşcaşii

marini” debarcaseră pentru a restaura democraţia. De atunci, legăturile economice şi politice dintre cele două ţări au devenit foarte puternice.

— Bineînţeles, admise Franck Woodmill. Dar ei sunt nişte „latinos” şi, în fond, nici nu ne prea iubesc. Vor refuza extrădarea lui. Oricum, aceasta este părerea Departamentului de Stat şi a experţilor noştri. Cât despre FBI, o să aveţi timp să-i cunoaşteţi… Sunt nişte împătimiţi ai legii… Prin urmare, nu se vor agita ca autorităţile locale să-l aresteze pe Paul Kramer şi să-l dea pe mâna lor. Asta poate să dureze câţiva ani.

Malko se gândea la această fugă bizară.

— De ce a ales Paul Kramer Santo Domingo şi nu Cuba sau direct o ţară din Est?

Directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni oftă:

— Nu ştiu. Se pare că fuga lui nu a mers prea bine. Cu siguranţă că Maxwell are dreptate. Igor Kokand trebuie să fie cel ce se ocupă de el, însă nu a reuşit să ia legătura cu Paul cum fusese stabilit, din cauza incidentului de la *Willard*. Deci Kramer s-a lăsat păgubaş după ce a fost atenţionat că este urmărit. Şi-a luat amanta pe sus şi a fugit… Mai întâi la Miami, probabil că de teamă ca nu cumva zborurile internaţionale să fie supravegheate la plecarea de pe aeroportul Dulles. Iar din Miami nu există zboruri spre Cuba sau spre vreo ţară din Est. Poate are vreo legătură la Santo Domingo? Sau crede că poate să plece de acolo în altă ţară, dar a fost o neînţelegere. Sau poate că aşteaptă acolo contactul prevăzut? Nu mai ştiu nimic.

— Ce face la Santo Domingo?

— Nimic. După informaţiile noastre, îşi petrece timpul regulându-se şi ducându-se la plajă. Centrala noastră de acolo îl supraveghează, dar nu are autoritatea să acţioneze. Şeful centralei, Henry Fairmont, a reuşit să obţină de la poliţia locală doar promisiunea să nu-l lase să părăsească ţara cât timp situaţia nu este clară. Însă până acum nici nu a încercat…

— Este ciudat, nu-i aşa?

— Mai mult decât ciudat. Iată un tip care o şterge pe nesimţite şi care se opreşte după aceea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. S-ar părea că se mulţumeşte să-şi petreacă vacanţa cu târfa lui… Există o

singură modalitate de a clarifica lucrurile: să-l aducem înapoi şi să-l determinăm să mărturisească.

— Oamenii dumneavoastră de acolo nu au încercat?

— Le-am ordonat să nu facă nicio mişcare. În primul rând, fiindcă nu sunt instruiţi şi în al doilea rând, atât timp cât nu avem un dispozitiv menit să-l împiedice să fugă, vreau să-l ameţesc.

— Ce este acest dispozitiv?

— La Santo Domingo, avem un agent „clandestin” extraordinar, un oarecare Jim Harley, care ţine un bar în „zona colonială”. L-am anunţat şi are o grămadă de contacte acolo. Mai cu seamă în poliţie. În plus, prietenii dumneavoastră Chris Jones şi Milton Brabeck îşi fac valizele chiar acum şi se pregătesc să vină la soare…

Chris şi Milton erau doi foşti agenţi din Serviciul Secret recuperaţi de CIA pentru diverse munci „de jos”. Împreună cântăresc vreo două sute de kilograme, fără procese de conştiinţă, cu o ură viscerală pentru duşmanii Americii, cu un armament demn de un portavion şi un devotament orb faţă de Malko.

— Şi eu vă completez dispozitivul?

Franck se uită la el şocat.

— Nu, dumneavoastră îl conduceţi. Am aranjat să plecaţi în seara asta. Mai întâi la Pointe-à-Pitre şi după aceea la Santo Domingo cu o cursă a companiei Air France.

— Odată ajuns acolo, continuă Malko, îi voi cere politicos lui Paul Kramer să-mi povestească viaţa lui de cârtiţă, nu-i aşa?

Franck avu un zâmbet feroce.

— Nu faceţi pe prostul. Vreau să-l aduceţi la Fermă ca să-l punem pe jar până scuipă tot din el.

Nu ridicase vocea, însă tonul lui îi dădea fiori lui Malko. Acum înţelegea de ce apelaseră la el.

— Prin urmare, misiunea mea constă în a ridica un cetăţean american dintr-un teritoriu străin. Chiar şi la Santo Domingo acest lucru constituie un delict.

Directorul Diviziei Operaţiuni ridică din umeri cu un aer gânditor.

— Dacă există vreo problemă, atunci gândiţi-vă că eu am una şi mai afurisită. Nu vă mai plângeţi. Am pregătit tot ceea ce e necesar pentru dumneavoastră.

Împinse spre Malko un plic mare şi galben. În fond, Malko era fericit să-i întâlnească pe Chris şi Milton. Şi-apoi, după frigul din Austria, puţin soare nu îi strica. Păcat că nu l-a putut însoţi şi Alexandra, apetisanta lui amantă. Povestea lui Paul Kramer îl intriga.

— Aş putea să o văd pe soţia lui Kramer înainte de a pleca? îl întrebă Malko.

Directorul îi aruncă o privire plină de surpriză.

— Dacă doriţi, însă FBI-ul i-a răscolit deja toată casa, i-a întors saltelele cu susul în jos şi au stricat podeaua pivniţei. Au interogat-o îndelung, dar nu ştie nimic.

— Totuşi…

Într-o afacere atât de complicată, este mai bine să nu neglijezi niciun detaliu. Franck îl conduse şi se urcară amândoi în lift. În timp ce străbătea holul cu podeaua din marmură, Malko zări în trecere inscripţia gravată pe peretele din stânga intrării: „Şi tu vei afla adevărul, iar adevărul te va elibera.”

Se întreba dacă Paul Kramer îşi închipuia ce îl aştepta şi dacă adevărul său era identic cu acela al lui Franck Woodmill.

Capitolul IV

Mary Kramer avea ochii roşii, era trasă la faţă, cu umerii încovoiaţi. Agentul de la FBI care îl condusese pe Malko până la căsuţa din L Street se retrase la volanul maşinii sale parcate vizavi. O ghirlandă de vâsc era atârnată încă pe uşa casei din cărămidă maronie. Malko se aşeză pe o canapea înflorată în faţa tinerei femei pe care agentul FBI o prevenise că va veni.

— Îmi pare rău că vă deranjez, însă încerc să lămuresc povestea dispariţiei soţului, zise el. Aţi primit vreo veste de la el?

Ea îşi plecă ochii şi zise foarte încet:

— Nu.

— Ce credeţi că s-a întâmplat?

— Nu ştiu, m-au întrebat mulţi, zise ea cu voce îndurerată. Paul era un om bun, îşi adora copiii, nu mai înţeleg nimic.

— Ştiaţi că are o amantă?

Mary Kramer rămase tăcută câteva clipe, apoi răspunse:

— Am bănuit eu ceva. Într-o zi, acum câteva luni, am găsit o fotografie în buzunarul lui. Mi-a spus că a terminat cu ea.

— Ce veţi face?

Ea se uită la el cu ochii scăldaţi în lacrimi.

— Nu ştiu. Aştept să-mi dea un semn de viaţă. Voi continua să lucrez, eu nu… Trebuie să… Of, vă rog, lăsaţi-mă în pace!

Lui Malko îi era ruşine să o tortureze astfel de pomană. Ce mai spera să afle după ce agenţii FBI o interogaseră ore întregi? însă Mary Kramer continuă:

— De s-ar întoarce de Crăciun, măcar de dragul copiilor! Trebuia să plecăm o săptămână la Santo Domingo.

Malko tresări.

— La Santo Domingo? De ce? Aveţi prieteni acolo?

— Nu, Paul a citit un articol într-o revistă care spunea că e frumos şi foarte ieftin.

Ea tăcu înghiţindu-şi lacrimile.

— Aveţi idee unde ar putea fi soţul dumneavoastră? o întrebă el. Este ultima întrebare.

Mary Kramer clătină din cap.

— Nu, dacă aş şti, m-aş duce imediat după el. Mi-e teamă că i s-a întâmplat ceva.

Ea îl concluse până la uşă, iar după ce o închise, îi auzi hohotele de plâns în spatele ei. Abia avea timp să ajungă la aeroport. Vizita lui nu fusese chiar fără rost. Ştia acum de ce alesese Paul Kramer Santo Domingo. Acest lucru completa raţionamentul lui Franck Woodmill. Nu era vorba de o fugă minuţios pregătită. Paul Kramer se simţea ca un şobolan vânat şi a fugit spre prima destinaţie care s-a ivit. Nu îşi putea explica de ce a rămas acolo.

*

* *

Paul Kramer împinse farfuria care rămăsese practic neatinsă, plină cu un imens cotlet de vită, mărime ce te făcea să crezi că bietul animal venise pe jos tocmai din Argentina. Oricum îngrijorarea îi

făcuse stomacul ghem şi îi tăiase pofta de mâncare. Bine că avea „Cuba libre”[10]. Chelnerul veni neliniştit..

— *No le gusta la carne, señor?*[11]

— Ba da, făcu Paul Kramer, mai aduceţi-mi încă o „Cuba libre”.

Era al şaselea în dimineaţa aceasta. Valurile Mării Caraibelor ce se spărgeau dincolo de Malecon şi bulevardul care mergea de-a lungul coastei începeau să se vadă ca prin ceaţă.

Terasa *El Gaucho* era inundată de vacarmul infernal făcut de vechile automobilele americane zgomotoase şi de autobuzele care stârneau praful. De altfel, ei doi erau singurii clienţi. Profitând de această izolare, Kareen Norwood se aplecă spre amantul ei şi îl sărută pe ureche, strecurându-şi limba jucăuşă ca un mic animal.

— Ce drăguţ eşti! Mi-am dorit atât de mult brăţara asta.

Înainte de prânz, s-au repezit alături, la *Sheraton*, de unde Paul Kramer i-a cumpărat o brăţară din fildeş montat în aur. După aceea, s-au instalat la bar şi au golit o sticlă de Moët parfumat în localul sinistru, dar răcoros al hotelului.

— E un fleac, zise agentul CIA cu o voce uşor cleioasă.

Nenumăratele „Cuba libre” plus combinaţia de praf şi căldură îl adormeau. O maşină veche se opri brusc în mica parcare situată vizavi de Malecon, din care coborî un grup de trei fete şi trei băieţi. Au lăsat portierele deschise şi au dat drumul aparatului de radio tare de tot, au pus o sticlă de rom pe capotă şi, după ce au împărţit conţinutul, au început să danseze cu faţa spre mare, improvizând o mică petrecere cu mijloace limitate.

Împărţindu-se între rom, soare şi dragoste, dominicanii nu o duceau chiar atât de rău. Imediat, Kareen începu să se legene pe scaun, ondulându-se ca o cobră îndrăgostită.

— Ce frumoasă e muzica asta, zise ea. Mă îmbie să fac dragoste.

Cum el nu reacţiona în niciun fel, ea îi atinse coapsa cu mâna şi îşi strecură degetele sub şort, jucându-se cu sexul adormit.

— Vino să facem dragoste, îl îndemnă ea, iar după aceea mergem

[10] Amestec de rom cu Coca-Cola. (n.a.)

[11] Nu vă place carnea? (n.a.)

la plajă. Pe urmă o să plouă şi nu o să mă mai pot bronza.

De când sosiseră la Santo Domingo, cu cinci zile în urmă, era obsedată de două lucruri: să facă dragoste şi să se bronzeze. Îmbrăcată în costume de baie care mai de care mai ispititoare, Kareen stătea la soare în toate poziţiile, când în golfuleţele stâncoase şi pustii care se găseau de-a lungul Avenida de Las Americas, aşa-zisa autostradă cu două benzi care lega oraşul de aeroport. Era mărginită de numeroase moteluri inundate cu vegetaţie tropicală, destinate să primească perechile de îndrăgostiţi. Odată, chiar s-au distrat ducându-se acolo ca să termine o escapadă începută pe stânci. Paul a fost nevoit să o posede pe Kareen în picioare, sprijinită de zid, căci aşternuturile erau foarte murdare…

Deschise ochii sub mângâierile ei şi, dezmeticindu-se, urlă după nota de plată.

— *La cuenta, por favor!*[12]

Degetele se agitau acum pe sub şort, dansând o sarabandă nestăpânită. Clima tropicală stimula forţa sexuală a lui Paul care făcea dragoste de dimineaţă până seara. Kareen profita de pofta lui ca să-i ceară o grămadă de cadouri, cum era şi această brăţară din fildeş. Tânăra nu mai trăise până acum o perioadă atât de feerică. Soarele, atmosfera hispanică, caleştile care abia se târau pe faleză, cu care te puteai plimba la asfinţit pentru trei dolari. Cu o seară în urmă, Kareen profitase de lăsarea întunericului şi îi aplică o felaţie amantului ei care îl făcu să juiseze în centrul Maleconului, în tropotul cailor.

Chelnerul se apropie cu nota de plată şi aruncă o privire înfocată şortului depărtat de corp al lui Paul Kramer. Acesta lăsă un pumn de *pesos* pe masă, apoi se ridică. Kareen îl cuprinse imediat de după mijloc şi îl trase spre Malecon.

Simţeau pe umeri arşiţa umedă. Nori mari şi albi începeau să întunece soarele. Plecară pe jos. *Comercio*, hotelul lor, se găsea la mai puţin de un kilometru, chiar în centrul „zonei coloniale”. Paul aruncă o privire distrată celor două nave eşuate la câteva zeci de metri de Malecon. Aruncate la mal acum o săptămână de un taifun de o

[12] Nota, vă rog!

violenţă nemaipomenită. Starea de excitare îi trecu imediat, îndată ce nu mai bea sau nu mai făcea dragoste, aceeaşi întrebare i se învârtea în cap obsedându-l. Ce se va întâmpla cu el? Bineînţeles că cele douăzeci de mii de dolari îi vor ajunge câteva luni, dar ce va face după aceea?

Imediat ce ajunsese aici, după ce s-a smuls din braţele amantei sale, a deschis repede o carte de telefon. Dar fusese profund dezamăgit. Nu găsise nicio ambasadă a vreunei ţări răsăritene. Nici măcar a Cubei! Insula se afla doar la cincizeci de kilometri, dar cu toate astea, între cele două ţări nu exista niciun fel de relaţie. Singura reprezentanţă era cea a Republicii Sandiniste Nicaragua. Paul descoperise numele celor doi diplomaţi şi, chiar a doua zi, a cerut să vorbească cu un consilier. În engleză, fireşte, căci nu ştia deloc spaniola.

A fost condus şi a lăsat câteva rânduri la ambasadă. Era o anonimă. În scrisoare se spunea doar că o persoană dorea să ia legătura de urgenţă cu Mike de la Ambasada Uniunii Sovietice din Washington. Nu avusese curaj să sune direct, de teamă să nu fie reperat.

A doua zi a sunat la ambasada sandinistă ca să afle dacă a răspuns cineva la mesajul lui, însă fusese din nou poftit afară. Acest lucru îl aruncase într-o stare profundă de disperare. Când a fugit de la Washington, a fost convins că la Santo Domingo va intra cu uşurinţă în legătură cu „patronii” lui.

Acum îşi dădea seama că singura legătură cu ruşii era un bărbat înalt, brunet, jovial, originar probabil din sudul Rusiei, pe care îl cunoştea doar pe numele de Mike. Nici măcar nu avea numărul lui de telefon. Mike îl chema întotdeauna într-un restaurant din Conneticut Avenue în anumite zile, unde luau deseori masa împreună.

Acum se simţea dezorientat, nici în car, nici în căruţă, iar proastei ăleia de Kareen nu-i păsa de nimic! Îi spusese că îşi va lua câteva săptămâni de vacanţă înainte de a începe noua slujbă în Europa… Dar noaptea, rămânea mult timp cu ochii în tavan, gândindu-se încotro o va apuca. Trimisese un SOS într-o scrisoare adresată Ambasadei Uniunii Sovietice din Washington pentru Mike. Având în vedere promptitudinea poştei din Santo Domingo, probabil că scrisoarea va ajunge la destinaţie tocmai la primăvară. Deocamdată, îi venea să se ducă la Ambasada americană şi să povestească totul…

Dar, şi când se gândea la acest lucru, îl apuca tristeţea. În primele două zile, se aşteptase tot timpul să vină poliţia după el. Începând cu ora patru, se ducea la *Sheraton* ca să cumpere *Miami Herald* imediat ce ajungea aici. Îşi răsese mustaţa ca să-şi schimbe puţin înfăţişarea.

Dar nu s-a întâmplat nimic. CIA parcă uitase complet de el… însă acest lucru era imposibil. A-ţi părăsi slujba în lumea serviciilor de informaţii era suficient să provoci o vânătoare de oameni. Acum trebuiau deja să fi aflat de existenţa lui Kareen de la Mary. Oare vor crede că fuga lui era doar o aventură amoroasă? Dar fusese acel telefon care declanşase fuga urgentă. Un procedeu standard pentru cârtiţe. Şi dacă nu a fost decât o manevră a ruşilor ca să-l deconspire dintr-un motiv pe care el nu îl ştia?

Toate gândurile astea se învârteau în capul lui înnebunindu-l. De asemenea, se gândea la Mary şi la copii. De fiecare dată când trecea pe lângă un telefon public, făcea eforturi supraomeneşti ca să nu îi sune, căci era sigur că ea l-ar ierta. Îi era dor să audă vocea puştilor lui şi să le explice de ce plecase. Aceste cinci zile i se păruseră o veşnicie. În sinea lui recunoştea că se va plictisi foarte repede de Kareen. Numai că telefonul de acasă era ascultat şi puteau să-l localizeze uşor. Pe măsură ce se gândea mai mult, îşi dădea seama că această linişte venea pur şi simplu din faptul că CIA îi pierduse urma. Kareen se opri brusc.

— *Shit*, este prea cald, hai să luăm un taxi!

Paul tăcu, adâncit în gândurile sale şi privind maşinal în jurul lui. De vreo două ori i se păruse că e urmărit, dar fusese probabil doar o impresie provocată de temerile lui. Stând nemişcat în mijlocul trotuarului, se hotărî că, dacă până la sfârşitul săptămânii, nu primea niciun răspuns de la Ambasada URSS din Washington, va pleca în Mexic sau în Haiti. Acolo exista o reprezentanţă diplomatică a Uniunii Sovietice.

Îi reveneau în minte toate poveştile care circulau despre agenţii dubli. Când ruşii nu mai aveau nevoie de ei, îi azvârleau ca pe nişte cârpe murdare… Paul Kramer clocotea de ură la acest gând şi îşi amintea de vocea care îl prevenise. Noroc că o înregistrase… Această bucăţică de bandă magnetică era singura lui avere ascunsă printre casetele cu muzică. Din când în când, o mai asculta. Odată, Kareen îl

surprinsese chiar şi fusese nevoit să-i toarne gogoşi…

Bătrânele maşini americane defilau pe Malecon într-un zgomot infernal. Nu se vedea niciun taxi. Kareen se înfuriase, dar era pauza de prânz. O femeie brunetă apăru brusc lângă Paul cu un zâmbet încurajator şi îi zise într-o engleză stâlcită:

— *Señor*, veniţi să vedeţi picturile mele. Foarte ieftin. *Muy bonitas*.

Se întoarse şi zări vreo sută de tablouri haitiene, naiv pictate, etalate de-a lungul zidurilor unei clădiri în construcţie, păzite de trei negrişori.

— Mulţumesc, făcu Paul, dar nu-mi trebuie tablouri.

Bruneta îl luă cu blândeţe de braţ, insistând cu voce grăbită:

— *Señor*, un cadou pentru nevastă.

Americanul o măsură din cap până-n picioare. Ochii îi străluceau pe un chip senzual, iar gura era mare şi roşie. Avea un coc în formă de palmier într-o parte, ceea ce îi dădea un aer bizar.

Rochia din bumbac gofrat se mula pe un corp foarte curbat, mult mai plin ca al lui Kareen, cu bazinul foarte cambrat şi talia subţire. Agasată, Kareen de desprinse de braţul lui.

— Puţin îmi pasă de tablouri. Vreau să mă întorc la hotel!

Se depărtă de Paul şi coborî de pe trotuar ca să atragă mai bine atenţia. Numaidecât, bruneta îi şopti:

— Mike mi-a spus că veţi cumpăra tablouri.

Paul Kramer avu impresia că îi cade cerul în cap. Se stăpâni să nu urle de fericire. Un taxi opri în sfârşit lângă trotuar. Kareen se întoarse spre el strigând:

— Vii odată! Mor de cald!

Dar bruneta îi tăie calea. Îi spuse pe un ton sacadat:

— Mă cheamă Mercedes. Trebuie să veniţi cu mine. Sunteţi în pericol.

Bucuria lui Paul se spulberă pe dată, fiind înlocuită de o tristeţe îngrozitoare. Coşmarul începea din nou.

Capitolul V

O bătrânică îmbrăcată în negru, în picioare, în mijlocul străzii Arzobisto Nouel, număra cu meticulozitate câteva bancnote de un peso ca să plătească şoferul taxiului colectiv din care tocmai coborâse şi care produsese un ambuteiaj monstruos în piaţa Independencia. Autobuze dărăpănate, vehicule americane vechi de când lumea şi nişte epave nenorocite, ce claxonau de mama focului, erau blocate în jurul parcului ce ocupa tot centrul pieţei în care vegetaţia săracă era sufocată de gazele de eşapament.

Chris Jones, care stătea lângă Henry Fairmont, şeful Centralei CIA din Santo Domingo, oftă descurajat:

— Ar fi mai bine să mergem pe jos…

Fairmont aprobă, fiind ameninţat din spate de un imens autobuz care voia să se strecoare printr-un spaţiu în care nu ar fi avut loc nicio motocicletă.

— De ce nu? Mai cu seamă că strada El Conde este pentru pietoni.

Din piaţa Independencia plecau toate străduţele înguste din zona colonială, partea veche a insulei Santo Domingo. Era o îngrămădire de străduţe încurcate, mărginite de barăci dărăpănate din lemn vopsit, acoperite cu tablă ondulată, presărate ici şi colo de o bijuterie de construcţie renovată datând din epoca de glorie, când Santo Domingo – prima descoperire a lui Christofor Columb, se mai numea încă Hispaniola.

Milton Brabeck, care stătea în spate lângă Malko, se uita cam neîncrezător la mulţimea mizerabilă.

— După asta o să trebuiască să ne dezinfectăm!

Pentru cele două gorile, microbii tropicali erau de o mie de ori mai periculoşi decât un Magnum 357. Rămăseseră cu impresia că, dacă beau un pahar cu apă în lumea a treia, cădeau morţi pe loc. Coborâră toţi trei deodată. Henry Fairmont strigă către ei:

— Mult noroc! Ne întâlnim la ambasadă.

Malko şi cele două gorile se întâlniseră la *Sheraton* cu câteva ore în urmă. Imediat ce ocoliră piaţa, un roi de lustragii se năpustiră spre ei. Cu statura lor impunătoare, cu tunsoarea foarte scurtă şi costumele neadecvate acestei călduri umede, cei doi americani nu puteau trece

neobservaţi. Numai că nu-şi puteau ascunde întregul arsenal sub cămaşă… Trei lustragii se şi agăţaseră de picioarele lui Chris Jones care fu nevoit să stea pe loc. Apucându-se să muncească cu sârg, începuseră să-i lustruiască şi ciorapii… Milton se scuturã cu furie ca un elefant împiedicat. Ca să iasă din această situaţie, Malko aruncă pe trotuar câteva bancnote şi astfel reuşiră să-şi vadă de drum.

— Am şi început să mă scarpin, făcu Chris Jones, cred că m-am umplut deja de păduchi…

Caile El Conde începea în partea cealaltă a pieţei. Se treziră în mijlocul mulţimii. Era zi de sărbătoare. Din fiecare magazin se auzea muzică, întreruptă de reclamele zgomotoase, trotuarele dispăreau sub tarabele volante, iar peste tot atârnau ghirlande. La Santo Domingo, Crăciunul începea să se sărbătorească cu trei săptămâni mai devreme. Malko era atent la numere. Hotelul *Comercio* se afla în celălalt capăt, în apropierea râului. Se hotărâseră să-l abordeze pe Paul Kramer direct. Simţindu-se încolţit, poate că americanul va ceda, lăsându-se însoţit până la aeroport. Malko alesese un mic avion particular că să-l ducă direct la Washington.

Şoseaua era practic neagră de atâta lume. O puştoaică cu privirea obraznică se apropie de Chris, şoptindu-i la ureche propuneri destul de ruşinoase în spaniolă. Milton se apropie rânjind şi îi arătă cu mâna o banderolă întinsă deasupra străzii: *„Protejase del SIDA. Feliz Navidad”*[13].

— Ai chef să intri în clubul lor…

Chris Jones sări în lături îngrozit. Dacă ar fi avut la el un aruncător de flăcări, nu ar fi ezitat să-l folosească. Se uită în jurul lui, ca şi cum toţi cei care îl atingeau sufereau de această maladie teribilă.

— Am ajuns, spuse Malko.

Faţada hotelului *Comercio*, care fusese odată albă, era acum îngălbenită din cauza umezelii şi fură nevoiţi să ocolească grupurile de negustori instalaţi pe trotuar ca să poată ajunge la uşă. Malko intră primul în holul micuţ. Recepţia era chiar în faţă, unde stătea un mustăcios care îi adresă un zâmbet larg şi strălucitor.

[13] „Fereşte-te de SIDA. Crăciun fericit.” (n.a.)

— *Caballeros! Buena! Quiere un apartamente! Muy lujoso*.[14]

Dominicanii nu pronunţau deloc consoana „s”.

— Caut un prieten care locuieşte aici, spuse Malko. Paul Kramer.

Recepţionerul se întunecă la faţă. Clătină uşor din capul.

— *Señor*, trebuie să fie o greşeală. Aici nu stă niciun domn cu acest nume.

— Sunt sigur că a venit aici, insistă Malko.

— Ba nu, *señor*, scuzaţi-mă, trebuie să trimit un telex.

Făcu stânga-mprejur şi intră într-un birouaş care se găsea în spate. Nu observase că era urmat de Chris Jones. Când se întoarse, era prea târziu. Era deja prins între perete şi corpul masiv al gorilei care se uita fix la el cu ochii lui cenuşii şi reci. Cu un gest rapid, acesta îl lovi cu dosul palmei peste frunte, dându-l cu capul de perete. Acesta scoase un zgomot surd şi recepţionerul gemu ameţit.

— *Donde esta el señor Kramer?* întrebă cu politeţe gorila.

Având de-a face cu numeroşi portoricani, se pusese la punct cu spaniola. Victima sa scoase un strigăt plângăreţ:

— Nu ştiu nimic, *señor*, jur.

Milton se apropie zâmbind cu o brichetă Zippo în mână. O scăpără şi flacăra ţâşni înaltă de cinci centimetri.

— Are nişte fire de păr în nara stângă care îl cam supără, făcu el. Ţine-l bine, că nu vreau să-l ard şi în altă parte…

Întinse mâna atât cât recepţionerul să simtă căldura flăcării. Urletul lui se transformă în rugăminţi.

— Nu, nu faceţi asta. Vă spun… *Señor* Kramer a stat aici până ieri, dar a plecat. Mi-a spus că îl caută nişte oameni care nu trebuie să ştie că a stat aici. Altceva nu mai ştiu nimic. Vă jur.

— Asta e tot? întrebă Chris cu glas mieros. Cine îl căuta?

Acesta plecă ochii în pământ.

— Nu ştiu, *señor*, a pomenit ceva de nişte traficanţi de droguri, dar poate că a minţit.

Ochii lui negri fugeau plini de groază când la Chris, când la Milton. Santo Domingo era placa turnantă a traficului cu cocaină, iar Paul

[14] Domnule! Bună! Vrei un apartament! Foarte luxos!

Kramer se dăduse drept un dealer necinstit. Malko se apropie şi îi făcu semn lui Milton să stingă bricheta.

— Ştiţi unde a plecat?

Recepţionerul clătină energic din cap.

— Nu, a plecat împreună cu *señora*. Şi-au cărat singuri bagajele. Mi-a spus că îi aştepta un taxi ca să-i ducă la aeroport, dar eu nu l-am văzut. Maşinile nu vin până aici.

Nu mai aveau ce să afle. Lăsându-l pe recepţioner în plata Domnului, cei trei bărbaţi intrară din nou în vacarmul de pe Caile El Conde. Paul Kramer le scăpase printre degete. Ciudată coincidenţă: exact cu o zi înainte de venirea lor. Malko îşi aminti de îndoielile lui Franck Woodmill. Oare să existe o „super-cârtiţă" care să-l fi avertizat?

— Trebuie să verificăm cursele care au zburat ieri, zise Malko. După aceea, vom face un plan de bătaie.

*

* *

Ambasada americană semăna cu o veche locuinţă colonială englezească, o clădire doar cu un etaj în mijlocul unei peluze superbe şi înconjurată de un parc, situată chiar în centrul insulei Santo Domingo. Henry Fairmont, şeful centralei, îl invită pe Malko într-un birou cu lambriuri închise la culoare în care domnea un frig glacial.

— M-am informat, îl anunţă el. Ieri au plecat numai patru curse. Două la New York şi la Miami, una pentru San Juan şi una a companiei Air France pentru Pointe-à-Pitre şi Paris. Am reuşit să obţin listele cu pasageri. Paul Kramer nu se găsea printre ei. De altfel poliţia dominicană mi-a promis că nu îl lasă să plece.

Flegmatic, deşirat şi morocănos, Henry Fairmont părea destul de tulburat de dispariţia lui Paul Kramer.

— Unde poate fi? întrebă Malko. Sunteţi sigur că nu a plecat din ţară cu alt mijloc de transport?

— Nu sunt sigur, răspunse şeful centralei. Aici nu eşti sigur de nimic. Dominicanii sunt oameni drăguţi, volubili, nu sunt xenofobi, însă corupţi până în măduva oaselor, mai ales cei din poliţie şi din armată. Oficial, am asigurarea autorităţilor că mă vor anunţa în cazul

în care Paul Kramer va încerca să plece. Însă, dacă poate să cumpere un militar sau un poliţist, o va şterge cu uşurinţă. Santo Domingo serveşte drept gazdă a avioanelor traficanţilor de droguri care vin din Columbia. O grămadă de militari sunt implicaţi şi supraveghează terenurile clandestine sau aterizările pe terenuri oficiale. Ar fi putut să plece cu unul dintre aceste avioane…

Americanul lăsă fraza neterminată.

— Aţi putea să le cereţi omologilor dumneavoastră dominicani să-l localizeze, dacă se mai află în Santo Domingo?

— Fireşte că pot, spuse Henry Fairmont, însă vor susţine că nu ştiu nimic. Sunt foarte mulţi turişti, mai ales pe coasta nordică din Puerto Plata, care este un loc de vis. Chiar dacă ar dori, tot nu ar reuşi să-l găsească atât de uşor. Mai ales că nu există nicio acuzaţie împotriva lui. Ar trebui să-l căutăm în mod oficial pe Paul Kramer… Până atunci, vorbiţi cu Jim Harley, el are mai multe legături decât mine cu oameni aşa-zişi maleabili.

Lui Henry Fairmont i-ar fi stat mai bine în rolul lui Pilat din Pont… Îl conduse pe Malko până în pridvorul fermecătoarei construcţii albe în stil colonial cu obloane verzi şi înconjurată de un somptuos gazon englezesc…

Malko o luă din nou pe bulevardul Simon Bolivar, trecând pe lângă Consulatul Statelor Unite, un bloc impresionant cu şase etaje. Sute de dominicani stăteau la coadă din zori, în speranţa că vor obţine viza care îi va salva de sărăcie. Malko spera că informatorul CIA putea să-l ajute mai mult decât o făcuse şeful centralei. Santo Domingo nu era un loc „călduţ” în care săbiile CIA să poată fi de folos.

*

* *

Un zdrenţăros cu o puşcă veche de vânătoare stătea de pază molatic în faţă la *Raffles*, moţăind în picioare sprijinit de zid. La Santo Domingo era un obicei să plăteşti paznici care nu îşi făceau datoria. Pe Caile Hostos, barăcile din lemn din zona colonială făcuseră loc clădirilor în stil spaniol renovate, care confereau locului un aer de sărbătoare. Odinioară acesta fusese centrul oraşului, devenit în prezent „Pequeño Haiti”, etalându-se de-a lungul bulevardului Mella,

cu cele trei sute de mii de refugiaţi hămesiţi şi sadici. Cu toate astea, barurile şi restaurantele se găseau din abundenţă, iar camioanele care treceau pe cele două poduri de peste Rio Ozama, ce delimitau oraşul la est, făceau să se cutremure casele bătrâne.

Raffles era pustiu, cu excepţia unei chelneriţe mărunte cu un zâmbet care însemna „mai bine nu intra” şi care se zbenguia în ritmul unui „merengue” îndrăcit. O barcă veche era atârnată de tavan, iar scaunele din lemn închis la culoare dădeau un aspect auster celor două saloane.

— Jim Harley? întrebă Malko.

Chelneriţa îi aruncă o privire vicleană.

— Aveţi întâlnire cu el?

— Da.

— Poftiţi pe aici, *señor*.

Ea dădu draperia la o parte, dezvăluind o scară albă în formă de melc atât de strâmtă, încât îţi zdreleai coatele de zid. Fundul rotund al fetei se legăna în faţa lui în ritmul melodiei asurzitoare din barul pustiu. Malko miji ochii în lumina orbitoare. Ajunseseră pe o terasă de unde se vedea toată zona colonială.

Malko zări întins pe un cearceaf un bărbat înalt, masiv, cu cute de grăsime, cu un păr negru ca pana corbului tuns foarte scurt, într-un slip care imita blana de leopard, atât de strâmt, încât ghiceai cu uşurinţă atributele sexuale etalate într-un mod obscen. Două apărători negre din plastic îi protejau ochii de arşiţa soarelui, făcându-l să pară orb. Chelneriţa se opri lângă el şi zise:

— *Señor Jim! Un caballero para ti*.

Se unsese pe tot corpul cu ulei pentru bronzat şi ţinea deasupra feţei un staniol ca să se bronzeze mai bine pe faţă. Puteai să recunoşti de departe că era un homosexual vulcanic…

Îşi scoase apărătorile care îi protejau ochii, se ridică cu o mişcare graţioasă, îi zâmbi lui Malko şi îl întrebă:

— Cine sunteţi dumneavoastră, *señor?*

— Malko Linge, zise acesta în timp ce îi strângea mâna uleioasă. Henry Fairmont mi-a spus unde pot să vă găsesc.

— Ah, da! zise cu căldură Jim Harley, dumneavoastră sunteţi tipul de la Washington care îl caută pe temutul de Kramer. Scuzaţi-mă,

încercam să mă bronzez puţin. După-amiaza plouă mereu… Vin peste cinci minute la bar. Cereţi-i lui Chupita să vă prepare o Pinacolada, este maestră.

*
* *

Spălat de uleiul pentru bronzat, îmbrăcat într-un tricou discret şi un jeans mai lărguţ, Jim Harley avea un aer mai decent. Numai brăţara din aur cu numele lui încrustat în diamante făcea o notă discordantă. Dar, la urma urmei, se găseau la tropice. În schimb, din punct de vedere profesional, nu era deloc un prost. Malko putuse să-şi dea seama de acest lucru din felul în care reacţionase când i-a pomenit de cazul Kramer.

— Credeam că Henry Fairmont îmi va cere să-l urmăresc pe Kramer, spuse el. Dar nu mi-a cerut decât să verific dacă mai stă la *Comercio*. În rest, mi-a spus să procedez prin sondaj… N-o să mă distrez urmărindu-l şi nici să cheltuiesc bani. Eu nu am posibilitate, iar el nu mi-ar da în veci banii înapoi…

Cei doi bărbaţi păreau că se detestă în mod prietenesc. Malko întrebă:

— Nu ne putem baza pe dominicani?

Jim Harley zâmbi amuzat şi, după ce bău o gură din cafeaua expresso foarte dulce, zise:

— Ultima oară când au fost răi, le-au trimis zece mii de „puşcaşi marini”… De atunci sunt foarte prudenţi, însă nu ne prea iubesc. Mai cu seamă că noi cumpărăm de la ei din ce în ce mai puţin zahăr şi că bătrânului preşedinte Joachim Balagues, le cei optzeci şi trei de ani ai lui, nu îi mai este teamă de nimic…

— Cum am putea să dăm de Paul Kramer? întrebă Malko. Dacă mai e încă în Santo Domingo.

Gânditor, Jim Harley bău jumătate din sticla de bere, apoi întrebă:

— Aveţi bani?

S-ar părea că banii erau obsesia vieţii lui.

— Da.

— Atunci îl vom găsi. Lucrez puţin şi pentru DEA. Am legături cu poliţiştii şi cu militarii. Au cu toţii nişte salarii de mizerie: cinci sute

de pesos pe lună, doar cât să le ajungă pentru ţigări, deşi aici viaţa nu e chiar atât de scumpă. Dacă aţi putea să alocaţi o mie de dolari pentru treaba asta, eu pun mâna pe Paul Kramer. Dacă nu mai este acolo, atunci voi afla când şi unde a plecat.

— Cum?

— Am o informatoare la DNI, Poliţia politică a Preşedinţiei, pe care o cheamă Flor Mochis. Are nevoie de bani şi are o reţea bună de informatori. Un străin nu se poate ascunde la Santo Domingo fără ca poliţiştii să afle sau fără protecţia militarilor. Tot ei – adică cei din clica lui Trujillo – deţin absolut tot, de la import-export până la bordeluri. Flor şi cu mine cunoaştem aceste lucruri, dar trebuie să fim atenţi. Dacă vă iau drept un agent din DEA, vă împuşcă pe loc. Ultimul care a trecut pe aici a sfârşit-o în port. L-au aruncat în apă de viu, înfăşurat într-o plasă de pescari şi cu un bolovan. Crabii şi peştii i-au curăţat carnea de pe oase. Scheletul era numai bun de vândut Academiei de Medicină…

Era încurajator. Malko scoase cinci hârtii de câte o sută de dolari din buzunar şi le puse pe tejghea.

— Transmiteţi-i omagiile mele doamnei Flor Mochis, spuse el.

În epoca sateliţilor şi a laserului, nu s-a găsit încă o modalitate mai nimerită ca să se poată rezolva o problemă decât cu ajutorul unui agent bine plătit… Jim Harley luă banii şi se uită la ceasul bătut cu pietre preţioase.

— Reveniţi diseară aici. O să v-o prezint. O să vedeţi că este un personaj uimitor. Pe lângă ea, Maggie Thatcher nu este decât o mâţă blândă…

Capitolul VI

Paul Kramer se uita distrat pentru a nu ştiu câta oară la un film porno. La început, imaginile deocheate l-au impulsionat şi chiar a profitat de tulburarea lui Kareen ca să o sodomizeze luând-o prin surprindere, în timp ce ea se uita la film. După plictiseala şi banalitatea relaţiilor dintre ei, acum avea un motiv să-l dorească.

Numai în slipul de la costumul de baie, Kareen se ridică din pat şi deschise micul frigider.

— Fir-ar să fie, nu mai e bere!

Ea se duse către uşă şi vru să o deschidă. Dar nu reuşi. Examină încuietoarea câteva clipe, apoi se întoarse nedumerită şi isterică:

— Ne-au încuiat aici!

Paul Kramer se uită la ea chiorâş.

— Trebuie să fie o greşeală, îi sun imediat.

Apăsă pe butonul soneriei cu care era chemat chelnerul ca să le aducă mâncarea în cameră printr-un un mic ghişeu. De două zile stăteau în această cameră din motelul *Cabanas por el Mar*, unul dintre numeroasele hanuri de acest fel presărate pe Avenida de Las Americas, la ieşirea din Santo Domingo. Erau un fel de bungalouri construite printre bananieri şi cocotieri. Fiecare avea propriul garaj şi o cameră ce comunica cu o baie rudimentară, un televizor şi un video Samsung. Clienţii intrau cu maşinile direct în garaj, treceau apoi prin încăperea unde plăteau o sută de pesos la un ghişeu, pentru două sau trei ore. Un chelner venea şi lua banii şi, eventual, comanda pentru băuturi sau pentru mâncare… După aceea, clienţii plecau tot aşa cum au venit. Sumele se strângeau la bungaloul central care închiria şi casete cu filme porno. Discreţia era absolută…

Toată ziua bună-ziua, maşinile veneau unele după altele, iar călătorii se lăsau în jos pe scaune când intrau ca să nu poată fi recunoscuţi… Mercedes, tânăra care îl acostase în plină stradă, i-a adus pe Paul şi pe însoţitoarea lui la acest motel, după ce îi spusese să plece din hotelul *Comercio*. Îi explicase pe scurt fugarului din CIA că „Mike”, „tutorele” lui rus, o însărcinase, prin intermediul a terţe persoane, să-l supravegheze până vor putea să-l scoată din ţară şi să-l ducă undeva unde să-i fie recunoscute meritele… El nu putuse să ia legătura prevăzută din cauză că era urmărit de FBI la Washington, dar că grijile lui se apropiau de sfârşit… Paul Kramer l-ar fi sărutat. Dar bucuria îi fu scurtă, deoarece Mercedes îl avertiză:

— CIA va face orice ca să vă găsească. Am aflat că au trimis ucigaşi ca să vă omoare în cazul când refuzaţi să vă întoarceţi. Trebuie să vă ascundeţi. Mă ocup eu de tot. Peste o oră, va veni o maşină să vă ia. Nu întrebaţi nimic şi faceţi ce vă va spune şoferul.

Totul a mers cum a fost prevăzut. Lui Kareen această mutare bruscă i s-a părut ciudată. În plus, Mercedes le-a interzis să iasă. S-a terminat cu plaja. La început, filmele la video au distrat-o. Paul i-a spus o poveste vagă despre concurenţa comercială pe care se pare că ea a înghiţit-o… Seara, Mercedes s-a întors ca să le amintească să nu cumva să iasă din motel şi să-l asigure pe Paul Kramer că va fi contactat de un „şef”. Ea a ocolit toate întrebările, iar el nici măcar nu ştia dacă este o dominicană care lucrează pentru o reţea comunistă sau dacă era cubaneză.

A doua zi a trecut extrem de încet şi nu au văzut pe nimeni. Tristeţea l-a cuprins din nou pe Paul Kramer. Acesta tresări. Kareen zguduia uşa ca o nebună. Sări din pat şi o desprinse de clanţă. Furioasă foc, se întoarse cu faţa la el.

— Ce mai înseamnă şi porcăria asta! urlă ea. De ce ne-au încuiat aici? Vreau să ies!

Paul o pocni cu violenţă de mai multe ori. Fata izbucni în hohote de plâns. El o apucă de umeri şi îi spuse furios:

— Ascultă, m-am hotărât să lucrez în altă ţară pentru nişte tipi care mă plătesc foarte bine. Ai văzut? Numai CIA nu vrea să plec. De asta trebuie să mă ascund, altminteri, voi fi obligat să mă întorc la Washington şi voi rămâne fără niciun gologan. Sau vrei să le arăţi fundul în continuare tâmpiţilor de la *Good Guys?*

Ea lăsă capul în jos, se potoli din plâns şi întrebă cu glas stins:

— Unde ne vom duce?

— În Europa, zise el evaziv.

Nici nu avu timp să spună mai mult că se auzi o bătaie în uşă. O cheie fu răsucită în broască, iar uşa se deschise spre interior. Intrigat, Paul Kramer înaintă un pas, încercând să zărească ceva prin întuneric. O voce înăbuşită îl întrebă imediat:

— *Señor* Kramer?

— Da.

— Eu sunt persoana pe care o aşteptaţi. Veniţi cu mine.

Pulsul lui Paul Kramer urcă vertiginos la o sută cincizeci.

Intră în încăpere câteva clipe ca să-i spună lui Kareen care rămăsese năucită:

— Mă întorc repede!

— Încuiaţi uşa, zise străinul pe un ton ce nu admitea replică.

Paul îl ascultă, luă cheia şi îl ajunse din urmă pe bărbatul care îl conducea pe o cărare ce străbătea plantaţia de bananieri. Ajunseră pe marginea bulevardului Las Americas. Traversară şoseaua şi se pomeniră pe stâncile de deasupra Mării Caraibelor. Farurile unei maşini luminară chipul bronzat al lui Paul Kramer care fu dezamăgit. Cel care venise nu era rus. El îi întinse mâna şi zise pe un ton normal într-o engleză bolovănoasă:

— Sunt căpitanul Manuel Rodriguez şi fac parte din cadrul forţelor armate cubaneze.

Pe Paul Kramer îl străbătu un fior. Un cubanez din Serviciile de Informaţii. Unul dintre aceia împotriva cărora a luptat un sfert de secol.

— Încântat, bâigui el. Veniţi din partea lui Mike?

— Exact, confirmă cubanezul, misiunea mea este să vă scot din Republica Dominicană şi să vă duc în Cuba. De acolo, veţi fi dus la destinaţie, adică la Moscova.

— La Moscova! repetă Paul Kramer.

— Bineînţeles, zise repede cubanezul. Acolo veţi fi recompensat după merit şi veţi contribui de-acum înainte la consolidarea păcii mondiale.

Acelaşi şi acelaşi discurs. Avea impresia că visează. Dar îşi reveni imediat.

— Ce trebuie să fac?

— Nimic, spuse interlocutorul său. Îmi pare foarte rău că vă impun să locuiţi în acest adăpost nedemn de dumneavoastră, însă guvernul acestei ţări este la ordinele imperialismului american, de aceea trebuie să fim prudenţi. Nişte agenţi ai CIA vă caută prin tot oraşul. Suntem nevoiţi să plecăm pe ascuns. Acum pun la punct toate detaliile planului.

— Am mult de aşteptat? întrebă Paul Kramer plictisit.

— Nu. Dar trebuie să ne organizăm. Americanii au pus un premiu mare pe capul dumneavoastră. Cred că voi veni să vă iau peste două zile. Curaj! Aveţi nevoie de ceva?

— De ziare.

— O să vă trimit.

— Dacă sunt descoperit aici?

Cubanezul îi adresă un zâmbet liniştitor.

— Nu vă fie teamă. Sunteţi sub protecţia noastră.

Traversară şoseaua înapoi şi, înainte de a intra în motel, cubanezul îl îmbrăţişă pe Paul. Mirosea a apă de toaletă ieftină.

— *Adios, amigo!*

Se pierdu în umbra coastei, iar Paul îl văzu urcându-se într-o maşină care nu îşi aprinse farurile de poziţie imediat. Deci era imposibil să-i distingă numărul. Era un profesionist excelent… Se întoarse în bungalou şi exaltat şi întristat. De data asta se transforma într-un trădător adevărat. Încercă să alunge din minte imaginea soţiei lui, Mary, şi a celor doi copii. Kareen stătea întinsă în pat. El o anunţă lăudându-se:

— Plecăm peste două zile.

*

* *

Pălăria neagră din fetru cu boruri mari, purtată dreaptă ca indienii bolivieni, ascundea o parte din faţa lui Flor Mochis. Când înălţă capul, Malko zări doi ochi negri alungiţi, dar de o duritate neaşteptată la o femeie, cu pomeţi proeminenţi şi o gură mare, cărnoasă şi roşie ca o rodie. Zâmbetul ei dezvălui nişte dinţi strălucitori când tânăra îi întinse lui Malko mâna fină şi prelungă.

— *Buenas noches, señor.*

Avea o voce răguşită de parcă şi-ar fi ars toată ziulica gâtlejul cu rom. Pieptul greoi era strâns într-o bluză neagră deschisă foarte adânc la gât. Pantalonii strâmţi de aceeaşi culoare cu bluza erau băgaţi în nişte cizmuliţe cu vârf ascuţit, iar mijlocul era încins cu o curea lată cu ţinte. Malko se gândi că locotenentul Flor Mochis era cea mai atrăgătoare fâşneaţă tropicală pe care o întâlnise vreodată.

— Să ne aşezăm, sugeră Jim Harley.

Raffles era deja plin de negri gălăgioşi, adunaţi în jurul barului. Flor intră prima în separeul din cel de-al doilea salon, permiţându-i lui Malko să admire crupa rotundă şi cambrată. Nu se aşteptase să vadă o asemenea fiinţă… Trânti geanta pe masă cu un zgomot surd. Cu siguranţă că în ea nu avea doar rujul şi batista. Chelneriţa îi puse

în faţă o „Pinacolada”, iar Malko ceru o votcă.

Ea îşi scoase cu mare atenţie pălăria şi se uită fix în ochii lui Malko cu un vădit interes. Pe străzile din Santo Domingo nu întâlnea prea des bărbaţi blonzi.

— Flor este cea mai bună investiţie a acestei ţări, zise Jim Harley.

— Nu mă îndoiesc, îl asigură Malko.

— Ai găsit ceva? o întrebă imediat americanul.

Ea îl măsură cu o privire ironică.

— Crezi că e aşa uşor? Ai răbdare! I-am alertat pe toţi *lagartos*[15] care mişună pe aici. Vor veni, căci sunt hămesiţi.

— Credeţi că Paul Kramer mai este aici? întrebă Malko.

Strivi o arahidă între degetele lungi, aruncându-i lui Malko o privire care îi dădu o fierbinţeală în pântece.

— Am verificat la aeroport, am nişte prieteni acolo… Dar nimic oficial. Am verificat la traficanţii de droguri şi la graniţa cu Haiti. În prezent nu sunt mulţi străini care pleacă… După părerea mea, Kramer nu a ieşit din ţară.

— Cuba este aproape…

Ea îşi termină băutura din pahar dintr-o înghiţitură.

— *Claro que si!* zise ea. Dar nu există legături. Nu mai vin nici măcar pescarii lor.

Chelneriţa îi aduse a doua „Pinacolada” pe care o bău cu acelaşi nesaţ. Malko o studia. Nasturii bluzei păreau gata să sară sub presiunea sânilor. Privirea lui o întâlni din nou pe a lui Flor. Avu impresia că citeşte în ea ceva sexual şi violent. Dar lumina se stinse brusc. Jim Harley înjură.

— *Shit!* E pană de curent.

Toată strada era cufundată în întuneric. La bar, toată lumea s-a adunat în jurul lumânărilor. Malko întrebă:

— Durează mult?

— Câteva ore sau câteva zile, cartierul ăsta nenorocit, spuse americanul.

— Îl opresc mai întâi la săraci, apoi la bogătaşi, adăugă Flor

[15] Şopârlă. Aici în sens peiorativ. (n.a.)

Mochis.

Când chelneriţa veni să le pună o lumânare pe masă, Malko observă că ea golise deja al doilea pahar cu „Pinacolada”… Jim Harley se ridică şi se duse să se ocupe de grupul electrogen. Flor o chemă pe chelneriţă cu autoritate. După câteva clipe, fata îi aducea altă „Pinacolada”.

Flor îşi înmuie buzele în băutură şi întoarse spre Malko o privire în care juca flacăra lumânării. Erau singurii clienţi din acel colţişor, însă la bar, consumatorii începuseră să cânte. Îşi lipi coapsa de pulpa lui Malko care stătea lângă ea pe banchetă.

— Sunteţi pentru prima oară la Santo Domingo?

— Da.

— Vă place aici?

— Foarte mult. Femeile sunt superbe. Iar dumneavoastră în mod special.

Ea avu un râs gros, răguşit şi cald.

— *Claro que si!* Şi lor le plac bărbaţii. Aici tot timpul se face dragoste. Cei bogaţi au câte trei, patru amante cu care se întâlnesc în fiecare zi.

— Sunteţi măritată?

— Nu.

Ea îi zâmbea în umbră, ţinându-şi în continuare coapsa lipită de piciorul lui. Apoi se aplecă să ia paharul şi atinse cu sânul mâna lui Malko. Acesta îşi dădu seama că nu purta sutien. Un curent electric parcă îi străbătu pe amândoi. Ea îşi lăsă capul pe spătarul banchetei, împingând pieptul înainte, iar sfârcurile se ghiceau prin mătasea bluzei.

Îşi întoarse încetişor faţa către el. Ochii negri aveau o strălucire magnetică. Rămaseră uitându-se unul la celălalt.

Lumina se aprinse în uralele clienţilor de la bar… Din difuzoare se auzi dintr-odată un „merengue” îndrăcit. Tensiunea care se crease între Malko şi Flor se mai domoli puţin. Un bărbat străbătu salonul şi se apropie de ei. Flor Mochis înălţă capul şi zise pe un ton rece:

— *Hola, Juan, que tal?*

Juan se aplecă la urechea ei după ce îi adresase un zâmbet servil şi îi şopti ceva. Flor nici nu se clinti. După ce termină, ea scoase din

geantă două hârtii, le făcu ghem şi le puse în mâna informatorului pe care îl expedie dându-i o palmă peste pulpă.

Malko observă că Juan părea mai fascinat de sânii lui Flor decât de bani. Rar întâlneau o bombă sexuală de asemenea calibru… Imediat ce Juan se îndepărtă, ea se aplecă spre Malko.

— *Señor* Kramer se află sub protecţia colonelului Ricardo Gomez. Stă ascuns într-un motel şi aşteaptă să plece din Santo Domingo.

Capitolul VII

Malko se uită la zâmbetul triumfal al tinerei. Era impresionat de eficienţa ei. Nu numai că era o fiinţă superbă, dar îşi cunoştea bine meseria…

— Cine este colonelul Ricardo Gomez? o întrebă el.

— Un *lagarto*, zise ea scârbită. Câştigă o mie două sute de pesos pe lună, are o vilă pe Avenida Mirador del Sur, un BMW, patru amante şi o fermă lângă fabrica de zahăr a lui „gringo”, la Rumana.

— Cum reuşeşte?

— Se descurcă. Cu bordelurile, cu protecţia traficului de droguri, cu afacerile imobiliare. Tatăl lui a fost prieten cu Raphael Trujillo şi şi-a păstrat relaţiile…

— Face politică?

— Nu, îl interesează numai banii.

— Dar afacerea Paul Kramer are implicaţii politice, observă Malko. Are legături cu cubanezii sau cu persoane din Est?

Vacarmul de la bar unde romul curgea gârlă se amplifică, iar clienţii băteau cu palmele în tejghea în ritmul muzicii. Flor şi Malko erau nevoiţi să urle ca să se audă.

— Nu, zise tânăra. Ar face orice pentru un pumn de dolari…

— Ştiţi cum vor ieşi din ţară Kramer cu prietena lui?

Ea îl privi surprinsă.

— Informatorul meu mi-a pomenit doar de o singură persoană: americanul.

Ce se întâmplase oare cu dansatoarea de striptease? Încă un mister.

— Cunoaşteţi numele hotelului unde locuieşte Paul Kramer? o întrebă el.

— *Claro que si!* La *Cabanas por el Mar*, pe Avenida de Las Americas, situat în afara oraşului. Nu este un hotel adevărat, primeşte doar perechi pentru o oră, două.

— Să mergem acolo.

Flor ezită un pic, apoi se ridică, îşi înfundă pălăria neagră până la sprâncene, îşi luă geanta şi zise pe un ton hotărât:

— *Vamos!*

— Trebuie să-mi iau oamenii cu care lucrez, zise Malko. Trecem mai întâi pe la *Sheraton*.

Flor se întoarse şi se opri locului.

— Nu, zise ea pe un ton ce nu admitea replică. Nu trebuie să atragem atenţia. Acolo se duc doar perechile de îndrăgostiţi… Dacă îl găsim, am tot ce îmi trebuie, adăugă ea bătând darabana în geanta pusă de-a curmezişul.

Lui Malko nu-i rămânea altceva decât să se supună. Jim Harley, care îşi făcea veacul la bar, le făcu cu ochiul, iar fluierăturile clienţilor îmbibaţi cu rom acoperiră o clipă muzica atunci când Flor trecu prin faţa lor, mândră ca o prinţesă incaşă.

Afară aerul era călduţ şi umed. Flor Mochis se îndreptă spre o rablă de Chevrolet pe care o mai ţinea întreagă doar vopseaua. În clipa în care se pregătea să se urce, se întoarse către Malko.

— Aveţi maşină?

— Da.

— Hai s-o luăm. Pe a mea o cunoaşte toată lumea, iar femeile nu prea conduc prin părţile astea.

Se urcară în Coltul închiriat al lui Malko, iar Flor îşi puse geanta pe jos. Ea îl dirijă ca să iasă din zona colonială şi să ajungă la podul Duarte care trece peste Rio Ozama şi să intre pe autostrada cu două benzi ce mergea de-a lungul coastei. În stânga lor, neoanele clipeau pe o rază de o sută de metri anunţând numeroasele moteluri şi câteva baruri în aer liber instalate pe marginea bulevardului Las Americas.

După ce parcurseră cinci kilometri, în stânga lor apăru un panou luminos albastru şi alb: *Cabanas por el Mar*, iar cu litere roşii scria: *Lo Mejor*.

— Aici este, zise Flor Mochis.

Malko întoarse pe autostradă puţin mai departe şi se întoarse la intrarea în motel. Farurile îşi proiectară fasciculul pe zeci de tablouri sprijinite de zidul de incintă al motelului, luminate de lumânări puse direct pe pământ.

Lângă intrare, o siluetă înfăşurată într-un pancho păzea tablourile. Zărind maşina, ea veni în grabă, forţându-l pe Malko să pună frână ca să nu o calce. El văzu doi ochi mari şi negri, o figură plăcută, iar fata întrebă:

— *Señor*, veniţi să-mi vedeţi tablourile?

— *Vamos, vamos*, mormăi Flor.

Vânzătoarea de tablouri nu insistă şi dispăru în întuneric. Malko urcă o alee mărginită pe ambele părţi de bungalouri. Cele mai multe dintre ele aveau uşile deschise. Mai departe, cărarea făcea o curbă, coborând spre ieşire.

Zăriră în trecere un bungalou diferit de celelalte, cu un perete întreg numai din sticlă. Un bărbat aşezat într-un fotoliu se uita la televizor. Acesta era administratorul motelului.

Când ajunse în faţa intrării, Malko se întoarse. În rest, nu se vedeau decât patru garaje cu uşile închise. Reveni încet, iar Flor observă pe un ton plin de ironie:

— Nu este o oră potrivită. Oamenii vin după-amiază. Acum bărbaţii însuraţi sunt împreună cu familia.

— Vreau să aflu în ce bungalou locuieşte Paul Kramer, spuse Malko. Vom aştepta.

Deoarece clienţii rămâneau aici puţin timp, acest lucru era destul de uşor…

— Intraţi acolo, îl sfătui Flor Mochis, arătându-i un garaj gol alături de celelalte ocupate.

Malko intră şi opri motorul. Abia avea loc să iasă din maşină. Împinse uşa camerei mobilate doar cu un pat, cu un televizor şi un video Samsung aşezate pe o consolă. În încăpere domnea o căldură umedă, iar Flor puse în funcţiune climatizorul. Acesta porni cu un scrâşnet care te zgâria pe creier.

După câteva clipe, auzi o bătaie în gemuleţul decupat în uşa care dădea spre garaj. Malko zări faţa zbârcită a unui bătrânel care îi

adresă un zâmbet ştirb.

— *Buenas, caballero! Cien pesos, por favor. Quiere tomar una cerveza?*[16]

— Nu, mulţumesc, zise Malko, în timp ce îi întindea o sută de pesos.

Ferestruica se închise, iar el auzi uşa garajului închizându-se cu un zgomot metalic. Acum erau liniştiţi.

Flor Mochis aruncă geanta pe pat şi îşi scoase pălăria, eliberând părul negru. Malko se pregătea să se ducă la uşă, când ea îl opri:

— Aşteptaţi! Poate că se mai fâţâie pe aici.

În aceeaşi clipă, ecranul televizorului se lumină. Apărură câteva imagini neclare, apoi văzură un cuplu care făcea dragoste cu bestialitate. Bărbatul îşi ţinea partenera de şolduri şi se afunda regulat în ea strâmbându-se de plăcere. De câte ori se mişca, se putea măsura lungimea sexului. Scena era însoţită de o melodie ritmată.

Gura senzuală a lui Flor se strâmbă într-un rânjet plin de batjocură.

— Pun chestia asta ca să le excite pe târfele care vin aici.

Sprijinită de zid, stând în picioare, ea părea hipnotizată de imaginile de pe ecran. Malko simţi un foc mistuitor în pântece. Atmosfera umedă din această cămăruţă, ambianţa şi privirea tulbure a tinerei îl trimiteau cu gândul cu o oră în urmă, la *Raffles*.

Înaintă un pas spre ea, iar corpurile lor se atinseră de la pubis până la sfârcuri. Flor nu se clinti, urmărind ecranul peste umărul lui Malko. El cuprinse prin bluză sânii lăsaţi în libertate. Flor catadicsi atunci să se uite la el. Muzica ce însoţea imaginile video se oprise, lăsând loc unor suspine şi gemete de femeie posedată şi fericită.

— Vrei să mă regulezi ca pe târfele care vin aici.

Vocea lui Flor deveni şi mai răguşită ca de obicei. Ea se uita la Malko cu o privire magnetică. Fraza ei fusese mai mult o constatare decât o întrebare. Sub presiunea pântecelui ei, imaginea lui Paul Kramer se şterse uşor din mintea lui Malko. Atmosfera era destul de plină de erotism ca să nu profite de această situaţie. Când începu să-i descheie nasturii bluzei, sânii părură că îi ţâşnesc drept în faţă.

---

[16] Salut, domnule! O sută de pesos, te rog. Vrei să bei o bere?

Respira din ce în ce mai sacadat, în timp ce el îi mângâia carnea tare şi călduţă, jucându-se cu sfârcurile, până când Flor gemu de plăcere, iar mâinile porniră în căutarea sexului. Scoase un sunet slab când îşi dădu seama de starea în care se afla.

Privirile lor se întâlniră. El citi în ochii tinerei dorinţa sălbatică şi vie ca a unui bărbat. Vru să o sărute, însă ea întoarse capul.

— Nu, regulează-mă ca pe o târfă!

Se clătinară amândoi în picioare, sprijiniţi de perete. O clipă, Malko se întrebă dacă nu inventase povestea cu motelul doar ca să vină aici. El o trase spre pat, iar ea se lăsă pe spate, cu bluza descheiată la piept, cu pletele răsfirate şi privindu-l cu ochii ei negri. Era într-adevăr superbă.

El îi scoase cureaua lată, desfăcu pantalonii strâmţi şi îi trase în jos peste pulpe, descoperind pântecele bombat şi coapsele cărnoase. Se lăsa în voia lui, cu o privire ironică şi tulbure. Cuprins de o inspiraţie bruscă, Malko o întoarse şi îi trase pantalonii până la genunchi. Fără să o ridice niciun pic, el îşi afundă sexul în ea, simţind mierea fierbinte care îl învălui. Ţinând-o apoi de şolduri, începu să o muncească cu furie, cu mişcări puternice ce o făceau pe Flor să geamă răguşit.

Strângând cearceaful murdar, ea îşi oferea crupa rotundă ca să o pătrundă mai bine. Malko încetini puţin ritmul. Fiindcă îi ceruse să o trateze ca pe o târfă, în consecinţă, ea se comporta ca atare. Când Flor simţi că se retrage, întoarse capul mirată.

— Dar nu ai…

El nu îi lăsă răgazul să-şi termine fraza, că forţa deja deschizătura dintre coapse, apăsând cu toată puterea. Simţi că opune o oarecare rezistenţă, apoi se afundă dintr-odată. Flor urlă ca un animal rănit.

— *Lagarto!*

În mod cert, acesta era cuvântul ei preferat… Ea se zbătu încercând să scape, însă nu făcu decât să fie pătrunsă şi mai tare. Malko gâfâia ca o fiară înfuriată. Cu mâinile încleştate pe şolduri, el începu să execute mişcări lente, savurând acest viol delicios. La fiecare balans, Flor scotea un sunet răguşit. Dădu drumul şoldurilor şi îi cuprinse sânii pe care îi frământă cu plăcere. Încet, încet, urletele se transformară într-un soi de gângurit neîntrerupt, iar Flor începu să-i

răspundă cu mişcări lente. Când explodă, ea se mângâia cu frenezie şi juisă imediat scheunând ca un căţel. Filmul porno care o stârnise pe Flor nu se terminase încă. Aceasta se întoarse uitându-se fix la Malko.

— Îmi vine să te omor! Cu foarte puţini bărbaţi am făcut-o aşa.

Rămaseră nemişcaţi, lac de sudoare. Buzele ei se desfăcură într-un zâmbet senzual.

— Ai noroc cu ochii ăştia care m-au înnebunit la *Raffles*, îi spuse ea. De cum te-am văzut, am avut chef să te simt în mine…

Dezmeticit, Malko se gândea la misiunea lui. El se îmbrăcă şi Flor făcu acelaşi lucru. După cinci minute, se duseră în garaj, deschiseră uşa metalică şi plecară. Noaptea era călduţă, cerul plin de stele şi liniştea aproape absolută.

Nici în bungaloul vecin nu mai era nimeni. Flor scoase din geantă un enorm „Magnum 357” nichelat pe care îl ţinea în mână. Urcară din nou aleea. Toate uşile garajelor erau deschise, în afară de una singură. Ocoliră şi ajunseră într-un perimetru luminat. Era o fereastră care nu avea oblonul tras. Malko se înălţă pe vârfuri şi zări un mustăcios cu burtă care se agita peste o târfă slăbuţă cu rochia suflecată care se uita în tavan în timp ce gâfâia sacadat. Coborâră prin dreptul celorlalte bungalouri, trecând prin faţa cabanei administratorului. Acesta citea cu picioarele pe masă.

— El trebuie să ştie, zise Malko.

— Va tăcea mâlc, răspunse Flor. Moare de frică. Motelul este al colonelului.

Două bungalouri mai erau ocupate. Malko cercetă ferestrele. Niciuna nu era luminată. Garajele nu puteau fi deschise din afară. Nu ştia cum să procedeze, când Flor zise încet:

— Câteodată, oamenii vin de cu seară şi rămân peste noapte. Nu le spune nimeni nimic fiindcă nu sunt clienţi în timpul nopţii. Trebuie să ne întoarcem mâine dimineaţă. Bungaloul care va rămâne închis este al domnului Kramer.

Fugarul de la CIA putea fi înarmat, iar Malko nu voia neapărat să se lupte pe întuneric… Ţinu cont de părerea tinerei. Se întoarseră la bungalou şi se urcară în maşină.

— Mi-e foame, spuse Flor.

— Să mergem să mâncăm, îi propuse Malko. Ştii vreun local?

— Da, la *Toledo*. Este un restaurant spaniol chiar în apropiere de „Capitolio”[17].

În timp ce mergeau pe Avenida de Las Americas, pustie la ora asta, ea se machie şi se pieptănă. Când ajunseră la restaurant, situat în cartierul rezidenţial al vechiului clan Trujillo, în afara cearcănelor de sub ochi, ea arăta fără cusur, cu pălăria aranjată pe cap.

Vinul roşu de Chile era tare, iar Malko îşi simţea capul greu. Acum aflase mai multe lucruri despre Flor. Câştiga opt sute de pesos pe lună, era divorţată şi spera ca într-o zi să emigreze în Statele Unite. Dar până atunci, ducea o viaţă decentă datorită primelor oferite de Jim Harley. Uneori riscându-şi viaţa, căci traficanţii de droguri nu glumeau. Acesta era şi motivul pentru care purta întotdeauna pistolul în geantă. Malko o conduse la maşină. Ea stătea în faţa lui cu ochii strălucitori şi zise cu voce răguşită:

— Sper să mai ai nevoie de mine… Când mă gândesc ce-am făcut adineauri, simt că mă furnică aici.

Îşi pusese mâna între coapse. Se sărutară pentru prima oară, violent, lovindu-se cu dinţii. După ce îşi căpătă suflul, ea zise deodată:

— Mâine dimineaţă prefer să vii singur. Nu trebuie să fiu văzută.

Malko înţelese brusc de ce nu îl lăsase să vorbească cu paznicul.

— Putem să cinăm împreună mâine seară, îi propuse Malko. Vino să mă iei de la *Sheraton*.

— De acord, iar după aceea, mergem la dans, zise ea.

Ea se urcă sprintenă în maşină şi se duse la treaba ei, în timp ce Malko întorcea. Se auzi un pârâit zgomotos şi un nor de fum, apoi scârţâitul îngrozitor al unui demaror care se învârtea în gol. Malko dădu înapoi, iar Flor îl strigă:

— Du-mă acasă, nu vrea să pornească, mă ocup de ea mâine dimineaţă.

După cinci minute, el o lăsa în faţa unei cocioabe din lemn de pe Caile Las Damas. Ea mai oftă o dată senzual şi languros.

— *Hasta luego*.

[17] Palatul prezidenţial. (n.a.)

*
* *

Malko străbătu holul pustiu al hotelului *Sheraton*. Cheile lui Chris şi Milton se aflau la recepţie, prin urmare, cele două gorile ieşiseră în oraş. El luă cheia lui, întrebându-se ce va face Paul Kramer după ce va da de el.

Nu deţinea niciun mijloc legal de a-l scoate din ţară. Trebuia ori să-l convingă, ori să-l răpească. Erau două posibilităţi la fel de delicate… De pe Malecon venea un vacarm incredibil, care era închisă circulaţiei din cauza unei sărbători populare. De-abia intrase în cameră, că telefonul începu să sune.

— *Mister* Linge? Malko Linge?

Era o voce puţin cam încordată, cu accent incontestabil american.

— Da, răspunse Malko.

— Sunt Paul Kramer. Trebuie să ne întâlnim imediat. Sunt în pericol.

Capitolul VIII

Câteva clipe, Malko rămase mut de uimire. Se aştepta la orice, numai la asta, nu. Dar mai întâi, trebuia să se asigure că era vorba într-adevăr de american.

— Spuneţi-mi, vă rog, numărul de înmatriculare dat de CIA, îi ceru el.

Paul Kramer spuse cele opt cifre fără nicio ezitare. Malko luă dosarul şi verifică. Erau cele corecte. Paul Kramer reluă cu o voce grăbită:

— Nu am timp să răspund la întrebări. Am fost încuiat şi nu pot să ies. Dar ei mă caută.

— Care ei?

— Cei care mă păzesc. Cubanezii şi oamenii de pe-aici.

— Unde sunteţi?

— Mă ascund… în fosta *Feria Ganaderia* dezafectată acum, care se găseşte la marginea autostrăzii 30 de Mayo, la kilometrul unsprezece.

Chiar în faţă, este monumentul construit în memoria lui Raphael Trujillo. Opriţi lângă el şi aprindeţi farurile de trei ori. Voi veni eu la dumneavoastră.

— De ce aţi fugit?

— Vă spun mai târziu. Veniţi cât mai repede.

Închise, lăsându-l pe Malko perplex. Oare ce să însemne această nouă situaţie? În aparenţă, informaţia obţinută de Flor Mochis era falsă. Locul unde avea întâlnire se găsea exact în cealaltă parte faţă de motelul *Cabanas por el Mar*. Acest telefon i se părea mai mult decât suspect. Dar nu putea să nu se ducă la întâlnire. Sună fără succes în camera lui Chris şi Milton. Şi nu avea niciun fel de armă!

Coborî, străbătu holul pustiu, cercetă sala de jocuri din faţă. Pe Malecon, sărbătoarea era în toi. Oare unde se duseseră cele două gorile? Furios, el se întoarse în hol şi sună la *Raffles*.

Dar o voce îi spuse în spaniolă că *señor* Jim era plecat. Sună la numărul personal al lui Henry Fairmont, dar nu îl găsi. Timpul trecea. Se urcă în Colt şi o luă pe Avenida Independencia. Spera ca măcar Flor Mochis să nu fi plecat de acasă.

*

* *

Scara care se zgâlţâia mirosea a peşte şi a mizerie. Malko scăpără un băţ de chibrit şi cercetă cutiile de scrisori. Pe una dintre ele era scris cu roşu: *F. Mochis. Primero*. Urcă scara în trosnetele lemnului putred până pe palier, ciocăni la o uşă pe care era înfiptă în piuneze o carte de vizită. Mai bătu încă o dată, iar uşa din spatele lui se deschise brusc. Nici nu apucă să se întoarcă, ţeava unei arme se înfunda puternic în ceafă, lipindu-l de zid.

— Nu te mişca, *lagarto!*

Flor Mochis era tot la fel de blândă.

— Sunt eu, Malko.

Arma se depărtă de ceafă, iar el se întoarse orbit de lumina unei lanterne şi o văzu pe Flor îmbrăcată într-un tricou lung, cu părul lăsat liber şi cu picioarele goale în pantofi, cu pistolul ei „Magnum 357” în mână.

— Ce se întâmplă? zise ea.

Malko îi explică acolo pe palier, căci ea nici măcar nu îl invitase înăuntru. Tânăra reacţionă rapid şi violent.

— Este o cursă, dar trebuie să vedem despre ce este vorba. Aşteaptă-mă puţin.

Ea închise uşa lăsându-l pe palier. Apăru după câteva minute, îmbrăcată într-un pulover şi cu jeanşii băgaţi în nişte ghetuţe albastre cu ţinte şi cu tocuri înalte. Îşi pusese arma la spate în curea.

— *Vamos*, zise ea pur şi simplu.

Le trebuiră totuşi vreo douăzeci de minute ca să ajungă pe malul mării, traversând tot Santo Domingo. Începând cu kilometrul cinci, nu erau decât case răzleţe şi hoteluri. În stânga lor, Marea Caraibelor făcea un zgomot uşor. La un kilometru înainte de locul întâlnirii, Flor se ascunse pe podeaua maşinii.

Imediat, farurile luminară la dreapta un zid lung: era fosta *Ganaderia*. Un panou aproape şters anunţa că în curând va fi renovat. Locul era sinistru şi necirculat. Malko zări în stânga lui o masă întunecată pe trotuar care se întindea de-a lungul ţărmului.

— Aici este, zise Flor.

Malko întoarse maşina puţin mai departe şi reveni pe drumul din exterior, apoi opri. Farurile luminară o stelă ciudată: o portieră de maşină aşezată pe un soclu din beton în care era încastrată o placă. În acest loc fusese asasinat pe data de 10 mai 1961, Raphael Trujillo, El Benefactor… Nefiind nişte ranchiunoşi, asasinii lui îi ridicaseră un monument.

Malko semnaliză de trei ori cu farurile, apoi coborî. O auzi pe Flor şoptind în spatele lui:

— *Vaya con Dios!*

Ajunse la monument. În jurul găurilor făcute de gloanţe dăduseră cu vopsea roşie, imitând petele de sânge. Un kitch… Se uită în jurul lui. Nici ţipenie de om. Trecură vreo trei minute. Se pregătea să plece, când un zgomot uşor îl făcu să se întoarcă. Simţi un ghem în stomac. Trei siluete se îndreptau spre el venind dinspre plajă. Oamenii se aşezară între el şi maşină. La lumina felinarelor zări nişte figuri de tineri violenţi, care nu exprimau nimic. Înaintau spre el într-o linişte de mormânt.

Unul dintre ei ridică mâna şi lama unui brici se ivi imediat

strălucitoare. Malko nu avu răgazul să reacţioneze. Dându-se înapoi, se ciocni de un obiect tare. Simţi două mâini care îl strângeau gata să-l sufoce. Peste umărul acestuia văzu un malac ce apăru de după monument care îl neutraliză de tot, ţinându-l cu picioarele în aer… Ceilalţi trei veneau în fugă. Malacul strigă:

— Aplică-i tratamentul!

Primul ucigaş se năpusti la el cu briciul ridicat. Cu un efort supraomenesc Malko se feri de lama ascuţită care îi atinse puţin antebraţul. Cel care îl ţinea îl strânse mai să-i rupă oasele şi zise:

— *Rapido! Rapido!* Aplică-i tratamentul!

Cel de-al doilea venea spre el cu un pumnal gata pregătit. Avea lama de douăzeci de centimetri, iar o parte era zimţată şi tăioasă ca un brici. Malko se înălţă şi ridică picioarele disperat. Acesta, stânjenit, se opri încercând să-l potolească. Ucigaşul cu briciul se învârtea în jurul lui, gata să-l lovească.

— *Lagartos!*

Ţipătul se auzi în noapte ca un îndemn de luptă. Ucigaşii rămaseră nemişcaţi. Răsună o împuşcătură asurzitoare, iar al treilea ucigaş, care stătea mai la o parte, se rostogoli pe trotuar. Deodată, cel care îl ţinea pe Malko slăbi strânsoarea, iar cei trei supravieţuitori ai comandoului se împrăştiară luând-o la goană. Cel cu pumnalul fugi spre plajă. Pistolul se mai auzi o dată şi se prăvăli la pământ cu un urlet, după care rămase nemişcat. Flor strigă cât o ţinea gura:

— *Halto! Policia!*

Cel care îl agresase pe Malko şi ucigaşul cu briciul se despărţiră, dispărând în întuneric. Dar gloanţele pocniră în urma lor. Cu picioarele depărtate şi cu îndemânare, Flor Mochis trăgea în ei cu pistolul „Magnum 357”, cu foarte mare precizie.

Malacul alerga aiurea de-a lungul zidului *Ganaderiei*, după ce traversase şoseaua. Flor Mochis îl ochi cu grijă. Împuşcătura provocă urlete îngrozitoare, de animal rănit. Malko şi Flor alergară în direcţia lui. Malacul se învârtea ca un titirez ţipând înfiorător. Judecând după mişcările dezordonate, fusese atins în coloana vertebrală…

Zărind corpul întins pe trotuar, şoferul unei maşini încetini, dar îşi văzu de drum. Flor Mochis se ghemui lângă rănit care urla în continuare. Fără niciun fel de milă, ea îi trase una cu ţeava armei în

dinţi. Omul urlă de durere şi descleştă maxilarele în timp ce Flor îi înfundă ţeava pistolului până în gât.

— Cine te-a trimis? mârâi ea cu voce răguşită.

Acesta scoase un sunet slab, iar ea retrase puţin arma ca să-i poată răspunde.

— *El Coronel*, şopti el.

— Gomez, făcu ea întorcându-se spre Malko. Eram sigură.

Malacul avea respiraţia şuierătoare. Sughiţă puternic, vomă sânge, apoi nu se mai mişcă.

— Cum au aflat? o întrebă Malko.

— De la fata care vindea tablouri, zise Flor Mochis. Am văzut-o pentru prima oară în viaţa mea. Sunt bine organizaţi şi te ştiu.

Se urcară în maşină. În timp ce Flor îşi încărca pistolul, Malko făcu un bilanţ în mintea lui. Nu se afla în faţa unui fugar deprimat, ci a unui trădător protejat de o reţea feroce şi puternică. Să fie oare Paul Kramer „super-cârtiţa”?

— Să ne ducem la motel, zise el.

Poate îl găseau acolo pe Paul Kramer. Cu siguranţă că Malko trebuia eliminat.

*

* *

Malko mergea cu viteză pe Avenida Mella, cu mintea fierbând. Faptul că Paul Kramer îl atrăsese în mod conştient într-o cursă mortală însemna că agentul CIA trecuse definitiv în cealaltă tabără. Doar dacă nu acţionase sub ameninţare… Trecură peste podul Mella de pe râul Ozama, ajungând pe Avenida de Las Americas. Bulevardul nu era circulat deloc.

Firma motelului era stinsă. Urcară cele două alei. De data asta, toate uşile garajelor erau deschise… Malko opri în faţa bungaloului administratorului care nu era luminat nici el.

Flor Mochis coborî. Fără să-l avertizeze, ea apucă arma de ţeavă şi sparse geamul uşii. Apoi băgă mâna prin spărtură şi o descuie. Lumina se aprinse, iar paznicul care dormea doar în izmene şi învelit cu o cuvertură pe un pat de campanie se ridică năucit şi înspăimântat. Se îngrozi şi mai tare când Flor îi puse pistolul în gât.

— *Lagarto*, îi zise ea. Fac parte din DNI şi am nevoie de ajutorul tău.

— *Como no!* bâigui omul. Ce…

— Să-mi spui când şi unde a plecat gringo pe care l-ai găzduit.

Paznicul se dădu un pas înapoi clătinând din cap.

— *Gringo!* Care *gringo?* Eu nu îi cunosc pe clienţi şi nu vedem pe nimeni… Motelul este gol.

— *Lagarto!* repetă Flor în timp ce apăsa pe trăgaciul pistolului.

Dacă în motel mai erau clienţi, cu siguranţă că acum nu se mai zbenguiau… Paznicul se uita prosteşte la gaura care apăru pe dale între picioarele lui. Ţeava pistolului „Magnum 357” se înălţă uşurel ochindu-l între picioare. Flor trase piedica cu ajutorul degetului mare cu unghie lungă şi roşie făcând un zgomot sinistru.

— *Lagarto!* zise ea cu voce liniştită, dacă nu-mi spui adevărul, n-o să trebuiască să-ţi mai faci griji că te vei îmbolnăvi de SIDA…

Paznicul se uita la pistol şi la atributele bărbăţiei sale, înghiţi în sec şi zise cu voce pierită:

— Au plecat acum o oră.

— Unde?

— Jur că nu ştiu.

Cu faţa descompusă, cu mâinile apărându-şi bărbăţia şi cu ochii ţintă la armă, părea că se roagă.

— Cine a venit să-i ia?

— Un bărbat pe care nu-l cunosc. Într-o maşină americană nouă-nouţă, albastră, cu număr *exonerado*.

— Ah, înţeleg, zise Flor. Şi cine ţi-a ordonat să-i primeşti?

— Proprietarul motelului, *el señor coronel* Gomez. Dar dacă…

— Bine, zise Flor, du-ne la bungaloul în care au stat.

Bărbatul se încălţă cu bascheţii şi îi conduse. Era unul dintre cele pe care le-au văzut închise. Interiorul era ca şi în celelalte. Malko îl cercetă, dar nu descoperi decât un pachet de ţigări Winston început. Nu mai aveau ce face şi au plecat.

— Credeţi că îi vom găsi? întrebă Malko.

Flor Mochis clătină din cap.

— Vom încerca cu ajutorul lui Jim. Are un prieten care lucrează cu Gomez. Dar trebuie să acţionăm repede. Acum încearcă să-l scoată din

ţară. Colonelul poate să-l ascundă oriunde. Are numeroase bordeluri, case, depozite şi o vilă în La Romana. Este foarte puternic…

— Voi încerca să atrag guvernul de partea noastră, spuse Malko. Acum că Paul Kramer a încercat să mă lichideze, avem un motiv.

Femeia poliţist ridică din umeri.

— Încearcă, însă oamenii din „Capitolio" nu te vor ajuta. Gomez are prea mulţi prieteni acolo.

Trecură iarăşi pe pod şi Malko o lăsă în faţa casei.

— Flor, mi-ai salvat viaţa. Ţie nu îţi este frică?

Ea îi zâmbi resemnată.

— Ştiam că este o cursă. Locul ăsta e pustiu. Nu puteam să te las să mori. Trebuie să întocmesc un raport. Să explic… că am descoperit nişte huligani care au atacat un turist… Numai colonelul Gomez poate să-mi creeze probleme. O să mă prefac că nu ştiam pentru cine lucrează vagabonzii ăştia. Doar n-o să spună *El Gordo*[18] altceva, adăugă ea cu un râs crud. *Hasta luego*. Pe mâine seară! Te sun înainte dacă intervine ceva.

Malko plecă traversând străduţele pustii din zona colonială. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-şi procure o armă şi să-l scuture serios pe Henry Fairmont.

*

* *

Henry Fairmont părea profund contrariat de povestea lui Malko… Toată dimineaţa telexurile între Langley şi Santo Domingo ţăcăniseră neîncetat. Însă ordinul venise în sfârşit: Paul Kramer era declarat oficial un trădător, iar şeful centralei trebuia să-i ceară guvernului dominican ajutorul forţelor de securitate ca să-l prindă şi să-l aresteze…

— Mă voi duce la „Capitolio" să mă întâlnesc cu şeful DNF, zise americanul. Dar mă îndoiesc că ne vor ajuta…

— Eu îmi văd de treaba mea, spuse Malko, puteţi să-i anunţaţi pe dominicani de prezenţa mea.

---

[18] Malacul. (n.a.)

Băuse trei cafele în care puseseră mai mult zahăr decât cafea, ca să se refacă după noaptea agitată, iar acum se simţea în formă.

— Prefer să n-o fac, zise diplomatul. Dacă se iveşte vreo problemă, voi interveni personal.

Exact ca Pilat din Pont. Malko trebuia acum să se bazeze numai pe informaţiile lui Jim Harley, iar timpul trecea. Dacă au vrut să-l elimine, înseamnă că plecarea lui Paul Kramer era iminentă.

Chris şi Milton aşteptau în holul hotelului *Sheraton* cu arma la picior, fascinaţi de vitrina unui magazin de decoraţiuni în care era expus un birou din lac negru, stil Ludovic al XIV-lea, foarte frumos, acoperit cu bronz auriu, una dintre bijuteriile colecţiei lui Claude Dalie. Crezând că Malko nu avea nevoie de ei, cele două gorile plecaseră să asiste la sărbătoarea populară de pe Malecon şi uitaseră cât timp a trecut. În concluzie, rămânea doar Jim Harley.

*

* *

Jim Harley făcea plajă pe terasă. Malko îl bătu pe umăr şi acesta tresări, apoi îşi scoase apărătorile pentru ochi.

— Ah, dumneavoastră eraţi! făcu el. Aţi avut o noapte grea! Flor mi-a povestit tot.

— Da, noroc că a fost cu mine. Ea a tras, dar aş dori să-mi procur şi eu o armă.

Jim Harley zâmbi.

— Floare la ureche. Să mergem jos.

Malko îl urmă în camera lui. Jim trase un sertar în care se găseau vreo douăzeci de pistoale şi revolvere de toate calibrele, de toate modelele…

— Le aveţi de vânzare?

— Nu. Mi le-au lăsat clienţii drept garanţie pentru că nu au plătit consumaţia. Încă de pe vremea lui Trujillo, aici se găseau multe arme, însă dominicanii sunt foarte pacifişti. Preferă să-şi transforme arsenalul în rom…

Malko îşi alese un pistol automat PPK cu calibrul de nouă milimetri, în perfectă stare şi cu încărcător de rezervă. Jim Harley părea preocupat.

— Nu credeam că afacerea Kramer va lua o astfel de întorsătură, zise el. Aş fi jurat că este un amărât acolo. Dacă şi colonelul Gomez este amestecat în treaba asta, înseamnă că trebuie să fim foarte prudenţi. Este un om puternic şi periculos care dispune de ucigaşii din reţelele traficanţilor de droguri.

— Îl cunoaşteţi?

— Da. DEA îl are în colimator. Este un militar tipic „latino", corupt, arogant, căruia îi place să trăiască pe picior mare. A strâns o avere considerabilă cu drogurile şi cu bordelurile…

— Dar de ce s-a amestecat în afacerea Kramer?

— Am stat şi m-am tot gândit, zise Jim Harley. Gomez are legături strânse cu sandiniştii de aici. La Ambasada Republicii Nicaragua este un „consilier" cubanez. Ei se ocupă de avioanele încărcate cu droguri. Astfel îşi finanţează operaţiunile ilegale. Aici trebuie să începem cercetările…

— Credeţi că îl vor scoate din ţară cu un avion cubanez?

— M-aş mira.

— Atunci, cum o vor face?

— Am un prieten care se ocupă de acest lucru. S-a infiltrat la colonelul Gomez. Jesus este barman la hotelul *Embajador*. Astăzi mă întâlnesc cu el.

— Trebuie neapărat să punem mâna pe Paul Kramer, spuse Malko. El conduce o afacere importantă de contraspionaj care poate distruge Compania.

Jim Harley ridică ochii la cer.

— Veniţi mâine dimineaţă. Dacă până atunci mai aflu ceva, vă sun la *Sheraton*.

— Apropo, Paul Kramer a părăsit motelul într-o maşină mare americană, nouă-nouţă cu număr *exonerado*. Asta vă spune ceva?

— Bineînţeles. Tot mâna lui Gomez este. A introdus în ţară câteva maşini fără să plătească taxe vamale, nişte Chevroleturi „Caprice" noi-nouţe şi le împrumută prietenilor care fac pe taximetriştii sau care conduc personalităţile la bordelurile lui… Multe staţionează în faţa hotelului *Embajador*.

Malko se pomeni din nou pe străduţele zgomotoase din zona colonială. La *Sheraton*, Chris şi Milton stăteau lângă telefon, dar nu au

primit nicio veste de la Flor Mochis. S-au dus toţi trei la cofetăria de lângă piscină, după ce au anunţat unde pot fi găsiţi. Acum nu le rămânea decât să aştepte.

*
* *

Malko se trezise de la şase dimineaţa. Ziua şi seara precedente se scurseseră greu. El şi gorilele lui nu se mişcaseră din hotel. Dar degeaba. Flor nu dăduse niciun semn de viaţă. Ori s-a lăsat păgubaşă din cauza lui Gomez, ori sursele ei nu au descoperit nimic. Singura speranţă era Jim Harley. Simţindu-şi capul greu, se angajă pe Malecon. Sărbătoarea ţinuse până la trei dimineaţa…

Ambuteiajul din piaţa Independencia era mai rău decât de obicei. Abia după douăzeci de minute reuşise să ajungă pe Caile Hostos. Se întreba dacă nu cumva eforturile lui erau zadarnice. Paul Kramer a avut destul timp ca s-o şteargă. Poliţia dominicană nu deţinea nicio fotografie a americanului, ci numai numărul paşaportului şi câteva semnalmente vagi.

Ajuns în faţa clădirii *Raffles*, Malko se urcă direct pe mica terasă unde făcea plajă Jim Harley. Americanul era la locul lui obişnuit, lungit pe spate. Apărătorile pentru ochi căzuseră pe jos, dar nu îi mai păsa de soarele care îi intra în ochii larg deschişi. Un pumnal cu lama lungă era înfipt în piept chiar în dreptul sternului, ţintuindu-l de sol ca un fluture prins cu acul în insectar.

Capitolul IX

Malko rămase înmărmurit. În afară de zgomotul îndepărtat al claxoanelor, nu se auzea decât bâzâitul imenselor muşte atrase de sânge. Jim Harley nu îl văzuse pe asasin, fiindcă avusese apărătorile pe ochi. Iar acesta îl lovise o singură dată cu o forţă colosală, făcând să-i explodeze inima din cauza şocului. Moartea fusese fulgerătoare. Malko era oarecum în siguranţă, simţind greutatea armei strecurate în curea pe sub cămaşă.

Oare Jim Harley fusese omorât pentru a-l intimida pe Malko sau fiindcă aflase ceva? Se gândi imediat la Flor Mochis. Nu mai avea ce să facă pentru Jim Harley, însă probabil că femeia poliţist nu ştia încă ce i se întâmplase… Malko coborî scara îngustă şi se urcă lângă Chris şi Milton înghesuiţi în Colt.

— Jim a fost asasinat, îi anunţă el. Sper că Flor Mochis…

Cei doi americani priveau cu ostilitate străduţele înguste din zona colonială, ca şi cum asasinul îi pândea şi pe ei. Malko coborî pe Caile Hostos şi viră la dreapta. Chris şi Milton stăteau tăcuţi, gata să intervină la cea mai mică alertă.

La zece metri înainte de căsuţa în care locuia Flor, el zări un Chevrolet verde al poliţiei cu patru poliţişti cu caschete pe cap înăuntru. Alţi doi stăteau de pază în faţa uşii. Coborî, urmat de cele două gorile. Un civil cu o cămaşă înflorată le bară drumul.

— *No pasen, caballeros*.

Chris scoase numaidecât legitimaţia Serviciului Secret. Dar mai mult decât documentul, înfăţişarea lor masivă îl făcu pe dominican să se dea la o parte. Malko urcă prima scară care se balansa. Uşa apartamentului lui Flor Mochis era deschisă. Simţi imediat mirosul de sânge care era întins peste tot pe perete, în dâre lungi şi zeci de împuşcături. Multe obiecte erau sparte, iar o lampă distrusă complet. El se întoarse: poliţistul cu cămaşa înflorată îl observa pe el şi pe gorilele sale.

— Unde este Flor Mochis? îl întrebă Malko.

— Era o prietenă de-a dumneavoastră? zise poliţistul într-o engleză aproximativă.

— Da.

— A fost omorâtă în dimineaţa asta foarte devreme de doi bărbaţi pe care nu i-am descoperit încă.

Fără să scoată un cuvânt, Malko făcu stânga-mprejur cu un nod în gât şi coborî scara. Reacţia colonelului Gomez fusese rapidă şi brutală. Afacerea Kramer lua o întorsătură din ce în ce mai violentă. Lui Malko nu îi prea venea să creadă că ruşii puseseră la punct un asemenea plan logistic pentru un fugar ca el. Oameni precum colonelul Gomez valorau scump. Fără a mai pune la socoteală repercusiunile politice.

Jos, îi aştepta o surpriză. Cei patru poliţişti cu căşti coborâseră din

maşină şi îi înconjurară ameninţându-i cu armele. Cel cu cămaşa înflorată ajunse în urma lor.

— *Caballeros*, se adresă el pe un ton de o politeţe afectată, sunt obligat să vă cer să mă urmaţi la DNI. Colonelul Diego Garcia doreşte să vă cunoască.

Nu aveau ce să discute… Malko se urcă în spatele Chevroletului, încadrat de doi poliţişti, iar bărbatul cu cămaşa înflorată se sui la volanul Coltului împreună cu alt poliţist cu caschetă, conducându-le pe cele două gorile. În pofida sirenelor şi girofarului, le trebui o jumătate de oră ca să ajungă la esplanada unde se înălţa maiestuos „El Capitolio", palatul răposatului Raphael Trujillo, care era puţin mai mare decât Casa Albă. Un drum urca spre dreapta. O luară pe acolo. Nici nu opriră bine, că o grămadă de poliţişti în civil se năpusti asupra prăzii.

L-au tras afară pe Malko şi l-au lipit de zid ca să-l percheziţioneze. Fiindcă protesta, se trezi cu un mâner de pistol în ceafă ca să tacă. Unul dintre poliţişti ţipă de bucurie când descoperi arma PPK, incitându-i imediat şi pe colegii lui.

Albi ca varul de furie, Chris şi Milton nu puteau să mişte un deget, fiind ameninţaţi cu pistoalele mitralieră. Şi ei fuseseră uşuraţi de artileria lor şi târâţi spre sediul DNI. Tras de doi poliţişti îmbrăcaţi în gri, Malko protestă:

— Anunţaţi-l pe Henry Fairmont de la Ambasada americană.

Însă un pumn îi închise gura, apoi se pomeni într-o celulă mizerabilă şi respingătoare. Uşa se trânti, iar poliţiştii îmbrăcaţi în gri dispărură după ce îi mai traseră încă o lovitură de baston. Şi, în acest răstimp, Paul Kramer îşi lua tălpăşiţa.

*

* *

Nişte ţipete în spaniolă îl smulseră pe Malko din toropeala lui. Aruncă o privire la ceas şi constată că trecuseră abia două ore de când fuseseră arestaţi… Uşa celulei se deschise. Zări un ofiţer îmbrăcat într-o uniformă kaki impecabilă, cu o superbă caschetă şi un Colt cu mânerul din fildeş băgat în curea, cu faţa brăzdată de riduri ca o hoaşcă tropicală. Îl ocăra pe unul dintre poliţiştii care îl maltratase pe

Malko şi care avea faţa la fel de cenuşie ca şi uniforma.

Poliţistul intră în celulă, îl ajută pe Malko să se ridice, începu să-l scuture de praf cu aerul cel mai servil din lume.

— Excelenţă, începu el, este vorba…

Ofiţerul îl îndepărtă cu un gest violent urlând la el.

— Piei din ochii mei, insectă împuţită! Vei fi retrogradat şi scos din corpul de elită pe care l-ai dezonorat.

Acesta fugi ca un şobolan pe coridor. Ofiţerul îi zâmbi radios lui Malko în timp ce îi întindea mâna.

— *Con mucho gusto, señor* Linge, sunt colonelul Diego Garcia, şeful Direction Nacional de Informationes. Tocmai am aflat de această regretabilă greşeală. Sunt prietenul etern al domnului Henrique Fairmont. Este o plăcere să colaborez cu un *caballero* de talia lui.

În timp ce vorbea, el îl conduse într-un birou spaţios, decorat cu steguleţele diferitelor corpuri poliţieneşti. Chris Jones şi Milton Brabeck se găseau deja acolo şi se înarmau din nou.

Alt poliţist îi restitui lui Malko banii şi arma, asigurându-l de nepieritoarea lui prietenie, atât cât se putea la Santo Domingo. Colonelul Garcia îl observa surâzând.

— Oamenii mei au crezut că sunteţi implicat în asasinarea lui Flor Mochis, trebuie să-i iertaţi.

— Ştiţi cine a omorât-o?

Colonelul Garcia se strâmbă descurajat.

— Din păcate, nu. Dar ne vom strădui să-i descoperim pe asasini. Şi pe cei ai lui Jim Harley. În cazul lui, avem o pistă.

— Care?

— Un docher, un colaborator al traficanţilor de droguri. A omorât deja două persoane cu aceeaşi armă. A furat un stoc de pe cheiuri. De data asta îl vom prinde…

Se întrerupse ca să-şi aprindă o ţigară şi continuă pe un ton plin de căldură:

— *Señor* Fairmont mi-a explicat scopul venirii dumneavoastră la Santo Domingo. Bineînţeles că DNI va face tot ce îi va sta în putinţă ca să vă ajute să-l găsiţi pe Paul Kramer.

— Nu aveţi idee în ce loc se ascunde?

— Niciuna, zise colonelul Garcia. Vedeţi, noi trăim în democraţie,

iar oamenii se duc unde vor. Se pare că au aliaţi aici, probabil nişte traficanţi de droguri. Am dat ordine să facă tot ca să-l găsească. Cred însă că a plecat din ţară.

Malko nu ştia ce să mai creadă. Dublul asasinat al lui Jim şi Flor, care a urmat atacului a cărui victimă a fost în urmă cu două zile, însemna că stânjenea pe cineva. Însă aerul şugubăţ al colonelului Garcia nu îi dădea ghes să facă confidenţe.

— Nu ezitaţi să mai veniţi pe la mine, spuse ofiţerul, acum oamenii mei vă cunosc. Şi aceşti *caballeros*, adăugă el arătându-i pe Chris şi Milton care se adânciseră într-o tăcere reprobatoare.

El îi conduse până la maşină. Îndată ce fură singuri, Chris izbucni:

— Dacă maimuţele astea se mai ating vreodată de mine, voi stropi toţi pereţii cu sângele lor!

Milton îl linişti.

— Dacă te mai supără, numai ale tale vor fi.

Malko coborî pe o alee din cartierul rezidenţial al adepţilor lui Trujillo, mărginită cu bungalouri de-a dreptul fermecătoare. Îi mai rămăsese o singură pistă ca să-l localizeze pe Paul Kramer.

— Jim trebuia să se întâlnească cu un prieten, un barman care se numeşte Jesus, spuse Malko. O să-i facem o vizită.

*

* *

Hotelul *Embajador* se găsea în capătul unei alei ce dădea pe Avenida Sarasota, în partea de est a oraşului. Holul era întunecos şi mirosea a mucegai. Imediat ce intrară cei trei bărbaţi, o târfă tolănită într-un fotoliu din hol le făcu semne disperate. Malko se duse la barul care era închis. Se apropie de recepţie.

— Îl caut pe Jesus, barmanul.

— Astăzi serveşte la piscină, *señor*, zise recepţionerul.

Era un restaurant în aer liber nu prea aglomerat. Din uşă, Malko îi studia pe chelneri. Unul dintre ei era plinuţ, foarte îngrijit, cu păr rar, dar pieptănat cu grijă şi avea un mers uşor legănat. Era chiar genul de prieten al nefericitului Jim Harley. Malko şi gorilele se aşezară la o masă în zona în care servea el. Îndată ce luară loc pe scaune, chelnerul se apropie şi îi adresă un zâmbet discret lui Malko.

— *Caballeros*…

Malko îi zâmbi şi el.

— Sunt un prieten de-al lui Jim Harley, zise el. Aş putea să vorbesc puţin cu dumneavoastră?

O lucire de neîncredere străbătu rapid ochii negri ai chelnerului care îl privi pe Malko cu şi mai mult interes. Acesta se ridică şi îl luă deoparte.

— Jim v-a cerut o informaţie despre colonelul Gomez. Aţi reuşit să o obţineţi?

Jesus se întunecă brusc la faţă.

— *Señor*, nu ştiu despre ce vorbiţi… Ar trebui să-l întrebaţi pe el, dacă sunteţi prietenul lui.

— Cu neputinţă, făcu Malko. Jim a murit.

Ochii de tăciune ai lui Jesus părură că se duc în fundul capului.

— A murit! repetă el cu vocea tulburată. Dar l-am văzut aseară şi era bine mersi.

— A fost asasinat azi-dimineaţă.

— *Madre de Dios!* murmură Jesus. Este imposibil.

Se uita la Malko de parcă era Satana.

— Cine sunteţi dumneavoastră, *señor?*

— Un prieten de-al lui Jim, doar v-am spus.

Homosexualul părea îngrozit. Se dădu înapoi alb ca varul.

— Trimit pe cineva să vă ia comanda, eu nu mă simt prea bine.

Se îndepărtă şi ocoli piscina. Malko îl ajunse din urmă după bananier. Acesta vomita. Văzându-l pe Malko, vru să o ia la goană, dar acesta îl prinse de braţ.

— Trebuie să-mi spuneţi şi mie ce i-aţi zis lui Jim, insistă el. Vă paşte aceeaşi soartă.

Chelnerul se uita la el cu o privire îngrozită.

— Eu?

— Da. Jim lucra pentru mine. Eu îl caut pe americanul protejat de colonelul Gomez.

Jesus era desfigurat. Îşi şterse picătura de sudoare care îi curgea pe bărbie şi spuse gemând:

— Dar nu ştiu unde este…

— Ce i-aţi spus lui Jim Harley?

Barmanul ezită îndelung, îşi suflă nasul, mai vărsă puţină fiere, apoi zise:

— Fata colonelului Gomez, Margarita, este foarte îndrăgostită de un maior din armata sandinistă care lucrează la Ambasada Republicii Nicaragua. Se întâlnesc deseori aici la bar, apoi se duc să facă dragoste într-o cameră sau la ea acasă.

În fine, Malko descoperea legătura dintre cubanezi şi colonelul Gomez.

— La Ambasada Republicii Nicaragua lucrează şi cubanezi?

— Unul singur, răspunse Jesus, însă nu ştiu cum îl cheamă.

— Asta e tot ce v-a cerut Jim să aflaţi?

— Nu, mai voia să ştie ce maşină foloseşte Margarita. Este un Chevrolet Caprice albastru nou-nouţ. Are număr *exonerado*, din cauza tatălui ei.

Cercul începea să se închidă. Se pare că era chiar maşina care venise să-i ia pe Paul Kramer şi pe prietena lui de la motel… Prin urmare, existau multe şanse ca americanul să se ascundă în casa fiicei colonelului Gomez.

— Margarita se înţelege bine cu tatăl ei?

Jesus aprobă.

— Fireşte. El îi cumpără tot ce îşi doreşte.

— Ştiţi unde locuieşte fata?

— Undeva pe lângă Grădina Botanică… Are o casă superbă.

— Credeţi că va veni şi astăzi?

— Nu ştiu, dar ia masa în fiecare zi cu maiorul la *Vesuvio*, restaurantul italian de pe Malecon.

Îşi mai recăpătase sângele rece şi întrebă umil:

— *Señor*, e adevărat că Jim a murit?

— Da, răspunse Malko. Şi trebuie să fiţi prudent. Colonelul Gomez se va răzbuna şi pe dumneavoastră. Luaţi-vă câteva zile de concediu.

— Dumnezeule! făcu Jesus. Mă speriaţi.

Era alb ca varul. Malko scoase din buzunar un teanc de pesos pe care i-l strecură în mână.

— Mulţumesc şi mult noroc, zise el.

Îl lăsă sub bananier şi se duse la masa lui. Spera ca Jesus să nu fie cea de-a treia victimă a colonelului Gomez. Chris şi Milton

contemplau cu poftă două superbe languste pe care un chelner le pusese în faţa lor.

— Plecăm, spuse Malko.

Chris se codi.

— Dar abia am comandat.

— Luaţi-le la pachet, zise Malko. Doar nu credeţi că sunteţi aici în concediu?…

Se ridicară ruşinaţi. Milton mai mesteca încă dumicatul imens pe care îl băgase în gură. De data asta, Malko era ferm hotărât să nu mai ajungă prea târziu.

*

* *

Efluviile gazelor de eşapament emanate din ţevile automobilelor care defilau pe Malecon se îmbinau armonios cu sosul bearnez al langustelor servite pe terasa restaurantului *Vesuvio*. Chris şi Milton îşi recăpătaseră voia bună îndopându-se cu languste udate din belşug cu Coca-Cola… Malko studiase pe rând toţi clienţii, dar nu reperase pe nimeni care să semene cu maiorul sandinist sau cu Margarita Gomez… Deodată, o maşină intră în parcare. Era o Toyota cu număr diplomatic. Un mustăcios înalt coborî din ea, îmbrăcat într-o vestă bej, cu o mustăcioară subţire şi părul lustruit cu briantină, cu profil roman şi cu un inel discret pe deget. Exact tipul de *macho* sud-american…

Se aşeză la o masă la soare şi, imediat, un lustragiu se ghemui la picioarele lui. Cu capul dat pe spate, privind cerul, bărbatul îl lăsa pe lustragiu să-i facă pantofii, ilustrare perfectă a sclavagismului din America Latină… Omul nu îşi terminase treaba când îşi făcu apariţia micuţa bombă sexuală. Era o fată foarte brunetă, cu forme bine definite, minionă, cu mijlocul strâns cu un cordon lat, cocoţată pe nişte tocuri de cincisprezece centimetri, un piept imens care o trăgea înainte, o gură ca floarea de mac şi ochi stridenţi machiaţi. Mersul legănat avea scopul de a-i împinge pe toţi bărbaţii prezenţi la păcat.

Masculul se ridică trântindu-l pe lustragiu şi o îmbrăţişă pe fata care profită de aceasta ca să se frece de el în mod ostentativ. Ea îi ajungea abia până la umeri.

Nu încăpea nicio îndoială că erau maiorul sandinist şi odrasla colonelului Gomez… Cei doi îndrăgostiţi începură să gângurească. Flirtau ţinându-se de mână, sărutându-se, pipăindu-se, pregătindu-se în mod vădit să facă dragoste.

Malko lăsă langusta şi se duse să cerceteze parchingul. Găsi imediat superbul Chevrolet Caprice albastru… Se întoarse la locul lui. Acum nu mai avea nicio îndoială. Neliniştiţi, Chris şi Milton înfulecau atât carnea cât şi crusta langustei de teamă să nu piardă şi acest festin. Se grăbeau degeaba, căci mai stătură o oră în Coltul oprit ceva mai departe, în timp ce maiorul sandinist şi Margarita flirtau în faţa cafelelor reci. În fine, plecară spre parching. Margarita Gomez se urcă la volanul Chevroletului albastru, iar cavalerul, lângă ea.

Îmbrăţişaţi, o luară pe Malecon, îndreptându-se spre est ca să ajungă pe bulevardul Abraham Lincoln, apoi merseră către nord. Traficul era intens şi le trebuiră o jumătate de oră ca să ajungă în cartierul cu vile somptuoase. Margarita viră pe o străduţă îngustă, Avenida Las Palmas, şi încetini când ajunse în faţa unei proprietăţi cu zidul de incintă vopsit în albastru, oprindu-se lângă o poartă mare din lemn. Claxonă o dată şi, după câteva clipe, poarta culisă, împinsă de doi bărbaţi. Malko se găsea la câţiva metri în spatele ei. Bătăile inimii se înteţiră numaidecât. Unul dintre cei doi bărbaţi era supravieţuitorul comandoului, exact acela care încercase să-i taie gâtul cu briciul lângă monumentul lui Raphael Trujillo.

Capitolul X

Prins în spatele unui camion ce transporta butelii imense cu apă potabilă, Malko privea cum poarta se închidea. Chiar şi în cartierele rezidenţiale, apa de la robinet era pe jumătate otrăvită.

Porni şi merse mai departe pe Las Palmas ca să se asigure că proprietatea nu mai avea şi altă ieşire. Existau destule şanse ca Paul Kramer să se ascundă aici. Misterul era că trădătorul de la CIA dispunea de o logistică puternică. Atunci de ce dura atât de mult scoaterea lui din ţară?

— Ne ducem după el? întrebă Chris Jones.

— E de-ajuns să sunăm la uşă, comentă Milton Brabeck.

Din păcate, nu era chiar atât de simplu… Paul Kramer era în mod sigur păzit. Dacă se mai afla încă în Santo Domingo, însemna că exista un motiv serios. Sovieticii trebuie să fi pus la punct o metodă de a-l scoate din ţară pe nesimţite şi eficient. Totul era să o descopere. Malko elimină trecerea prin Haiti care i se părea prea riscantă. Mai rămânea avionul sau vaporul.

— Staţi în maşină şi supravegheaţi vila, îi spuse el lui Chris Jones. Mă duc să verific unele puncte.

Le lăsă gorilelor Coltul şi plecă pe jos. După o sută de metri, un taxi se opri, iar el îi dădu adresa de la *Sheraton*. Ajuns la hotel, în cinci minute, închirie o Toyota nouă şi plecă la aeroport.

Când ajunse pe Avenida de Las Americas, inima îi tresări în piept în timp ce trecu prin faţa motelului *Cabanas por el Mar*. Pistolul său Magnum 357 nu reuşise să o apere pe Flor de răzbunarea colonelului Gomez.

Aeroportul era plin de lume. Un „747” al companiei Air France sosit de la Paris şi de la Pointe-à-Pitre tocmai aterizase, iar din el coborau valuri de turişti beţi de fericire. Era din ce în ce mai modern să te duci în Caraibe, iar noua linie a companiei Air France cu ruta Paris – Santo Domingo evita schimburile complicate. Un covor rulant descărca din cala avionului nişte canapele somptuoase din piele albă învelite în folie, pe care era etalată firma lui Claude Dalie, cu siguranţă că era mobilier destinat unuia dintre miliardarii din La Romana, un fel de Saint-Tropez autohton, a cărui descărcare era supravegheată de decoratorul însuşi. Aparatul „747” părea ieşit din comun în mijlocul vechilor avioane DC 3, Curtiss sau al diferitelor epave care umpleau tarmacul. Un Boeing „Straloliner” vechi era încărcat cu mărfuri. Malko nu mai văzuse un asemenea aparat din 1959… Intră în aeroport şi se duse la ghişeul unei mici companii charter „Portillo Air Service”.

— Aş dori o cursă charter pentru Cuba, îi zise el funcţionarului cu mustaţă.

Acesta îl privi înspăimântat.

— Este cu neputinţă, *señor*.

— De ce?

— Noi nu avem dreptul să mergem în Cuba. Riscăm să ne pierdem licenţa..

Malko scoase ostentativ un teanc de dolari şi îl puse pe tejghea. Funcţionarul se uita cu părere de rău la bani.

— Nici în acest mod nu veţi găsi pe nimeni, *señor*. Există un radar plantat chiar în vârful din mijlocul insulei care supraveghează toate zborurile. Guvernul este foarte categoric în această privinţă.

Malko îi mulţumi şi mai încercă la alte două companii charter. Dar primi acelaşi răspuns.

Se întoarse pe autostrada care ducea la Santo Domingo. O plecare oficială era exclusă. Se pare că ruşii ţineau teribil la Paul Kramer. Prin urmare, nu riscau viaţa acestuia printr-o plecare clandestină cu un avion al traficanţilor de droguri ce putea fi doborât din zbor. Rămânea deci calea maritimă.

După ce trecu iar pe podul Duarte, în loc să o ia la dreapta, coborî pe stânga, de-a lungul râului Ozama ca să ajungă în port.

*

* *

Pe malul râului Ozama erau îngrămădite unele peste altele zeci de containere, care aşteptau să fie încărcate, nelăsând niciun fel de loc de trecere între ele şi apă. De-a lungul cheiului erau înşirate numeroase nave, printre care se găseau şi câteva vase de agrement. Pe un cargou danez se încărca zahăr arămiu în vrac. Probabil că se ducea în URSS care cumpăra de-acum încolo o parte din producţia din Santo Domingo.

O familie mai inventivă transformase un container gol în adăpost, dând o gaură pentru uşă şi alte două pentru ferestre. Nişte copii se jucau în jurul lui.

La volanul Toyotei, Malko urca încet în zona portuară, îndreptându-se către portul propriu-zis care era închis printr-un dig destul de rustic.

Ultimul taifun lăsase urme adânci. Mai multe nave aşteptau în larg, alături de două epave aruncate de furtună chiar la ieşirea din port, din care nu se mai zăreau decât catargele.

Dezamăgit, Malko se întoarse, căci cheiul se înfunda exact în dreptul ultimului vapor ancorat la chei, un mic petrolier în curs de descărcare. Vrând să întoarcă maşina, privirea i se opri asupra pompei ruginite şi tresări. Numele vasului era scris cu litere chirilice. Ridică ochii spre cer. Văzu drapelul sovietic murdar şi sfâşiat fluturând în vânt.

Petrolierul se numea *Sahalin*. Ruginit şi prost întreţinut, în mod cert nu reprezenta flota comercială sovietică. Câţiva marinari zdrenţăroşi stăteau la aer pe bastingaj. Malko nu-şi putea reveni. Nici Aeroflot, nici Cubana de Aviacion nu ajungeau în Santo Domingo. Nu vedea cum ar putea Uniunea Sovietică să-şi livreze petrolul atât de departe. Se îndreptă spre podul Mella, întrebându-se dacă nu cumva aici găsise o pistă serioasă.

*

* *

Henry Fairmont părea şi mai întunecat ca de obicei, în biroul lui cu lambriuri închise şi ele la culoare.

— Sunt convins că treaba asta se va termina rău, spuse el. Jim Harley a fost puţin cam fantezist, altminteri, un băiat adorabil. Tocmai am trimis un protest solemn şefului DNI. Colonelul Diego Garcia mi-a promis că îl găseşte pe asasin.

— Foarte bine, zise Malko fără convingere. Am şi eu o idee. În port este un petrolier sovietic. Aş dori să aflu de unde vine, încotro va pleca şi când…

— Sovietic! zise americanul tresărind. Sunteţi sigur că aţi văzut bine? Ştiu că vor fi autorizate câteva zboruri ale companiei Cubana, însă…

— Am văzut foarte bine. Puteţi să verificaţi?

— Cu siguranţă.

— Dar asta nu e tot, continuă Malko, eu sunt aproape sigur că Paul Kramer se ascunde în vila fiicei colonelului Gomez şi că acesta este „protectorul” său în această operaţiune.

Îi făcu o succintă prezentare a informaţiilor şefului centralei care părea din ce în ce mai contrariat.

— Doar n-am coborât acum din copac, observă el, Gomez este

bogat şi puternic. Nu putem să acţionăm direct împotriva lui. Numai cei din DNI ar putea să o facă.

— Adică prietenul dumneavoastră Diego Garcia? Cel cu care m-am întâlnit de dimineaţă?

— Da.

— Sunaţi-l şi spuneţi-i că îi voi face o vizită, spuse Malko. Dacă nu va mişca un deget, Paul Kramer ne va scăpa definitiv printre degete.

*

* *

De data asta, un poliţist în uniformă gri-fier se grăbi să-i deschidă portiera lui Malko imediat ce el opri în faţa sediului DNI. Colonelul Diego Garcia îl aştepta în uşa biroului şi îi prinse mâna într-ale sale.

— *Con mucho gusto, señor Linge!* Sunt bucuros să vă întâlnesc din nou.

Îndată ce zâmbea, ochii îi dispăreau între cutele feţei sale boţite. Se aşezară în nişte fotolii adânci din piele şi li se aduseră cafeaua.

— Am avansat cu ancheta, îl anunţă Malko. Cred că ştiu unde se ascunde Paul Kramer şi cine îl protejează.

Chipul colonelului Garcia se lumină într-un zâmbet de încântate.

— Îi pun imediat pe această pistă pe cei mai buni investigatori ai mei… Despre cine este vorba?

— Despre colonelul Gomez.

Bucuria ofiţerului se stinse pe dată.

— Despre colonelul Ricardo Gomez!… exclamă el pe un ton plin de durere. Eroul Revoluţiei noastre!

Cu ocazia Revoluţiei avusese loc asasinatul lui Raphael Trujillo şi debarcarea puşcaşilor marini. Ricardo Gomez în persoană le adusese de băut… Malko răsuci şi mai tare cuţitul în rană.

— Exact. Am convingerea că este amestecat în această afacere.

Bărbatul din faţa lui clătină din cap şi spuse pe un ton grav:

— Este absolut imposibil, *señor*, aţi fost greşit informat. Colonelul Gomez este unul dintre ofiţerii cei mai integri din armata dominicană. Preşedintele Berlinguer îl stimează enorm.

E adevărat că la optzeci de ani, se putea înşela foarte uşor… Malko îi spuse despre urmărirea pe care a efectuat-o şi concluziile la care

ajunsese. Colonelul Garcia mângâia cu nervozitate mânerul din fildeş al armei sale. Ar fi vrut acum să se afle în altă parte. Malko încheie cu fermitate:

— Convingerea mea este că Paul Kramer se găseşte pe Avenida Las Palmas, la Margarita Gomez. Oamenii mei supraveghează această vilă, însă aş dori ca dumneavoastră să preluaţi acţiunea în continuare. De altfel, domnul Henry Fairmont vă va trimite o cerere oficială în acest sens.

— Cu siguranţă că este vorba de o neînţelegere, pledă colonelul Garcia. Margarita este plină de viaţă, poate că a fost antrenată în această treabă de logodnicul ei, însă colonelul Gomez sigur nu ştie nimic.

— Nici nu contează, făcu Malko. Ceea ce mă interesează este să-l împiedicăm pe Paul Kramer să părăsească teritoriul insulei Santo Domingo ca să ajungă într-o ţară comunistă…

Când auzi cuvântul „comunistă”, colonelul Garcia se strâmbă dezgustat.

— Doar ştiţi că nouă nu ne plac oamenii de genul acesta. De altfel, sunt mândru să vă spun că nici nu avem aşa ceva în Santo Domingo… Poate câţiva pe ici, pe colo.

— Dar sandinişti?

— Erau deja aici înainte de revoluţia din Nicaragua. I-am ţinut la noi, însă sunt supravegheaţi îndeaproape.

— Mi s-a spus că sunt şi o mulţime de cubanezi printre ei.

Colonelul Garcia se făcu stacojiu.

— Unul singur, *señor*, doar unul. Cred că e căpitan şi a căpătat naţionalitate nicaraguană. Este la locul lui, nu trebuie să ne legăm de el.

— Bine, zise Malko, până atunci, contez pe sprijinul dumneavoastră.

O expresie de sincere păreri de rău apăru pe chipul ridat al ofiţerului dominican.

— *Señor* Linge, începu el, mi-aş da şi viaţa ca să vă ajut, dar primim prea puţină benzină pentru misiunile noastre, iar majoritatea vehiculelor noastre sunt în reparaţie. Totuşi, voi face tot ce îmi stă în putere.

— Cât? De câţi bani aveţi nevoie? îl întrebă Malko pe un ton rece.

Atras de această atitudine realistă, colonelul Garcia zâmbi cu modestie.

— Oh, *señor*, nici nu ştiu ce să vă spun. Dumneavoastră hotărâţi.

Se întoarse cu pudoare în timp ce Malko alegea bancnotele de o sută de dolari pe care le puse într-un teanc fără să le mai numere, apoi i-l întinse colonelului care le făcu să dispară ca prin farmec.

— *Señor* Linge, începu el cu emfază, imediat voi da ordin ca vila să fie supravegheată zi şi noapte. Însă eu tot cred că aţi fost indus în eroare.

Malko, fiind un bun cunoscător al firii umane, adăugă imediat:

— Colonele, dacă Paul Kramer va fi prins, voi pune la bătaie pentru dumneavoastră şi pentru subordonaţi o primă de cinci mii de dolari.

Doar că nu îi sărută ambele mâini. Colonelul îl conduse până la maşină, dădu nişte ordine şi dispăru ca să numere banii. Cu cinci mii de dolari, putea să-şi construiască o căsuţă… Malko îşi zise că începuse să progreseze. Plecă în direcţia Ambasadei Statelor Unite.

*

* *

Henry Fairmont părea puţin mai interesat. Ferestrele care dădeau spre peluza ambasadei unde se jucau câţiva copii erau larg deschise. El flutură o bucată de hârtie.

— Am aici o grămadă de informaţii, zise el.

— Despre petrolier?

— Da. Într-adevăr, este sovietic, dar vine din Mexic, din Merida. A încărcat de acolo petrol nerafinat pentru Jamaica şi Santo Domingo. Este navlosit de Petromex[19].

— Bine, dar de ce un petrolier sovietic?

— Costă cu treizeci la sută mai puţin.

— Când pleacă?

— Mâine dimineaţă.

— Încotro?

[19] Societate naţională petrolieră din Mexic. (n.a.)

— Se întoarce în Mexic.

În drum, se putea opri în Cuba. Sau se întâlnea cu un submarin sovietic în apele internaţionale. Malko reuşise să verifice pe cont propriu că se ajungea foarte uşor în zona portuară. Odată urcat pe petrolier, Paul Kramer nu mai risca nimic… Şeful centralei îl studia pe Malko.

— Credeţi că va pleca în acest mod?

— Mai mult ca sigur. Asta nu implică pe nimeni şi totodată explică faptul de ce americanul nu a plecat imediat din Santo Domingo. Când a sosit, a trebuit să ia legătura cu sovieticii prin intermediul sandiniştilor şi au pus împreună la cale această fugă pe şest. Cu ajutorul complicilor autohtoni, l-au ţinut pe Kramer la adăpost. Există un mod simplu de a-l scoate din bârlog. Aţi putea obţine un mandat de percheziţie în vila Margaritei Gomez? Până mâine dimineaţă, bineînţeles.

Şeful centralei clătină din cap.

— Nu. Ar trebui să-i cer acest lucru preşedintelui Berlinguer în persoană. Dar militarii sunt aceia care fac legile pe aici…

Atunci, nu ne rămâne decât să-i întindem o cursă, spuse Malko. Cu ajutorul prietenului nostru, colonelul Garcia.

*

* *

Kareen Norwood, îmbrăcată într-un taior, era aşezată pe patul imens Tiffany, acoperit cu o mătase cusută cu fir de aur, creaţie a lui Claude Dalie, şi clătina din cap cu căştile walkmanului pe urechi. Nici măcar nu auzi bătaia în uşa bungaloului. Paul Kramer lăsă jos *Miami Herald* şi se duse să deschidă. „Căpitanul” cubanez se ivi zâmbind în cadrul uşii. În spatele lui, americanul zări pâlcul de bananieri care înconjura vila şi piscina somptuoasă mărginită cu marmură albastră. Din păcate, ei nu aveau acces din motive de „securitate”…

— *Buenas!* îl salută cubanezul. Am veşti bune.

— Plecăm!

— Da. Mâine. Totul este pregătit.

Se aşează pe pat lângă Kareen care îi aruncă o privire bovină. Deşi condiţiile de cazare erau cu mult mai bune, Paul Kramer nu mai avea

răbdare. Grijile îl făcură să slăbească câteva kilograme şi era alb la faţă, contrastând mult cu tenul dominicanilor…

— Totul va fi bine? întrebă el cu neîncredere.

— *Claro que si!*

Cubanezul era din ce în ce mai binevoitor. Se aplecă şi îi şopti:

— Mai cu seamă că persoana care vă căuta a fost neutralizată datorită cooperării dumneavoastră.

Paul Kramer simţi cum i se strânge stomacul. El ajutase la uciderea unui membru din Companie. Chiar dacă se pocăia, tot făcea închisoare pe viaţă. Acum nu mai putea să dea înapoi. Văzându-i expresia feţei, cubanezul îl bătu prieteneşte pe umăr.

— Aşa e viaţa, *amigo*… Ori dumneavoastră ori el. Ca la război. Acum aţi ales tabăra cea bună… Noua dumneavoastră viaţă va fi pasionantă.

Paul Kramer începea să se întrebe dacă într-adevăr aşa va fi… Cubanezul se ridică, îl îmbrăţişă şi spuse pe un ton degajat:

— A intervenit doar o mică schimbare. *Señorita* Kareen va veni niţeluş mai târziu…

Paul Kramer sări ca ars.

— Ce! Este cu neputinţă!

Singura lui bucurie era să se folosească şi să abuzeze de corpul suplu al tinerei. Cubanezul zise cu fermitate în glas:

— *Señor* Kramer, americanii vă caută în toate ţările din împrejurimi. Ne este şi aşa foarte greu să vă ajutăm. Trebuie să înţelegeţi. Prietena dumneavoastră va mai rămâne câteva zile, apoi va pleca cu o cursă regulată spre Mexic, de unde va ajunge la destinaţia finală… Avem noi grijă de tot.

Cufundată în muzica ei, Kareen nu auzise nimic. Laş cum era, Paul se hotărî să acorde un mic răgaz. Îi întinse cubanezului o mână molatică şi îşi băgă din nou nasul în *Miami Herald*. Acum că devenise complice la o crimă, nu mai putea să facă nazuri cu „protectorii” săi.

*

* *

— Accesul în zona portuară se face fie prin capătul bulevardului George Washington, fie pe chei, pe malul râului Ozama, zise colonelul

Diego Garcia, azi mai elegant ca niciodată. Aceste două puncte vor fi controlate de cei mai buni oameni ai mei.

— Nu putem trece prin altă parte? îl întrebă Malko.

— Nu, *señor*, zona este înconjurată de grilaje înalte de trei metri. Intrările vor fi păzite discret de subordonaţii mei. Pe râu va patrula tot timpul un vapor ca să închidă accesul petrolierului *Sahalin* în partea asta.

Pe măsură ce el urmărea traseul pe harta agăţată pe perete în birou, se concentra la misiunea pe care o avea de îndeplinit. Lucrurile se mai mişcaseră de la începutul după-amiezii şi până acum. CIA făcea presiuni asupra guvernului dominican ca să-l recupereze pe Paul Kramer. De aici şi graba colonelului Garcia. Chris şi Milton stăteau la pândă, ascunşi după containere, în cazul în care oamenii colonelului Garcia îl lăsau pe Kramer să scape. Cele două gorile îşi petrecuseră toată noaptea acolo, în apropierea petrolierului sovietic, dotaţi cu teleobiective şi cu o artilerie impresionantă. Malko era aproape sigur că ipoteza lui era corectă. Peste câteva ore, va fi sigur.

În ciuda tuturor măsurilor de prevedere, se temea de o şmecherie intervenită în ultimul moment. Odată aflat la bordul petrolierului, Paul Kramer devenea inaccesibil. Numai un incident de factură diplomatică majoră îl putea împiedica să plece. Dar nimeni nu dorea acest lucru.

— Nu mai există alt acces pe chei? întrebă el insistent. Nici prin zona colonială?

Colonelul Diego Garcia puse arătătorul pe hartă.

— Nu, *señor* Linge, Caile Las Damas, cea mai apropiată de râul Ozama, se află chiar deasupra cheiului la zece metri înălţime Ar trebui ca americanul dumneavoastră să aibă aripi…

Râse singur de gluma lui grozavă…

— Bine, admise Malko. Supravegheaţi dispozitivul ca să fie pe poziţie.

Se despărţiră strângându-şi mâinile cu căldură. Henry Fairmont părea îngrijorat. După ce se urcară în maşină, observă:

— Sper ca Paul Kramer să nu fie prevenit. Dacă are timp să angajeze un avocat de pe aici şi să ceară azil politic, nu ne mai spală nici Potomacul de noroi…

Un Falcon 50, închiriat de Malko, aştepta a doua zi la aeroport. Ordinele venite de la Langley erau simple. Să-l prindă pe Paul Kramer şi, cu acordul DNI, să-l îmbarce imediat în avion cu destinaţia Camp Peary.

*

* *

Soarele răsărise de trei ore. După ce că dormise prost, Malko pândea la intersecţia bulevardului Garcia Gautier cu Las Palmas, în Toyota lui închiriată. Era împreună cu Chris Jones care mesteca gumă cu o Uzi micuţă pe genunchi. În zori, cele două gorile părăsiseră ascunzătoarea de după containere.

Ascuns într-o camionetă albă, Milton Brabeck observa direct poarta mare a vilei în care locuia Margarita Gomez. Talkie-walkie al lui Chris pârâi brusc.

— Acum se deschide poarta, zise Milton. Iese o maşină. E un Chevrolet albastru condus de un mustăcios… Mai e un tip lângă el, iar în spate alţi doi. S-ar părea că e ticălosul de Paul Kramer, dar are ochelari de soare. Nu o văd deloc pe fată.

— *Shit!* izbucni Malko.

Dacă era o momeală? Oricine poate să-şi pună ochelari de soare şi să se dea drept Paul Kramer. Fugarul nu s-ar fi despărţit de amanta lui.

— Asta e tot? întrebă el cu tristeţe în glas.

— Nu, mai e încă o maşină. O Volvo roşie cu geamuri fumurii. Nu pot să văd ce se află înăuntru.

— Pleacă în urmărirea lor, îi ordonă Malko.

Kareen Norwood trebuia să fie în a doua maşină. După câteva secunde, cele două vehicule trecură cu toată viteza prin dreptul lor, îndreptându-se spre bulevardul Abraham Lincoln. Dar mergea prea repede ca să-i poată distinge pe pasageri. Camioneta albă era pe urmele lor, iar ei plecară imediat după ea.

Ocoliră centrul Olimpic, coborând spre mare, până la bulevardul Independencia, cu sens unic, îndreptându-se către est. Ajunseră în piaţa Independencia, apoi o luară pe Caile Padre Bellini. Malko nu mai înţelegea nimic. Cele două vehicule vor ajunge pe Caile Las

Damas de unde nu vor putea intra în port. Ar fi trebuit să o ia la dreapta, către bulevardul George Washington, sau la stânga, ca să urce spre podul Mella. Încotro se duceau?

Capitolul XI

Ca de obicei, piaţa Independencia era teatrul unei monstruoase încurcături de circulaţie, iar Malko era cât pe ce să le piardă pe cele două maşini urmărite. Chris Jones se uita năucit la maşinile care erau pe punctul să se ciocnească.

— Nu se poate aşa ceva! făcu el. Se joacă de-a maşinuţele buşitoare!…

Chevroletul Caprice mergea pe Caile Padre Bellini îndreptându-se spre zona colonială. Luând-o apoi spre nord, putea să ajungă foarte bine pe malul râului Ozama. Malko se întrebă brusc dacă colonelul Gomez nu lăsase cumva o legitimaţie care să permită trecerea tuturor barajelor… Din fericire, Milton Brabeck se pregătea să se posteze pe chei în faţa petrolierului sovietic.

Ajuns la capătul străzii Padre Bellini, Chevroletul viră la stânga pe Caile Las Damas, urmată îndeaproape de Volvo roşu. Malko frână, fiind împiedicat de un camion ivit de pe Isabella Catolica, care viră foarte încet. Când în fine reuşi să-l depăşească, cele două vehicule dispăruseră! Viră şi el pe Las Damas.

Peisajul se schimbase. Această porţiune fusese complet refăcută, colibele din lemn făcuseră loc unor somptuoase case în stil colonial spaniol, cu o biserică în stil baroc şi un vechi palat. Văzu şi o vitrină pentru puţinii turişti care veneau aici. Chris Jones strigă:

— Ia uitaţi-vă!

Volvo roşu era oprit la treizeci de metri în faţa lor. Portierele fură deschise şi din el coborâră patru mustăcioşi graşi, îmbrăcaţi în mod ciudat în costume, deşi era o zăpuşeală umedă.

Dispărură pe o poartă de pe trotuarul din dreapta. Malko zări Chevroletul Caprice îndepărtându-se. În el era numai şoferul. Volvo plecă, iar ei ajunseră în dreptul porţii pe care dispăruseră pasagerii

din el. Aici era fostul palat Borgella, cu o curte pavată, transformată acum într-o expoziţie de artizanat, cu zeci de magazinaşe. În fund, se puteau vedea macaralele de încărcare ale unui cargou ancorat pe râul Ozama. O mulţime de oameni se înghesuia între barăcile care ofereau obiecte din artizanatul haitian şi dominican. Evitând mulţimea, Malko ocoli dughenele ca să ajungă la parapetul de pe malul râului Ozama.

Aproape că ajunsese, când zări în stânga lui un grup care îşi croia drum cu greutate prin mulţimea compactă. Nişte mustăcioşi înconjurau o ţeastă aproape cheală. Când mulţimea se dădu puţin la o parte, Malko recunoscu profilul lui Paul Kramer.

*

* *

Faţă de cum arăta în fotografii, trădătorul de la CIA slăbise mult, iar faptul că nu mai avea mustaţă îi schimba fizionomia. Era îmbrăcat cu o haină albastră din catifea reiată şi cu un pantalon din pânză. Privirea acestuia o întâlni pe a lui Malko, dar nu păru că observă la el ceva neobişnuit. Numără şase gărzi de corp care îl înconjurau. Se vedea că erau oameni de încredere, cu figuri mohorâte, înarmaţi şi atenţi la tot ce mişcă. Nici urmă de Kareen Norwood.

Americanul dispăru după o baracă, iar Malko începu să înainteze şi ajunse la primul parapet din piatră. Se aplecă şi zări jos petrolierul sovietic, chiar dedesubt, atât de aproape, încât Malko îi putea vedea pe marinarii de pe punte. Două dintre parâme fuseseră deja desprinse, nerămânând decât cea din faţă, legată de o bintă de pe chei. Doi marinari stăteau lângă ea pregătiţi să o desprindă. Se apropia plecarea.

Privirea lui Malko se opri pe chei şi înţelese brusc de ce Paul Kramer şi gărzile sale de corp veneau pe partea asta. Zeci de containere enorme de aproximativ doi metri înălţime erau aşezate unele peste altele. Vârful ultimei stive se găsea la mai puţin de doi metri de parapetul ce mărginea parcul Borgella. Era de ajuns să sari peste zidul din piatră ca să aterizezi pe containerele ce semănau cu nişte trepte gigantice ca să nimereşti exact dinaintea pasarelei care făcea legătura cu vasul *Sahalin*.

Prin urmare, nu era nevoie nici să forţeze intrarea în port, nici să

aibă aripi, aşa cum glumise colonelul Diego Garcia. Malko privi în jurul lui. Paul Kramer şi gărzile de corp se apropiau fără grabă de parapetul din piatră.

Auzi o exclamaţie în spatele lui. Se întoarse şi dădu nas în nas cu doi dintre mustăcioşii care coborâseră din Volvo. Chris Jones îi văzuse primul.

Totul se petrecu cu viteza fulgerului. Cei patru bărbaţi puseră mâna pe arme în acelaşi timp. Dar Chris a fost mai rapid. Micuţul lui Uzi scuipă cele treizeci şi două de cartuşe în mai puţin de o secundă într-un zgomot asurzitor, secerându-i pe cei doi oameni. Unul dintre ei avusese totuşi răgazul să apese pe trăgaciul armei sale automate.

Chris Jones se clătină, iar faţa se încordă de durere, se dădu înapoi cu privirea deja sticloasă şi încercă în zadar să pună alt încărcător în arma sa. Malko se repezi la el, atenuând căzătura. Degetele gorilei slăbiră strânsoarea de pe Uzi şi se prăbuşi, alb la faţă, cu spatele lipit de o baracă goală. Malko îi dădu haina la o parte şi descoperi o pată de sânge în stomac, ce creştea văzând cu ochii. Tristeţea îl făcu să simtă un nod în gât. Dacă glonţul atinsese o arteră principală, Chris Jones va muri în mai puţin de un minut, iar el nu putea să-l ajute în niciun fel. Buzele gorilei se mişcară abia perceptibil.

— Nu am nimic, murmură el. Duceţi-vă!

Capul îi căzu pe piept şi îşi pierdu cunoştinţa. Malko îi desfăcu cămaşa şi observă gaura roşie din care ţâşnea sângele şuvoi. Lumea începu să se adune în jurul lui. Desfăcu nodul cravatei şi o puse ca tampon pe rană, apoi se ridică.

— *Un medico! Un medico!*

Un bărbat plecă în fugă… Gărzile de corp nu se mai mişcau, fiind atinse de mai multe gloanţe. Una dintre ele gemu încetişor, încercând să se târâie într-o imensă baltă de sânge.

Malko smulse din căptuşeala hainei lui Chris Jones un încărcător nou, îl montă la Uzi şi se ridică, fixând locul în care se găsise Paul Kramer înainte de incident. Trecu mai puţin de un minut. Fireşte că americanul dispăruse, iar el vedea acum doar o pereche de îndrăgostiţi aplecaţi peste balustradă ca să privească pe chei. Schimbul de focuri avusese loc la distanţă mare de mulţime, iar zarva înghiţise zgomotul împuşcăturilor. Se apropie, iar pulsul se acceleră

brusc. Paul Kramer sărise parapetul şi se pregătea să coboare de pe un container pe altul, însoţit de o gardă de corp care se străduia să-l ajute. Paul ridică privirea şi îl zări pe Malko, apoi strigă la îngerul lui păzitor. Acesta scoase o armă din centură, îl ochi pe Malko şi descărcă tot încărcătorul la întâmplare. Îngroziţi, cei doi îndrăgostiţi o luară la goană urlând. Bucăţi de piatră săreau din parapet. Malko se aplecă să riposteze, dar se opri brusc. Cei doi bărbaţi erau prea aproape unul de celălalt şi risca să-l împuşte pe american. Deodată văzu o maşină care sosea pe chei în mare viteză. Se opri la baza stivei de containere, iar Milton Brabeck coborî din ea însoţit de doi poliţişti dominicani. Din locul în care se aflau, nu puteau să-l vadă pe Paul Kramer. Malko îi strigă.

— Este chiar deasupra voastră! Pe containere!

Paul Kramer îşi dădu seama că este încolţit. Sărea ezitând de pe un container pe altul, urmat de paznicul său care se străduia să-şi încarce arma.

O împuşcătură se auzi chiar în spatele lui Malko care se întoarse într-o fracţiune de secundă. Un băiat îl ameninţa cu o armă de calibru mare, dar îi tremurau mâinile. Se pregătea să apese pe trăgaciul armei Uzi, când dominicanul dădu drumul revolverului cu un urlet de groază şi ridică mâinile. Malko zări cu coada ochiului doi poliţişti în uniforme gri care alergau spre locul unde zăcea Chris Jones.

Oamenii fugeau acum de colo-colo, inclusiv proprietarii barăcilor. Ultimii doi paznici se rătăciseră prin mulţime. Atenţia îi fu atrasă din nou spre chei de un foc de armă urmat de un urlet atroce. Însoţitorul lui Paul Kramer făcuse imprudenţa să se apropie prea mult de marginea containerului. Un glonţ pornit dintr-un Magnum 44, tras de Milton Brabeck îi sfărâmă glezna. Malko îl văzu căzând în gol de la şase metri înălţime şi strivindu-se de chei.

Paul Kramer rămase singur, menţinându-şi echilibrul pe stiva de containere. Liniştea fu întreruptă de sunetul scurt al unei sirene. Petrolierul sovietic ridicase ancora şi se îndepărta încet de chei. Soarta lui Paul Kramer era pecetluită.

Înmărmurit, americanul se uita la petrolierul care se desprindea de chei cu o încetineală de nesuportat. Malko se aplecă şi strigă:

— Kramer! Coborâţi încetişor. Nu vă facem niciun rău.

Trădătorul se întoarse spre el. Se vedea că ezită. Apoi, făcu un pas spre margine şi îl zări pe Milton Brabeck care îl pândea cu arma în mână. Pentru o clipă izbucni în plâns şi rămase nemişcat cu pumnii strânşi. Împuşcătura luă pe toată lumea prin surprindere. Malko avu impresia că Milton trăsese, însă când se uită mai bine, se lămuri. Paul Kramer parcă fusese lovit de un pumn nevăzut, căci se învârtea pe loc cu mâinile întinse înainte şi căzu în spaţiul strâmt dintre cele două containere.

Malko sări şi el peste parapet pe un container şi, din aproape în aproape, ajunse pe acela de unde căzuse Paul Kramer. Milton, împreună cu doi poliţişti, escaladă containerele şi veni lângă Malko.

— Au tras de pe vapor, zise americanul. Cu o lunetă. Am văzut ţeava puştii…

Stând culcaţi pe burtă pe container, ei examinară de sus corpul lui Paul Kramer, prins între cei doi pereţi din oţel. Nu se mişca. Era ori rănit, ori murise.

— Paul! îl strigă Malko.

Nu primi niciun răspuns. Minutele treceau parcă fără sfârşit cât timp s-au dus să caute nişte frânghii. Ar fi avut nevoie de o macara ca să poată mişca din loc acele containere.

Până la urmă, Paul Kramer se mişcă şi gemu.

— Trăieşte, zise Malko. Rezistă! îi strigă el.

Americanul nu răspunse. Un elicopter al poliţiei se învârtea deasupra cheiului din care coborâră pe corzi doi oameni din Forţele speciale. Parcul fusese evacuat, iar întreaga zonă era plină de poliţişti. Petrolierul sovietic rămăsese doar un punct pe Marea Caraibelor.

Mai trecură zece minute până au coborâră un ham cu care să-l scoată pe Paul Kramer. Lângă Malko, aştepta un medic. Îndată ce corpul americanului fu scos de acolo, se grăbi să vadă ce s-a întâmplat. Dar nu mai era nimic de făcut, căci americanul nu mai respira. După ce îl examină repede, medicul se ridică.

— Are o rană foarte gravă. A pierdut mult sânge. Ar fi trebuit să-l îngrijim imediat.

*

* *

Colonelul Diego Garcia închise telefonul şi, căpătând o figură gravă, îi spuse lui Malko:

— Prietenul dumneavoastră a fost operat şi au reuşit să-i extragă glonţul. A pierdut mult sânge, dar medicii cred că se va face bine. Este la reanimare.

— Mulţumesc, spuse Malko.

Milton era la căpătâiul prietenului său, la clinica Abreu. Garda de corp care supravieţuise se găsea în salonul vecin. Spusese că a ascultat ordinele date de Margarita Gomez. Retras în cazarmă, tatăl ei jura că nu ştia nimic. Telefonase deja la „Capitolio" ca să se plângă de amestecul americanilor într-o afacere de drept comun a dominicanilor. Fiind susţinut de bătrânul preşedinte Berlinguer, nu se putea atinge nimeni de el…

Malko schimbă o privire cu colonelul Diego Garcia. Nu mai era nimic de făcut. Lunga hăituială al lui Paul Kramer se termina în coadă de peşte. CIA nu mai putea aştepta informaţii de la un om mort.

Mai rămânea logodnica lui, Kareen Norwood. Ea nu fusese participantă la tentativa de exfiltrare, iar mărturia gărzii de corp care supravieţuise era foarte clară.

— Unde este Kareen Norwood? întrebă Malko.

Colonelul Garcia făcu un gest de neputinţă.

— Nu ştim… Nimeni nu a văzut-o. Nu-mi dau seama în ce loc se află.

— Ar trebui să percheziţionăm vila în care Paul Kramer s-a ascuns.

Colonelul Garcia zâmbi cu părere de rău.

— Este imposibil să o percheziţionăm. Dar putem să-i cerem domnişoarei Margarita Gomez să ne lase să vizităm casa.

Evident că nu era acelaşi lucru.

— Să ne ducem acum, spuse Malko.

Când era furioasă, Margarita Gomez era şi mai frumoasă. Colonelul Garcia şi Malko fură poftiţi în livingul imens, mobilat somptuos de Claude Dalie. Era mobilier Boulle, o canapea adâncă albă în formă de L şi candelabre aurite.

Aşezată în faţa unei măsuţe joase reprezentând doi negri susţinând o placă din sticlă, cu nările fremătând, cocoţată pe nişte pantofi cu toc, cu pieptul imens strâns într-o rochie din jerseu de un verde

deschis, cu ochii ei negri ca tăciunele, aruncând fulgere, Margarita Gomez îi măsura pe colonelul Garcia şi pe Malko ca pe nişte insecte de-abia ieşite din ou. Cu siguranţă că maiorul sandinist nu se plictisea în compania acestei creaturi focoase.

— *Illustrissima señora*, începu colonelul Diego Garcia cu gravitate, eu îl cunosc, prea bine pe tatăl dumneavoastră ca să cred că a comis vreo ilegalitate. Şi dumneavoastră, bineînţeles. Cu toate acestea…

Ea îl fulgeră cu privirea.

— Cine te crezi? izbucni ea tutuindu-l în spaniolă. Fireşte că nu am nicio vină. I-am făcut un serviciu unui prieten care m-a rugat să găzduiesc câteva zile o pereche într-un bungalou. Eu nu am vorbit niciodată cu cei doi, iar acum au plecat…

În ceea ce îl priveşte pe Paul Kramer, el a plecat definitiv… Malko interveni:

— *Señorita*, am putea să vedem acel bungalou?

Cu un gest autoritar făcut cu bărbia, ea îl arătă.

— Cel de acolo. Mai aveţi treabă cu mine?

Într-o frapieră din cristal se afla o sticlă de Dom Perignon, dar ea nu se grăbi să o deschidă…

— Mi-ar face plăcere să-l cunosc pe prietenul dumneavoastră, maiorul, sugeră Malko.

Privirea Margaritei Gomez se întunecă şi mai tare.

— Este foarte simplu, zise ea cu venin în glas. Duceţi-vă la Ambasada Republicii Nicaragua.

Ea îi adresă un semn glacial din cap, însă Malko nu o băgă în seamă.

— Ştiţi cumva unde a plecat tânăra aceea?

Avu impresia că Margarita îl va strânge de gât.

— Oamenii care au fost cu ea mi-au spus că a fugit, se răţoi ea. Că se săturase de amantul ei. Nu am vorbit niciodată cu ea.

După aceea, se postă lângă uşă, legănându-şi şoldurile provocator. Colonelul schimbă cu Malko o privire în care se citea neputinţa. Vizitară bungaloul, dar nu găsiră nimic.

— Unde credeţi că poate fi Kareen Norwood? îl întrebă Malko.

Ofiţerul făcu un gest de lehamite.

— Nu ştiu, domnule, poate că a fugit, aşa cum susţin ei. Sau au

omorât-o…

Lăsă fraza neterminată.

— Ce credeţi despre maiorul sandinist?

— Este protejat de imunitatea diplomatică. Nu putem decât să cerem să fie expulzat…

Colonelul Garcia părea sincer dezolat. Malko îşi amintea ce îi promisese. Îndată ce se urcară în maşina condusă de un soldat cu caschetă, scoase din buzunar un plic gros maro şi îl puse în poala colonelului.

— Aţi făcut tot ce v-a stat în putere, spuse el. Aveţi aici ce v-am promis.

Dominicanul plecă privirea cu pudoare.

— Sunteţi un domn în adevăratul sens al cuvântului, spuse el cu voce tremurătoare. Dumnezeu să vă ajute!

— Lăsaţi-mă la spital, îi zise Malko, vreau să vizitez un prieten.

Afacerea Kramer îi lăsase un gust amar, căci nu îl prinsese pe trădător. Chris fusese grav rănit, iar Kareen Norwood dispăruse. Prin urmare, nu avea cu ce să se laude.

*

* *

Chris Jones dormea, cu tuburi peste tot şi cu un monitor cardiac alături de el. O infirmieră se apropie de Malko.

— Sunteţi rudă cu el?

— Un prieten. Cum se simte?

— Nu prea grozav. A pierdut mult sânge, iar operaţia l-a slăbit foarte tare. Dacă chirurgul a cusut toate găurile din intestin, va scăpa.

— Şi dacă nu?

Ea lăsă ochii în pământ.

— Va face o infecţie gravă.

— Maimuţele alea ni l-au omorât, se auzi o voce în spatele lui.

Milton Brabeck părea într-adevăr mânios, în timp ce devora un sandvici, cu ochii înroşiţi şi pistolul Magnum 44 israelian la centură.

— A vorbit?

— Nu. Trebuie să cerem un avion cu care să-l transportăm. Au spus că, momentan, nu pot face mai mult. Nenorocitul ăla l-a masacrat cu

bestialitate…

Malko privi figura galbenă ca ceara a lui Chris Jones. Trebuia să se întâmple odată şi-odată, cu toate aventurile prin care au trecut. Odată, chiar şi el s-a pomenit pe patul unui spital fiindcă a încasat un glonţ… întotdeauna crezuse că lui nu putea să i se întâmple niciodată…

— Mă voi ocupa eu, spuse Malko. Rămâneţi cu el?

— Da. Dacă se trezeşte, să nu fie singur.

Malko coborî întristat. De douăzeci de ani lucra cu Chris şi au înfruntat pericole chiar de la prima lor misiune împreună, la Istanbul, iar acum faptul că era rănit îl deprima şi mai rău.

Şi lui îi venea să fugă din Santo Domingo. Nu-i mai păsa nici de Kareen Norwood. Trupul lui Paul Kramer va fi adus în ţară cu un avion. Un ultim gest din partea CIA. Însă misterul cârtiţei tot nu se dezlegase.

La *Sheraton*, zgomotul muzicii îndrăcite plus mulţimea adunată pe terasă care bea întruna rom îl agasau. Petrecerea dura toată noaptea… Făcu un duş, iar acum se întreba ce va face. Visa la apetisanta Margarita, când sună telefonul.

— *Señor* Linge?

— Da.

— Sunt Jesus, barmanul de la *Embajador*.

Surprins, Malko nu zise nimic. Cum de ştia Jesus numele şi numărul camerei de la hotel? Dominicanul nu îi lăsă timp să se dumirească.

— *Señor*, zise el cu glas grăbit, am o informaţie care poate să vă intereseze… Căutaţi o femeie, o americancă, nu-i aşa?

— Da. Ştiţi cumva unde este?

— Aproximativ. A fost pusă la dispoziţia colonelului Gomez. Pentru unul dintre bordelurile lui

— Cum aţi aflat acest lucru?

Jesus râse sec.

— Eu aud multe lucruri, *señor*, oamenilor le place să se umfle în pene. Cineva vă poate spune unde este. Cucaracha…

— Cine?

— Matroana colonelului. Cea care se ocupă de fete. Seara stă tot

timpul la *Micul Castel* sau la *Herminia*. *Hasta luego, señor*…

Închisese fără să ceară măcar un peso drept recompensă… Era extrem de suspect. Malko se şi gândea la o cursă, când revăzu în minte figura plină de încântare a colonelului Diego Garcia când primise cele cinci mii de dolari… Militarul nu voise să-l anunţe pe Malko în mod direct, din prudenţă…

Luă telefonul şi îl sună pe Henry Fairmont, şeful centralei, şi îl puse la curent cu acest fapt.

— *Micul Castel* este un bordel care prezintă şi spectacole, situat pe autostradă, spuse americanul, iar *Herminia* este acelaşi lucru, însă mult mai cunoscut… Dar nu vă sfătuiesc să încercaţi să o recuperaţi pe fată, căci nu prezintă niciun interes pentru Companie. Paul Kramer a murit, deci nu vom mai afla nimic în plus. Iar dacă le suflu vreo vorbă dominicanilor, vor trage de timp atât de mult, până când fata va fi trimisă în provincie. În orice caz, tânăra nu a primit tot ce merita.

Revoltat de puritanismul americanului, Malko nu mai insistă. Din punct de vedere etic, nu putea să o lase pe prietena lui Paul Kramer închisă într-un bordel din Caraibe.

*

* *

Milton Brabeck moţăia pe un scaun lângă patul lui Chris Jones, care încă nu îşi recăpătase cunoştinţa. Tresări când îl văzu pe Malko.

— Aveţi noutăţi?

— Dacă acceptaţi să mă ajutaţi, da.

Îi expuse povestea lui Kareen Norwood. Gorila clătină din cap.

— Dacă aş putea să i-o plătesc colonelului Gomez şi să-i smulg biluţele! Da, sunt de acord. Trec numai puţin pe la hotel ca să mai iau muniţie.

— Milton, începu Malko, nu ne ducem să eliberăm Polonia sau Afganistanul. Cele trei încărcătoare sunt de ajuns…

Capitolul XII

Cei şase bărbaţi discutau zgomotos în fumul gros al trabucurilor, tolăniţi în fotolii mari, cu un pahar în mână. Sticlele de rom Siboney, de coniac Gaston de Lagrange, de şampanie Moët şi Chandon, de whisky Johnny Walker se adunau pe măsuţa joasă. Luaseră o masă copioasă la *Mason de la Cava*, apoi veniseră să încheie seara la *Hacienda Hispaniola*.

Patru dintre ei erau ofiţeri în armata dominicană, iar ceilalţi doi, nişte traficanţi columbieni. Serbau cu toţii sosirea în siguranţă a unei încărcături importante de cocaină, datorită grijii armatei dominicane care protejase terenul clandestin.

În încăpere intră, însoţită de exclamaţii obscene, o femeie impunătoare platinată, care şchiopăta uşurel, îmbrăcată cu o rochie decentă din pânză gri. Unul dintre consumatori îndreptă spre ea mâna în care ţinea trabucul.

— *Oiga*, Cucaracha! Ce ne oferi astăzi? Tot curvele tale bătrâne sau micuţele sifilitice? Dacă mă îmbolnăvesc de SIDA din cauza ta, o să-ţi smulg carnea de pe tine cu cleştele!

Cu mâinile în şolduri, Cucaracha aşteptă ca bărbaţii să se liniştească. O târfuliţă care nu împlinise încă cincisprezece ani se strecură în spatele ei, strânsă într-o salopetă albă din latex, cocoţată pe nişte pantofi cu toc prea mari pentru ea. Avea un păr negru care îi cădea pe umeri şi ţinea privirile în pământ făcând pe sfioasa.

— *Caballeros!* continuă Cucaracha, dacă vă dă mâna, am o surpriză pentru dumneavoastră. Ceva inedit ce nu veţi uita niciodată.

Anunţul ei fu salutat cu strigăte batjocoritoare, dar fără prea mare convingere. Blonda platinată se duse până la un soi de ferestruică tăiată în peretele salonului, o trase şi apăru imediat o deschizătură pătrată.

— Să vină unul dintre dumneavoastră ca să se convingă, zise ea:

Unul dintre ofiţeri se ridică făcând cu ochiul. Îşi lipi faţa de ferestruică şi, după câteva clipe, se întoarse cu ochii roşii şi spuse răguşit:

— *Hija de puta!*

Altul veni să se uite şi el, dar imediat fu dat la o parte de amicii lui.

Imaginile pe care le văzuseră le puseseră pe jar pântecele mai rău decât un filmuleţ porno.

Încăperea alăturată era plină cu oglinzi şi avea doar două piese de mobilier: un pat şi o pernă mare din piele albă. Deasupra patului atârnau vreo douăzeci de curele, prinse unele de altele printr-un sistem complicat de contragreutăţi, la capătul cărora erau nişte chingi din piele. De două dintre ele erau prinse încheieturile unei tinere care şedea pe pat. Celelalte două chingi îi strângeau gleznele. Era de ajuns să tragă cineva de curele ca să-i desfacă mâinile şi picioarele sau să o atârne de mâini.

În bordelurile dominicane se dădeau deseori astfel de spectacole, cu ţărănci sărmane emigrate ilegal şi abrutizate de rom. Numai că fata legată astfel era o albă cu părul închis la culoare şi complet goală. Clienţii lui Cucaracha nu se mai săturau uitându-se la sânii ascuţiţi şi plini, la talia subţire care scotea în evidenţă crupa cambrată şi rotundă.

Se uita în gol cu o privire ciudată, cu căştile unui Walkman pe urechi. Se vedea cât de colo că era drogată. Cucaracha aruncă o privire veselă spre cei şase bărbaţi care deveniseră brusc tăcuţi, imaginându-şi ce puteau face cu această pradă neaşteptată.

— *Caballeros*, începu ea, cei ce sunt în stare să-mi ofere suma de două sute de dolari pot să se distreze cu angajata noastră până nu mai pot. Dumneavoastră sunteţi primii care veţi profita de acest lucru. Este surpriza colonelului. În plus, Josepha va avea grijă să vă păstraţi forţele.

Târfuliţa le adresă un zâmbet obscen celor şase bărbaţi.

— Cine este fata asta? întrebă un columbian. Parcă ar fi indiancă…

Cucaracha îl fulgeră cu privirea.

— Imbecilule! Dacă nu vrei, du-te şi regulează-te cu târfele de la *Micul Castel*. Te va costa doar o sută de pesos…

Unul dintre ofiţeri se hotărî primul şi aruncă pe masă două hârtii mototolite de o sută de dolari, reprezentând solda lui pe două luni. Ceilalţi procedară la fel, cu râsete deocheate. După ce Cucaracha strânse toţi banii, luă o cheie din buzunar şi descuie uşa pe care se făcea accesul.

— Distracţie plăcută! spuse ea, şi nu stricaţi nimic. Josepha ştie

cum să mânuiască curelele…

— Sper că ştie cum să-mi mânuiască şi scula, zise un colonel pe nume Manuel cu un râs obscen.

Ca să-i dovedească că ştie, Josepha se apropie, îngenunche în faţa lui şi, cu gesturi delicate, îl desfăcu la pantaloni. Sub mângâierile abile, membrul începu să se ridice ca un butuc între coapsele păroase ale ofiţerului. Acesta o îndepărtă cu brutalitate pe Josepha şi se îndreptă spre cameră urmat de ceilalţi. Femeia veni după ei.

— Vă veţi simţi mult mai bine dezbrăcaţi, *caballeros*, spuse ea cu voce şuierătoare.

În timp ce îşi lepădau hainele, Josepha începu să mişte curelele. Cele care legau gleznele se întinseră, depărtând picioarele tinerei, iar celelalte îi întinseră şi îi depărtară braţele, făcând să-i iasă sânii în evidenţă.

Pentru prima oară tânăra păru să-şi dea seama ce se întâmplă cu ea. Încercă să se desprindă, scuturând din cap, apoi se uită cu groază la bărbaţii care o înconjurau. Manuel se apropie, smulse walkman-ul şi se lăsă în genunchi pe pat, între coapsele desfăcute ale tinerei. Ceilalţi făcură roată în jurul lor, curioşi şi excitaţi. Josepha se plimba de la unul la celălalt, incitându-i, făcându-i să explodeze, punându-le mâna în locurile sensibile, dar retrăgând-o imediat.

— Ce mai aşteptaţi? o întrebă cel mai vârstnic dintre columbieni.

Se numea Justo, pe cât era de înalt, pe atât de solid, şi nu avea nevoie de mângâierile Josephei ca să se excite. Cu ochii roşii, contempla locul intim al tinerei. Colonelul o apucă pe fată de şolduri şi o trase spre el până când părţile lor intime se atinseră. Cu un gest brutal, el o pătrunse până la rădăcină, cu o strâmbătură de durere. Fata strigă şi încercă să scape, implorându-l în engleză:

— *Leave me alone! Leave me alone!*[20]

Unul dintre bărbaţi îi dădu amicului său un cot.

— Este o americancă sadea!

Colonelul Manuel nu se mai mişca, afundat în victima sa, ţinând-o strâns de fesele rotunde, respirând greu. Unul dintre amici se apropie,

[20] Lasă-mă în pace! (n.a.)

se urcă în pat şi încercă în zadar să-i îndese sexul imens în gură. Cel care o regula se retrase furios, excitat, şi strigă la Josepha:

— Nu-mi place aşa! Nu poate să scape, dezleag-o!

Josepha se grăbi să o desfacă din chingi şi eliberă tânăra care se ghemui imediat într-un colţ al patului. Colonelul o smulse de acolo şi o aruncă pe perna din piele albă pe burtă, cu sânii striviţi de ea şi părul răsfirat pe faţă. După aceea se aşeză în genunchi în spatele ei, cu o lucire deşănţată în ochii mici şi negri.

Josepha se grăbi să-i mângâie cu limba membrul încordat. Coapsele şi fesele fetei păreau că sunt oferite violatorului. Colonelul o îndepărtă pe Josepha, îşi prinse sexul cu mâna şi îl împinse spre victima lui, apoi pătrunse încet, înfrânat de muşchii încordaţi. Din această poziţie, putea să o pătrundă mai mult, iar fata urlă de durere, încercând să scape de el.

— Neruşinata, răcni colonelul, vrei să scapi, hai? O să ţi-o îndes până în gât!

Ţinând-o cu ambele mâini de şolduri, o strânse fără milă şi, cu o mişcare feroce, o pătrunse adânc. Fata urlă din nou, declanşând râsetele deocheate ale călăilor ei. Cel de-al doilea columbian ocoli perna, îi înălţă capul trăgând-o de păr şi o prinse de nas. Cum fata deschise gura ca să respire, el îi înfundă brusc în gură sexul umflat şi roşu. Excitat la culme, colonelul se retrase puţin, apoi introduse din nou sexul lung în tânăra americană. Fruntea era plină de sudoare. Avea senzaţia că violează o fată mare. În spatele lui, Justa, columbianul, zise:

— Grăbeşte-te! Şi eu am poftă de bucile ei.

— Şi eu! se auzi o voce mai depărtată.

Colonelul simţi cum îi urcă sămânţa din pântece, îşi acceleră mişcările, apoi explodă cu un mârâit de satisfacţie şi se retrase încă excitat. Justo veni în locul lui.

*

* *

La volanul Toyotei, Malko mergea pe Avenida Maximo Gomez, îndreptându-se spre nord, străbătând cartierele cele mai urâte. Se afla deja la vreo opt kilometri de ţărmul mării şi tot nu ieşise din oraş.

Acum nu mai erau vile, ci numai depozite, garaje şi barăci din lemn. Alături de el, Milton Brabeck privea faţadele întunecate. Nici urmă de bordelul *Herminia*.

Mai străbătură vreo doi kilometri pe întuneric şi ajunseră la un imens pod din metal care trecea peste râul Isabela. Scăpaseră de aglomeraţia din Santo Domingo.

Făcură cale întoarsă. Acum mergeau de-a lungul cartierului de magherniţe. Malko zări brusc pe partea stângă nişte neoane pe o străduţă perpendiculară. Viră şi descoperi în sfârşit firma bordelului *Herminia*. Era unul dintre stabilimentele colonelului Ricardo Gomez.

Imediat ce coborâră din Toyota, un bărbat se apropie de ei oferindu-le fete tinere la un preţ extrem de convenabil. Însă Milton îi aruncă o privire care îl puse pe fugă.

Muzica îi asurzi încă de la intrare. Deasupra ringului de dans, cu plafonul din lemn şi înconjurat de separeuri, se învârtea un imens glob colorat. Vreo douăsprezece fete dansau singure, părând că se distrează de minune, iar altele, lipite strâns de clienţii lor, frecându-se şi incitându-i înainte de a-i invita în camerele de alături… Îndată ce Malko şi Milton se aşezară la o masă, o ceată de fete se abătu asupra lor, cerându-le bere şi rom. O metisă înaltă, cu pielea foarte închisă, cu o crupă de vis, se aşeză în poala lui Milton, în vreme ce alta reuşi să-şi strecoare mâna în zona sensibilă.

Malko evită dezastrul, potolindu-le dintr-o privire. Altă fată veni şi se lipi de el şi profită s-o întrebe:

— Unde este Cucaracha?

Ea râse ca o fiară, dar nu îi răspunse… El puse aceeaşi întrebare altei fete care îi arătă un loc în spatele ringului.

— *Por aqui!*

Se duse să vadă despre ce era vorba. Găsi acelaşi lucru, numai că aici era aer condiţionat. O fată cu pielea foarte închisă, ca o statuie, se învârtea ca un titirez, cu un decolteu până la buric şi cu buzele fardate cu un ruj fosforescent. Altele aşteptau în umbra separeurilor. Văzându-l pe Malko, una foarte tânără îşi ridică fusta scurtă arătându-i blăniţa neagră şi creaţă.

Îl întrebă şi pe barman. Dar nici urmă de Cucaracha. Se întoarse la masa lor. Una dintre fete reuşise să-l atragă pe Milton pe ringul de

dans. Agăţată de el, se legăna ca o apucată. Americanul îi aruncă lui Malko o privire de ajutor, apoi se întoarse la masă ca un naufragiat…

— Nu se poate aşa ceva, oftă el, astea sunt maimuţe!

Malko luă o hârtie de o sută de pesos şi o strecură în decolteul fetei care îl luă pe el în primire.

— Găseşte-o pe Cucaracha.

Ea plecă şi se întoarse după câteva clipe cu un soi de dansator monden lat în umeri ca un docher şi cu un zâmbet slugarnic.

— *Caballeros!* începu el, sunt bucuros să vă primesc la *Herminia*. Cu ce pot să vă ajut? După cum observaţi, avem cele mai frumoase fete din oraş…

— Aş dori să vorbesc cu Cucaracha, zise Malko.

Acesta se strâmbă mirat.

— Persoana pe care o numiţi astfel nu este aici în seara asta…

— Dar unde e?

Dominicanul se încruntă.

— Nu ştiu, *señor*. Dar pot să vă ajut. V-aţi ales vreo fată?

— Da, zise Malko.

Celălalt se înveseli pe dată.

— *Muy bien!* Aveţi gust. Aceasta de aici?

— Nu, răspunse Malko, este o americancă tânără pe nume Kareen.

Privirea patronului se întunecă şi spuse pe un ton mai puţin ferm:

— Kareen? *Señor*, nu cunosc pe nimeni cu acest nume, iar aici nu sunt străine, ci numai dominicane şi haitiene. Toate sănătoase tun…

Milton izbucni dintr-odată. Se ridică brusc în picioare, îl luă pe patron de gât şi începu să-l dea cu capul de stâlpul din apropiere. Din cauza staturii lui, nimeni nu îndrăznea să se bage.

— Ba o să ne spui unde este Kareen, scârbă!

Malko îl smulse de lângă victimă. Recăpătându-şi suflarea, patronul profită de asta şi o şterse.

— Mă duc să mă interesez, *señor!*

Plecă ţinându-se de gât, îmbrâncind fetele mute de uimire, care se opriseră în mijlocul ringului. Nu aşteptară prea mult. După două minute, patru bărbaţi se iviră din bar. Erau nişte namile, cu fruntea mică şi privirea răutăcioasă. Unul dintre ei avea o bâtă de base-ball în mână, iar altul o sticlă spartă. Merseră pe lângă ring şi blocară ieşirea.

Milton se ridică în picioare cu un nechezat de satisfacţie.

— În sfârşit, încropim o discuţie!

Aşteptă să se apropie cei patru bărbaţi. Nici nu băgară de seamă când puse Milton mâna pe Uzi ascuns la spate sub haină.

Rafala porni cu un zgomot care abia acoperi muzica, făcând bucăţi globul luminos şi împroşcându-le pe fetele care dansau cu mii de aşchii. Se împrăştiară urlând îngrozite. Milton pusese deja alt încărcător în Uzi. Cu picioarele depărtate, îi ochi pe cei patru gealaţi şi le făcu semn să se apropie.

— Avem nevoie de o informaţie. Aveţi la dispoziţie treizeci de secunde ca să vorbiţi. Tu, namilo! Unde este Cucaracha?

Acesta rămase tăcut, cu gura căscată. Milton lăsă uşor în jos ţeava armei, se auzi un zgomot ca de mătase sfâşiată, iar tavanul păru că se prăbuşeşte într-un nor de praf la picioarele lui. Ţeava reveni la loc, ochind pântecele…

— Număr, strigă gorila. Cinci, patru…

Între cei patru bărbaţi avu loc o scurtă discuţie, apoi unul dintre ei înaintă şi strigă ca să acopere muzica:

— *Caballeros*, Cucaracha trebuie să fie acum la *Micul Castel*, situat pe autostradă, la kilometrul unsprezece.

Americanul lăsă arma în jos. Dintr-un salt, fu lângă informator.

— Tu vii cu noi! Dacă suntem aşteptaţi, tu intri primul!…

Nimeni nu se împotrivi plecării lor.

Capitolul XIII

Kareen Norwood simţi cum nişte mâini îi cuprind gleznele şi încheieturile ca să o imobilizeze de tot. Întinsă pe burtă peste pernă, nici nu avea curajul să strige. De mai bine de o oră, cei şase bărbaţi profitaseră pe rând în fel şi chip de ea, umplând-o de spermă din cap până-n picioare. O sticlă de rom circula de la unul la altul şi, între două reprize, îşi comparau bărbăţia, făcând glume obscene. Josepha se ducea de la unul la altul, ca un jongler cu farfurii, masturbându-l pe unul, dându-i o felaţie scurtă altuia, incitându-i, dar nimic mai

mult. Ea le provoca înadins o plăcere sadică, pentru ca apoi aceştia să o posede pe prizonieră cu mai multă ardoare… În micuţa încăpere plutea un miros greu de trabuc, de alcool şi de sex.

Într-un ungher, Justo, unul dintre columbieni, cu ochii înroşiţi, îi mângâia uşor sexul zgrunţuros.

Uşa se deschise şi în prag apăru Cucaracha, cu un zâmbet binevoitor pe buze:

— Vă distraţi bine, domnilor?

— *Como no!* strigă Manuel, colonelul.

— Purtaţi-vă bine cu ea! îi sfătui femeia platinată. Colonelul ţine foarte mult la ea.

— O s-o regulăm cu toţii, strigă columbianul. Ai văzut ce fund are…

Ea închise uşa. Pentru doisprezece dolari pe seară cu cât o plătea, americanca îi aducea o avere, apoi o va expedia în provincie. Mai târziu, o va dărui unui bordel haitian, în care obiceiul era ca femeile s-o facă cu un măgar. Turiştii plăteau foarte mult, dar femeile nu rezistau multă vreme.

Columbianul se apropie de Kareen, se aplecă şi depărtă fesele cu mâinile lui de ţapinar. Americanca urlă. Dar o lovitură violentă o făcu să ţipe de durere. Josepha se strecură lângă ea şi îi şopti la ureche.

— Dacă faci pe mironosiţa, o să primeşti bătaie, Cucaracha e foarte aspră…

Ea se duse lângă columbian, care stătea în genunchi pe pernă şi îşi balansa glandul gros al membrului lângă coapsa tinerei, în râsetele excitate ale celorlalţi cinci participanţi. Se aplecă, iar sexul intră în contact cu deschizătura ferecată de groază. Kareen se zbătea şi el alunecă. Imediat, Josepha veni repede, apucă membrul cu ambele mâini şi îl potrivi în despicătura pregătită pentru viol.

— *Arriba, hombre!* zise ea cu voce şuierătoare.

Columbianul o apăsă imediat cu toată greutatea, dar nu reuşi să termine. Năucită, Kareen, cutremurată de mişcările convulsive, implora milă cu o voce isterică. Mâinile care o imobilizau pe pernă nu slăbeau strânsoarea nicio clipă.

Deodată, scoase un strigăt inuman. Membrul enorm îi forţase sfincterul. Leşină în uralele agresorilor ei. Îşi reveni, inima bătând să-i

spargă pieptul şi având senzaţia că este despicată în două. Columbianul se afundase până la rădăcină şi îi frământa cu brutalitate fesele încordate. El sufla ca o locomotivă şi, încet, încet, începu un dute-vino, înfrânat doar de îngustimea de foc.

Ceilalţi cinci bărbaţi urmăreau fascinaţi apariţia scurtă a sexului ce ieşea regulat din crupa cambrată.

— Gataaa! urlă Kareen.

Cuprins de o frenezie erotică, Justo o prinse de şolduri şi începu să o pistoneze cu violenţă, atrăgând de fiecare dată fesele spre pântecele lui cu o forţă uriaşă. Kareen Norwood simţi membrul care o chinuia umflându-se dintr-odată şi zvâcnind înăuntrul ei ca un animal viu. Într-un ultim elan, Justo se mai afundă o dată cât putu de mult, apoi explodă cu un grohăit de porc mistreţ. Niciodată nu juisase astfel.

Zise cu o voce gâtuită de plăcere *„Que bonita!”*, apoi se prăvăli pe pat gâfâind. Manuel, colonelul, îi luă imediat locul, afundându-se dintr-odată în crupa martirizată şi sub privirea deşănţată a Josephei care nu le iubise niciodată pe americance.

*

* *

O indiancă strânsă în nişte colanţi albi şi strălucitori, cu sânii goi, dansa pe o estradă pentru o sută de persoane care mâncau şi beau.

Nu împlinise şaisprezece ani, dar avea o graţie nemaiîntâlnită, nişte ochi migdalaţi şi se vindea pentru o sută de pesos. Un bărbat din primul rând trosni din degete. Imediat se apropie un chelner căruia îi şopti ceva la ureche. Fata veni să danseze mai aproape de client, dezlănţuindu-se şi legănându-şi şoldurile ca şi cum ar face dragoste îndrăcit. Bărbatul dădu din cap. Afacerea era încheiată. Se ridică şi se îndreptă spre ieşire, unde trebuia să plătească o taxă de douăzeci de pesos ca să o ia pe fată cu el.

— Unde este Cucaracha? şopti Malko la urechea omului de ordine de la *Herminia* pe care îl luase ostatic.

Ascunşi în umbră, lângă toaletă, împreună cu Milton, supravegheau scena. O altă fată venise să înceapă alt dans. Omul de ordine, care simţea în şale ţeava armei, înghiţi în sec. Nu îi observase nimeni. *Micul Castel* era aşezat chiar pe malul mării, fiind mult mai elegant

decât *Herminia*, şi prezentând acest spectacol pe deasupra… Însă fetele erau la fel, iar cele două stabilimente aparţineau colonelului Gomez.

— Nu o zăresc, spuse omul de ordine.

— Du-te şi află, îi porunci Milton Brabeck.

Bărbatul se făcu nevăzut în semiîntuneric. Se întoarse după câteva clipe.

— Nu e nici aici, *señor*.

— Atunci, unde este?

— Nu ştiu.

Fără niciun cuvânt, Milton Brabeck îl târî spre parcare. Apucându-l de păr, îl lovi tare de tot cu capul de capota unei maşini de mai multe ori. Omul de ordine începu să-şi scuipe dinţii. Bolborosi:

— *Señor*, poate că este la motelul *Hispaniola*, puţin mai departe.

— Mergem acolo, spuse Malko. Veniţi cu noi.

Plecară pe autostrada pustie, mărginită în dreapta de mare, iar la stânga de terenuri virane. După un kilometru, zăriră luminile motelului *Hispaniola*, care era ca toate motelurile. Malko opri în parching. Dar înainte de a opri de tot, omul de ordine sări din maşină, se rostogoli şi o luă la goană pe drum.

— Lasă-l, zise Malko. Ne-a spus adevărul.

Milton Brabeck verifică arma sa Magnum 44 Desert Eagle, luă încă trei încărcătoare pentru Uzi şi se îndreptă spre uşă. Un portar cu galoane îi opri pe amândoi.

— *Caballeros?*

— Vrem nişte fete, spuse Malko.

Acesta se aplecă până la pământ cu un zâmbet servil.

— *Como no, señores!*

Îi pofti într-un salonaş îmbrăcat tot în catifea mov în care mirosea a parfum ieftin. Dinăuntru se auzea încet o muzică. Uşa se deschise şi apăru o femeie înaltă şi platinată, cu figura dură, arborând un zâmbet binevoitor.

— *Caballeros!* Vreţi să petreceţi o clipă agreabilă?

— Da, răspunse Malko. Am auzit că domnul colonel a primit ceva foarte interesant, excepţional chiar.

Cucaracha zâmbi mai larg şi zise:

— *Si, si pero…*

Dar se opri brusc, alarmată de o lucire ameninţătoare din ochii aurii ai lui Malko.

— Avem o haitiană foarte tânără, începu ea. Este sănătoasă tun şi are nişte sâni minunaţi. Dar dumneavoastră sunteţi doi.

— Se pare că aveţi şi o străină, spuse Malko, e mult mai excitant.

Figura femeii platinate se întunecă.

— Nu, *señor*, nu avem nicio străină aici.

Ea făcu un pas înapoi şi apăsă pe un buton ascuns după o draperie. După câteva secunde, uşa se deschise violent şi doi mustăcioşi numai în cămaşă apărură în cadrul ei cu câte un pistol la centură.

— *Caballeros*, cred că nu am nimic pentru dumneavoastră.

Cei doi derbedei mângâiau mânerele armelor cu un aer feroce. Milton Brabeck îşi strecură mâna dreaptă la spate cu o mutră nevinovată.

În câteva clipe, cei doi se holbară când dădură cu ochii de Uzi şi imediat atmosfera deveni alta.

— Ce doriţi? şuieră Cucaracha. Bani? Fiţi atenţi, colonelul nu va lăsa lucrurile astfel.

— O vreau pe femeia care se numeşte Kareen Norwood, făcu Malko. Ştiu că este aici.

Unul dintre mustăcioşi încercă să se mişte, dar Milton zise imediat „pis” arătându-i degetul. Acesta se opri numaidecât. Malko întrebă politicos:

— Vreţi să aveţi amabilitatea să aruncaţi armele?

Ei îl ascultară. Cele două pistoale căzură cu un zgomot surd. Ochii lui Cucaracha aruncau scântei.

— Colonelul trebuie să vină să bea ceva cu prietenii, o să vă omoare, făcu ea.

— O să-i facem o vizită, o anunţă Malko. Sub îndrumarea dumneavoastră.

Blonda platinată nici nu se clinti din loc. În acel moment, un ţipăt înăbuşit rupse liniştea, auzindu-se din motel. Era un ţipăt de femeie. Milton se făcu alb ca varul.

Malko simţi că pericolul se apropie. Milton îşi încordă degetul arătător pe trăgaciul armei sale Uzi.

— Ar fi mai bine să ascultaţi, o sfătui el.

Cucaracha se afla pe marginea prăpastiei. Ochii se plimbau când la cei doi mustăcioşi dezarmaţi, când la ţeava armei lui Milton, iar gura ei se strâmbă de ură şi ieşi brusc din încăpere, urmată de Malko şi de Milton.

*

* *

Kareen Norwood era culcată pe o parte, cu faţa strivită de pat. Chinga metalică, ce îi strângea glezna stângă, prinsă de cureaua din piele, îi ţinea piciorul ridicat şi depărtat ca un compas.

Justo, columbianul, era întins lângă ea, cu sexul puternic înfipt adânc în pântecele ei, iar cu mâinile îi strivea sânii. Colonelul Manuel veni pe partea cealaltă, o prinse de şolduri şi, dintr-o singură mişcare, îi violă crupa până la rădăcină. Cei doi bărbaţi începură se să legene alternativ, făcând glume obscene. Patul pârâia şi scârţâia din toate încheieturile din cauza eforturilor celor doi.

Alături, în picioare, Josepha se ocupa de ceilalţi patru, beţi de atâta rom şi de dezmăţ. Gemuleţul se deschise cu un scârţâit uşor. Numai Josepha întoarse capul. Dar, în loc să vadă capul platinat al lui Cucaracha, zări nişte ochi reci şi cenuşii care îi inspirau moartea. Scoase un ţipăt slab, strângând maşinal sexul pe care îl ţinea în mână. Furios, deţinătorul o pălmui, dar privirea alunecă spre gemuleţ şi simţi cum i se moleşeşte bărbăţia. Ţeava neagră a unei arme automate ieşea prin el, asemănătoare ochiului unui voaiorist asasin.

*

* *

— *Holy Cow!* Ia priviţi aici!

Milton Brabeck se ridică după ce se uitase pe gemuleţ, alb ca varul. Cu toate astea, o ţinea strâns pe Cucaracha de mână. În timp ce Malko se aplecă şi el să vadă, ea avu proasta inspiraţie să-l muşte pe american.

Acesta îi trase cu ţeava armei una peste nas de o podidi sângele. Dacă Malko nu l-ar fi împiedicat, ar fi omorât-o pe loc. Ea se prăbuşi într-un fotoliu, cu faţa în mâini. Cu o lovitură puternică de picior, Milton făcu ţăndări uşa camerei în care se găsea Kareen Norwood.

Acesta trase o rafală în tavan.

Malko se strădui să reţină scena. Cei patru rămaseră năuciţi, cu sexul atârnând flasc, iar faţa înmărmurită, ceilalţi doi se pregăteau să o lase pe Kareen în pace, dar rămaseră nemişcaţi… El înaintă un pas, îl prinse de umăr pe columbian şi îl trânti la pământ. Acesta se ridică şi dădu de ţeava armei PPK şi de ochii aurii ai lui Malko, acum puţin înroşiţi. Făcu un pas înapoi mormăind, mut de spaimă. Colonelul Manuel se desprinse de grup şi, tremurând, bâigui:

— Ce doriţi?

Dar uitătura celor doi nou-veniţi îl făcu să tacă imediat. Malko desfăcu legăturile lui Kareen pe care o eliberă. Ea rămase nemişcată pe pat. Milton tremura pur şi simplu. Scoase un strigăt aproape dureros:

— Gunoaielor! Nemernicilor!

Fără să lase arma din mână, îi alinie cu lovituri de picior pe cei şase bărbaţi goi, înghesuiţi unii în alţii. Ochii lui cenuşii păreau două bucăţi de oţel care străluceau. Malko o ajuta pe Kareen să se ridice, dar se opri deodată. Ceva i se părea schimbat în încăpere. Era o atmosferă îngrozitoare. Întoarse capul şi văzu chipul de granit al lui Milton, cu degetul încordat pe trăgaciul armei automate.

— Milton, nu!

Însă acesta se întoarse încet spre el. Cei şase bărbaţi îşi ţineau respiraţia. Înţeleseseră cu toţii că viaţa lor atârna de un fir de păr. Columbienii din primul rând se făcuseră mici de tot. Milton gemu:

— Trebuie să-i…

— Nu, spuse Malko cu fermitate.

Atmosfera se mai detensionă puţin. Milton Brabeck trase adânc aer în piept, apoi îl dădu afară cu un şuierat. Justo, columbianul, îndrăzni să facă un pas înainte, cu un zâmbet de scuză.

— *Caballeros*, începu el cu glas hârâit.

Dar nu apucă să-şi termine fraza. Milton se năpusti la el cât era de mult. Îi dădu un picior în burtă, de văzu stele verzi. Columbianul urlă cât îl ţinu gura şi se prăbuşi. Milton continuă să-i căsăpească pe cei cinci bărbaţi goi-puşcă cu o privire de nebun. Dădea cu picioarele, îi lovea cu mânerul armei, cu pumnii, cu ce nimerea. Niciunul nu se apăra şi cădeau unul după altul sub ploaia de lovituri a americanului.

Nimeni nu îndrăznea să scoată o vorbă. Numai zgomotul înfundat al cărnii lovite, sunetul unui picior aplicat în burtă sau al mânerului care mai crăpa câte o ţeastă. Nu se opri decât atunci când îi văzu pe toţi cei şase bărbaţi prăbuşiţi pe podea şi gâfâind.

— Veniţi! zise Malko. Ajutaţi-mă.

Fără să zică o vorbă, Milton îi dădu Uzi şi o luă pe Kareen Norwood în braţe. Aceasta păru că îşi recapătă cunoştinţa şi gemu uşurel, arătând cu mâna o geantă ce zăcea pe jos. Malko o luă şi aruncă walkman-ul în ea. Când se aplecă, întâlni privirea fixă a columbianului. Murise.

Lovitura de picior primită de la Milton îi rupsese peritoneul. Însoţitorii acestuia se chinuiau de bine, de rău să se ridice, fiind încă şocaţi… În salonul de alături, Cucaracha încerca să oprească sângele care îi curgea din nas. Când trecură pe lângă ea, le aruncă o privire plină de o ură aprigă. În momentul în care o aşezau cu grijă pe Kareen în Toyota, altă maşină opri în parching. Era un BMW negru din care coborî un bărbat înalt, cu un trabuc în gură. Se apropie şi zise jovial:

— V-aţi distrat bine, *caballeros?*

Milton Brabeck se ridică uşurel şi îl privi în ochi. Colonelul Ricardo Gomez se dădu înapoi când văzu privirea cenuşie şi rece.

— Sunteţi colonelul Gomez?

Vocea lui ar fi făcut să tremure şi un aisberg. Malko era mulţumit că Uzi era la el.

— Da, răspunse ofiţerul cu voce şovăitoare. De ce mă întrebaţi?

În loc să-i răspundă, Milton Brabeck îl prinse de guler, îl târî spre Toyota şi i-o arătă pe Kareen Norwood.

— Cine, cine… este, croncăni ofiţerul, scotocind cu frenezie prin curea.

Însă pumnul lui Milton îi strivi mai întâi gura, spărgându-i amândouă buzele deodată. A doua lovitură îi rupse cartilajul nasului. După aceea, gorila de la CIA îşi continuă treaba meticulos, dând când cu o mână, când cu cealaltă, până ce faţa colonelului Ricardo Gomez rămase doar o piftie însângerată. Va rămâne desfigurat pentru totdeauna. Toate oasele arcadelor, cele ale maxilarelor, cartilajele nasului fuseseră rupte, reduse la o masă gelatinoasă. Sângele ţâşnea din toate părţile.

Cucaracha privea scena din uşa motelului. Era mută de groază. În sfârşit, Milton îl lăsă pe colonel care se prăbuşi grămadă lângă Toyota.

— Să mergem! zise el pur şi simplu.

Malko se urcă la volan şi merseră pe autostradă îndreptându-se spre centru.

*

* *

— Totul este limpede, îi spuse Malko şefului centralei. Ca recompensă pentru protecţia şi scoaterea din ţară a lui Paul Kramer, colonelul Gomez se hotărâse să şi-o păstreze pe Kareen cu ajutorul sandiniştilor. Cu lanţul lui de bordeluri, era sigur că îşi va amortiza repede cheltuielile.

Colonelul Diego Garcia rămase fără grai, mângâind din obişnuinţă mânerul pistolului. Se vedea că e stânjenit. Henry Fairmont se întoarse spre Malko.

— Am înţeles că unul dintre agresorii domnişoarei Norwood a fost omorât. Este o situaţie neplăcută.

Colonelul Diego Garcia se grăbi să intervină:

— Poliţia a descoperit într-adevăr un mort la motelul *Hispaniola*. Se pare că a decedat în urma unei încăierări. Era un traficant de droguri columbian, căutat în mai multe ţări.

Malko îi adresă un zâmbet prietenesc.

— Ce s-a întâmplat cu colonelul Ricardo Gomez?

— Este în spital, spuse Diego Garcia. Are numeroase fracturi faciale. Mi-e teamă că va rămâne desfigurat pentru toată viaţa. Am fost nevoit să-i spun preşedintelui că l-au atacat nişte agenţi din CIA.

Henry Fairmont nu mai ştia ce să creadă. Malko se întoarse spre el.

— Henry, eu cred că ar trebui să vă folosiţi de propria influenţă ca să-şi retragă plângerea colonelul Gomez. Dacă întreaga afacere se dă publicităţii, prestigiul armatei dominicane se va umbri puţin.

Colonelul Diego Garcia rămase tăcut, însă în privire se citea că era de acord cu Malko. Cei patru bărbaţi îşi strânseră mâinile cu căldură. Cu o oră în urmă, Chris Jones şi Kareen Norwood se urcaseră la bordul unui Falcon 900, care decolase din Santo Domingo, cu destinaţia Washington. Bărbaţii ieşiră din sediul DNI, iar Malko se

urcă la volanul Toyotei. Avionul lor pleca peste o oară. În timp ce treceau peste podul Duarte, Milton Brabeck spuse în şoaptă:

— Ar fi trebuit să mă lăsaţi să-i omor pe ticăloşii ăia!

*
* *

Aparatul Boeing 757 zbura cu nouă sute de kilometri la oră deasupra Mării Caraibelor. Malko citea, încercând să uite teroarea ultimelor zile. Afacerea Paul Kramer fusese un eşec sângeros. CIA nu va şti niciodată sigur dacă Paul Kramer şi „super-cârtiţa" erau una şi aceeaşi persoană. Modul în care KGB îl omorâse pe Kramer mai degrabă decât să-l lase să pice în mâinile americanilor, plus osteneala pe care şi-au dat-o pentru asta, se pare că prezentau o importanţă prea mare pentru ei. Aceasta rămânea doar o supoziţie.

Milton Brabeck, căruia nu îi prea plăcea să citească, deschise geanta lui Kareen Norwood, uitată în Toyota. Puse căştile walkman-ului pe urechi şi începu să asculte muzică. Geanta era plină de casete.

O jumătate de oră mai târziu, Malko o văzu pe gorilă tresărind, smulgându-şi căştile de pe urechi şi dându-i-le lui Malko.

— La ascultaţi aici! făcu el cu voce schimbată.

Malko îşi puse căştile şi apăsă pe buton. În loc să audă muzică, desluşi o voce care spunea o frază banală în engleză.

— Cunosc vocea asta, zise Milton Brabeck. O cunosc chiar foarte bine.

Capitolul XIV

Pentru a douăzecea oară, Franck Woodmill, directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni din cadrul CIA, declanşă banda magnetică. Vocea se auzi în micuţa încăpere:

„Domnule Kramer, ar trebui să treceţi pe la mine. Ieri Bursa de pe Wall Street a încheiat tranzacţii la un preţ foarte mic. Ar fi mai bine să vindeţi înainte de a fi prea târziu."

Franck Woodmill apăsă butonul „oprit” şi spuse cu voce neschimbată:

— Paul Kramer şi-a instalat acasă un sistem de înregistrare a convorbirilor telefonice. După spusele lui Mary, soţia lui, a primit un telefon chiar în dimineaţa zilei în care a dispărut. Ei i-a spus că a fost agentul lui de bursă. Când a plecat, a luat şi caseta pe care aţi găsit-o amestecată printre celelalte aparţinând lui Kareen Norwood. Această convorbire reprezintă nouăzeci şi nouă la sută un mesaj codificat prin care Paul era anunţat că a fost descoperit şi, prin urmare, trebuia să dispară. Am verificat: cu o zi în urmă, Bursa de pe Wall Street a urcat.

— Sunteţi sigur că aţi recunoscut această voce? insistă Malko.

Franck Woodmill îl fixa descurajat, incapabil să mai spună ceva. Milton era şi el tulburat. Vocea înregistrată pe bandă îi dădea fiori. Reacţia lui Milton şi a lui Franck dovedea că CIA fusese străpunsă de Serviciile sovietice de Informaţii la cel mai înalt nivel. Îşi aminti de observaţiile sarcastice făcute de CIA la adresa britanicilor când aceştia au descoperit scandalul Burgess-Mac Lean. „Verişorii” deveniseră nişte ciumaţi. Acum, le venise lor apa la moară…

Franck Woodmill îşi aprinse o ţigară şi, după ce suflă fumul, îi răspunse lui Malko:

— El este. Sunt sigur. Vorbesc cu el la telefon de zece ori pe zi.

Milton Brabeck lăsă capul în pământ de parcă l-ar acuza pe el. Malko vru să afle şi el.

— Care el?

— William Nolan, adjunctul directorului general al CIA, spuse Woodmill cu voce calmă. Numărul doi în Agenţie.

Malko era înmărmurit.

— De necrezut. Oare ce motive a avut?

Îl cunoscuse pe William Nolan. Era un bărbat rece, cu ochii de un albastru deschis, cu un superb păr grizonat, produsul pur al Establishment-ului de pe Coasta de Est. Angajat al CIA dintotdeauna, de parcă se născuse acolo. Într-o zi, când a participat la o întâlnire cu el, pe vremea când ocupa postul lui Franck Woodmill, l-a mirat un lucru: toţi beau cafea, însă Nolan se mulţumise doar cu o citronadă caldă. Le-a spus că el consideră cafeaua un drog…

Franck Woodmill oftă:

— Nu am nici cea mai vagă idee. Este ultimul om la care m-aş fi gândit. Îl cunosc de mai bine de douăzeci de ani. Are o viaţă curată ca lacrima. Am sub ochi toate datele pe care le deţin. Lucrează în Agenţie de treizeci de ani care, practic, este creaţia lui. A fost un student eminent ce a ieşit de pe băncile Universităţii Yale, moştenind o avere extraordinară. A ales Informaţiile din proprie iniţiativă în loc să intre în afaceri aşa cum au făcut ceilalţi doi fraţi ai lui. În cadrul Agenţiei a făcut de toate. Mai întâi, la Langley, ca şef de centrală în Cambodgia, în Iran, la Paris, în Libia. După aceea, ca director adjunct la Divizia Operaţiuni, iar apoi ca director general şi, în fine, funcţia lui de acum, în care nu va sta prea mult căci are şaptezeci de ani… Fiind în acest post, ştie tot ce mişcă în Agenţie…

— Nu l-a bănuit nimeni niciodată? întrebă Malko.

— Nu, am verificat la Serviciul de securitate. Nu am găsit nimic. Chiar şi preşedintele Statelor Unite are încredere deplină în el. Este un om credincios, un adventist de o moralitate extremă.

— Dar în viaţa particulară?

— Tot la fel. Nu a prea avut noroc. Unicul lui băiat a fost ucis în Vietnam în 1967. Soţia lui a murit de cancer în 1969. De atunci locuieşte singur într-o casă mare în Foxhall, doar cu un majordom bătrân care îl cunoaşte de patruzeci de ani. Are câţiva prieteni, joacă bridge, îl interesează pictura. Dar şi munceşte mult. Iese foarte puţin, practic nu iese prea des în public. Are o legătură discretă cu secretara lui, Fawn McKenzie, care este divorţată.

— Are bani? insistă Malko făcându-se avocatul diavolului.

Directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni ridică din umeri.

— Primeşte un venit de la un trust evaluat la aproximativ zece mii de dolari. Nici măcar nu are nevoie să se atingă de salariul de la Agenţie. Este un om care are de toate.

— Din punct de vedere politic, pe ce poziţii se situează?

— Face parte din Partidul Republican, dar nu a manifestat niciodată opinii extremiste. Bineînţeles că nu are nicio legătură cu stânga sau cu ţările din Est. Întotdeauna a afişat opinii liberale.

Se lăsă din nou tăcerea. Cei trei bărbaţi nu erau la Langley, ci într-o casă sigură aparţinând CIA, situată pe L Street, în Georgetown. Era un

modest hotel particular pus la dispoziţia directorului Diviziei Operaţiuni, pentru întâlnirile secrete. Aici nu erau nici microfoane, nici camere ascunse. De altfel, Malko se mirase că fusese convocat aici şi nu la Cartierul General de la Langley. Însă bănuielile ce planau asupra lui William Nolan justificau aceste măsuri de prevedere.

— În afară de mesajul înregistrat de Paul Kramer, mai aveţi şi altă dovadă concretă împotriva lui? îl întrebă Malko.

— Tolkaşev a spus că „super-cârtiţa" a fost în post în Libia în acelaşi timp ce un colonel din KGB, cunoscut ca fiind foarte activ în activitatea de recrutare… Or, Paul Kramer nu a părăsit niciodată teritoriul Statelor Unite.

— Ar putea fi doar o coincidenţă, observă Malko.

— Fireşte. Dar mai este ceva. Aşa cum reiese din interogatoriul lui Kareen Norwood, se pare că Paul Kramer a fost contactat de un ofiţer cubanez după fuga în Santo Domingo, în momentul în care fusese complet depăşit de evenimente. Asta s-a întâmplat exact a doua zi după ce *noi* am aflat unde se găsea… Dar mai sunt şi alte chestii. Kramer nu putea să furnizeze decât informaţii fragmentare. Or, în Centrala noastră de la Moscova, s-au petrecut nişte lucruri îngrozitoare. În acest punct, nici nu le putem da o explicaţie. William Nolan era, fireşte, la curent cu lista „Bigot" pentru Uniunea Sovietică. Numai oamenii care se găseau pe această listă au fost vizaţi.

Era absolut îngrozitor. Malko îşi frământa creierii. Ca în toate cazurile cu trădători, exista mereu o îndoială.

— În acest caz, reluă Malko, dacă supoziţia dumneavoastră este exactă, înseamnă că ruşii au aranjat în mod deliberat fuga lui Paul Kramer ca să vă facă să credeţi că el era „super-cârtiţa".

— Aşa este. Am verificat. Nimeni din Agenţie nu ştia că Paul şi-a instalat propriul sistem de ascultare. În concluzie, William Nolan nu risca nimic dacă îl anunţa chiar el. Dacă nu aţi fi găsit caseta, nu ar fi planat nicio bănuială asupra lui.

— În concluzie, zise Malko, în prezent KGB-ul şi William Nolan – dacă este el – s-au culcat pe o ureche, fiind convinşi că momeala lor şi-a îndeplinit sarcina. Chiar dacă acest lucru nu se leagă prea bine.

— Aşa este, aprobă directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni. Iar afacerea va fi uitată în câteva luni.

Se lăsă din nou tăcerea. Milton Brabeck nu îşi lua ochii de la cei doi bărbaţi. În încăperea micuţă din clădirea pustie aflată în acest cartier rezidenţial liniştit, domnea o căldură sufocantă.

— Ce aveţi de gând să faceţi? îl întrebă Malko. Cine mai ştie acest lucru?

— Domnul Brabeck, dumneavoastră şi eu, zise directorul adjunct. Cred că am fost destul de discret în cercetările mele în privinţa lui Nolan ca să nu-i dau de bănuit. Aici am siguranţa că nu suntem ascultaţi de FBI sau de Divizia M. Numai oamenii mei se ocupă de casă. Ca să vă răspund la întrebare, iată ce simplu vom proceda: voi face un raport pe care i-l voi înmâna superiorului meu.

— Lui William Nolan?

— Exact.

Se făcu din nou linişte.

— Luând în consideraţie bănuielile ce planează asupra lui, aş putea de asemenea să-i comunic chiar directorului CIA, care va lua măsurile necesare.

— Care ar fi acestea?

— Într-un caz ca acesta, nu am nicio idee. Dar, din cât îl cunosc eu, îl va convoca pe Nolan. Şi nu va putea să-i ascundă un asemenea lucru. Sau, dacă e un curajos, va anunţa FBI-ul care îl va pune sub urmărire. Dar acesta va fi cel mai ruşinos lucru pentru Agenţie. Dar nu este sigur că vor găsi ceva. Dacă Nolan a reuşit să-i înşele pe toţi atâţia ani, va înceta orice activitate de îndată ce va simţi că e bănuit… Iar noi nu vom afla niciodată nimic.

Aici cercul se închidea. Tăcerea fu din nou tulburată de Franck Woodmill, care părea că vorbeşte doar pentru el.

— Dar mai există o posibilitate, zise el rar. Dar mă scoate în afara legii. Dacă eşuează sau dacă se răspândeşte, mă vor băga la închisoare.

— Care este aceasta?

Privirea americanului se opri în ochii lui Malko.

— Dumneavoastră conduceţi ancheta.

*

* *

— Credeţi că am şanse de reuşită? îl întrebă Malko.

Franck Woodmill dădu din cap în semn că avea.

— Sunteţi singur. Dacă FBI şi Compania se asociază, Nolan va afla cu siguranţă. Este un om fin şi inteligent, care se află în centrul mai multor reţele de informaţii. Dumneavoastră aveţi avantajul că nu faceţi parte din Agenţie, deşi sunteţi la curent cu această problemă.

— Eu singur nu am nicio putere, obiectă Malko. Este o anchetă ce poate dura luni în şir.

— Dacă acceptaţi, vă dau o idee care ne va ajuta să acţionăm rapid, zise Franck. Cum Nolan nu este supravegheat de FBI şi nici de oamenii noştri, treaba dumneavoastră va fi uşurată. Nu riscaţi să fiţi reperat de KGB, în cazul în care nu ne-am înşelat. Însă, nu veţi proceda legal. Iar dacă lucrurile vor lua o întorsătură nedorită, sunteţi pasibil de o perioadă lungă de închisoare. Eu nu pot să vă dau niciun ban, nici să vă angajez oficial, dar nici să vă acopăr. Pot doar să vă ajut.

— Sunt de acord, zise Malko fără să se gândească. Nu o fac decât din pură curiozitate. William Nolan nu bea, nu are probleme financiare, este un cetăţean în afara oricărei bănuieli, patriot, conservator, credincios. Oare ce l-a determinat să trădeze?

— Nu am nici cea mai vagă idee, recunoscu directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni. Veţi primi dosarul lui. Poate ne va lumina puţin. Vă mulţumesc pentru încrederea acordată. Dar, înainte de toate, vreau să lămurim un lucru.

— Care?

— Domnul Brabeck. A asistat la această discuţie. Datoria lui este să se ducă şi să raporteze imediat la FBI. Dacă nu o va face, va comite o crimă pasibilă de o pedeapsă cu zece ani de închisoare. Eu nu am dreptul să-i cer să păstreze secretul. Dacă tace, devine complicele nostru. El trebuie să hotărască.

Milton Brabeck se îmbujoră. Îşi umezi cu limba buzele uscate.

— Eu nu voi spune nimic, făcu el cu o voce gâtuită.

Franck Woodmill se uită la el cu seriozitate.

— Domnule Brabeck, sunteţi conştient de ceea ce faceţi? Din acest moment, sunteţi în afara legii. Dacă se va descoperi că deţineţi această informaţie, veţi fi dat afară din CIA, veţi fi judecat, vă pierdeţi dreptul la pensie şi veţi face mulţi ani de închisoare.

Milton Brabeck se uita când la Malko, când la Franck.

— Am încredere în dumneavoastră, zise el, fără ca cei doi să-şi dea seama la care dintre ei se referă.

Franck Woodmill se mai destinse puţin şi spuse cu un surâs palid:

— Ei bine, vom face tot posibilul ca să reuşim.

— Aveţi idee de unde să începem?

— Da, *„the Baryum meal technique”*[21]. Dăm cuiva o informaţie greşită, acesta o transmite mai departe, apoi aşteptăm rezultatul.

— Deţineţi această informaţie?

— Da. NSA are în desfăşurare un proiect ultrasecret: proiectul numit *Indigo*, ce are ca obiect observarea bazelor de lansare ale ICBM[22] de fabricaţie sovietică de către un satelit dotat cu un radar în loc de camere de luat vederi, cum se procedează în prezent. De fiecare dată când trece pe deasupra obiectivului, şi este vreme urâtă, camerele nu disting nimic, pe când radarul străpunge stratul de nori. Odată cu fiecare trecere, se pot inspecta silozurile de rachete pe orice fel de vreme. Acest proiect este pe cale să se înfăptuiască. Eu pot foarte uşor să-i aduc la cunoştinţă lui Nolan că legătura mea din NSA m-a anunţat că au reuşit să devină operaţionali…

— Şi pe urmă?

— Dacă vor afla, ruşii vor acţiona cu siguranţă şi vor închide trapele silozurilor de rachete. Sateliţii de observaţie care ne trimit fotografii de mai multe ori pe zi ne vor indica acest lucru.

— Mi se pare un plan destul de viclean, zise Malko. Şi după aceea?

Directorul făcu un gest evaziv şi zâmbi trist şi ironic.

— După aceea, noi vom fi pe fază. Nu ne va rămâne decât să aflăm în ce mod transmite William Nolan informaţiile ruşilor. Cu mulţimea de agenţi FBI care mişună la Washington ca să-i supravegheze pe ruşi, trebuie să fie al naibii de şiret ca să scape…

— Eu ce voi face? întrebă Milton Brabeck.

— Vă ocupaţi de logistică şi de protecţie dacă va fi cazul, spuse directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni… Dumneavoastră, Malko,

[21] Tehnica de a înghiţi Baryum. (n.a.)

[22] Inter-Continental Balistic Missile. (n.a.)

oficial veţi rămâne la Washington ca să aveţi grijă de refacerea lui Chris. Oricum, dacă nu reuşim să acţionăm repede, va trebui s-o lăsăm baltă.

— Voi sta la *Jefferson Hotel*, spuse Malko. E bine?

— Este perfect. Voi face apel şi la altă persoană. La nepoata mea, Jessica Hayes. Lucrează ca analist la Departamentul de Informaţii. Am încredere deplină în ea. Ea va fi legătura noastră ca să avem acces la Walnut… După aceea, mai vedem.

Se ridică şi strânse îndelung mâna lui Malko, apoi pe a lui Milton Brabeck.

— Plecaţi dumneavoastră primul, eu voi ieşi prin spate.

Malko se pomeni în vântul rece şi alergă până la maşină, se întoarse să arunce o privire spre ferestrele „casei sigure”, fiecare ornată cu câte o ghirlandă de vâsc şi o lumânare de Crăciun. Parcă era un cămin al unei familii fericite şi nimeni nu putea ghici câtă aparatură electronică se afla în fiecare încăpere.

În timp ce mergea pe Wisconsin Avenue, se întreba dacă într-adevăr avea chef să afle adevărul. Era cea mai grozavă întrecere cu care s-a confruntat vreodată: el singur împotriva KGB, CIA şi FBI la un loc. Şi împotriva cărţii, bărbatul care îl înşelase chiar şi pe preşedintele Statelor Unite.

Capitolul XV

The Nest, barul din rotonda de la primul etaj al hotelului *Willard*, era la fel de zgomotos ca o volieră, însă zgomotul nu venea de la coliviile cu păsări împăiate care erau agăţate pe pereţi. De la ora cinci, înalţii funcţionari din Executive Building din apropiere s-au reunit aici, senatorii veneau de la Capitol Hill, oamenii de la Casa Albă se amestecau printre cele mai frumoase femei din oraş, care aveau uneori un statut destul de ambiguu. Camerele de lux din hotel erau celebre pentru găzduirea unor aventuri amoroase înfocate despre care se vorbea mai apoi în tot Washingtonul.

Mai prozaici, ziariştii şi câţiva agenţi veneau aici special să ia

pulsul oraşului sau să facă schimb de secrete, deja răsuflate. Aflându-se la o aruncătură de băţ de Casa Albă, aveai senzaţia că toată lumea îşi împărtăşea secretele de stat…

Malko se opri vizavi de barul circular asaltat de mulţimea compactă a celor care nu îşi găsiseră o masă. Conform instrucţiunilor lui Franck Woodmill, Jessica Hayes trebuia deja să-l aştepte. El îi spusese că este brunetă şi purta un taior verde.

El se strecură printre oamenii care stăteau în picioare şi zări la o masă din fund o persoană ce corespundea semnalmentelor. Ea avea fotografia lui, căci îi făcu veselă cu mâna.

Malko avu un şoc. Jessica Hayes semăna cu o dansatoare de flamenco, cu trăsături accentuate ce relevau o senzualitate animalică. Părul lung, negru ca pana corbului era strâns cuminte cu o eşarfă din mătase verde. Plecă privirea în pământ, de îl făcu să saliveze. Haina taiorului era descheiată, lăsând să se întrevadă bustiera din dantelă care se mula pe pieptul plin. Din fusta scurtă, se iveau două picioare lungi, armonioase şi încălţate cu pantofi din piele de crocodil… Ea îi întinse lui Malko mâna lungă cu unghii lăcuite.

— Bună seara, Malko. Sunt bucuroasă să vă cunosc.

El o privi amuzat.

— Chiar că vă place verdele…

Poşeta din piele de crocodil, pantofii, taiorul, bustiera, cordonul şi ciorapii erau toate verzi. În afară de unghii. Până şi cerceii erau cu smarald…

Jessica Hayes îi surâse languros.

— Da, sunt superstiţioasă. De ce mă întrebaţi, nu vă place culoarea verde?

— La dumneavoastră, îmi place orice culoare…

Ea nu răspunse şi comandă un Cointreau de la gheaţă chelnerului care tocmai trecea pe lângă ei, iar Malko ceru o Stalicinaia. Gălăgia era asurzitoare. Jessica puse picior peste picior într-un foşnet plăcut de nailon şi, după urmele de pe fustă, el observă că purta ciorapi cu portjartier, nu colanţi.

— Am auzit deseori vorbindu-se despre dumneavoastră, spuse ea, la Companie aţi ajuns aproape un o legendă. Ce s-a întâmplat cu castelul dumneavoastră? Trebuie să fie minunat să trăieşti ca strămoşii

tăi.

Ochii ei negri străluceau de emoţie, iar parfumul Shalimar cu care se dăduse din belşug îi scotea şi mai mult în evidenţă aspectul apetisant. Ea îşi aprinse ţigara cu o brichetă din aur masiv, ornamentată cu un smarald superb. Se întreba dacă şi desuurile erau tot verzi.

— Castelul meu se menţine destul de bine, dacă nu ar fi fost furtuna aceea venită din est, care mi-a smuls jumătate din ţiglele de pe acoperiş. Ca să le pun la loc, trebuie să mai lucrez pentru Companie până împlinesc o sută cincizeci de ani.

Vântul era principalul lui duşman. Datorită sacrificiilor făcute, reuşise să-i redea castelului din Liezen, moştenit de la strămoşii lui, vitalitatea de odinioară, însă acoperişul rămânea partea cea mai sensibilă.

— Dacă m-aş duce în Europa, mi-ar plăcea tare mult să vin să-l văd, zise Jessica visătoare.

Alexandra, vulcanica şi geloasa logodnică a lui Malko, va fi de-a dreptul încântată…

— Dar până atunci, ce-ar fi să mergem să mâncăm? propuse el.

— Cu plăcere, acceptă analista, mor de foame. Ştiţi unde este *New Heights?*

— Nu, zise ei, dar voi afla.

Când ea se ridică, el putu să-i admire statura zveltă, umerii largi stil Kim Basinger, dar în varianta brunetă. Bărbaţii întorceau capul în urma ei… Străbătură holul maiestuos, plin de coloane, iar când ieşiră, ea îl luă de braţ şi se lipi de el.

*

* *

Mâncarea de la *New Heights*, situat pe Calvert Street, era absolut uimitoare: un amestec între bucătăria modernă şi mâncărurile californiene, dar şi cu un dram de nebunie. Aceasta se vedea din modul de preparare şi din aspectul ciudat şi era mai bine să nu ai curiozitatea să afli ce conţinea compoziţia. Pereţii erau albi, chelnerii, homosexuali, iar ambianţa cam deocheată. Malko ştia acum totul despre Jessica. Tatăl ei era contraamiral, divorţată, avea o fetiţă de

cinci ani şi o avere considerabilă. Locuia singură cu fiica ei în Foxhall, Georgetown, cel mai elegant cartier din Washington şi nu părea grăbită să-şi refacă viaţa.

Între ea şi Malko se instală un sentiment erotic aproape electrizant. Uneori, degetele lor se atingeau. Fără să facă niciun gest că ar vrea să şi le retragă, îl înfrunta pe Malko cu o privire directă şi părea să nu-şi dea seama că sfârcurile se înfiorau pe sub bluză.

— Nu există niciun bărbat în viaţa dumneavoastră? o întrebă Malko.

Jessica Hayes îi adresă un zâmbet lacom şi plin de ironie.

— Am senzaţia că îi sperii, căci nu rămân mult timp lângă mine. Meseria mea mă solicită foarte mult, dar seara, mai fac şi sport sau văd un film la video.

Încă nu aduseseră vorba despre „cârtiţă”. Malko sparse gheaţa în timp ce Jessica încălzea în mâini un pahar gen balon cu Gaston de Lagrange.

— Ce părere aveţi despre teoria lui Franck Woodmill în legătură cu William Nolan?

Jessica Hayes se îmbujoră.

— Este incredibil, teribil şi înfricoşător în acelaşi timp. Dacă un om ca el este un trădător, atunci în cine să mai ai încredere?

— I-aţi comparat dosarul personal cu datele din calculator?

— Da. V-am pregătit un memoriu, însă nu am acces la toate codurile computerului central. Totuşi, poate vă va ajuta oarecum.

— Îl cunoaşteţi personal?

— Bineînţeles. L-am întâlnit de mai multe ori. Ştiu că preşedintele ţine foarte mult la el.

Avea impresia că visează. Cu toate acestea, exista vocea înregistrată pe caseta găsită în geanta lui Kareen Norwood.

— Aţi ascultat caseta?

— Da, este chiar vocea lui.

— Ce părere aveţi?

Înainte de a-i răspunde, bău puţin coniac.

— Există tehnici prin care se pot face modificări, începu ea. S-ar putea să fie un truc; o manipulare diabolică pentru a-l compromite.

— Dar nimeni nu ştia că noi vom găsi caseta…

Jessica Hayes tăcu, puţin tulburată, apoi zise:

— O să vă arăt unde locuieşte.

Luaseră Pontiacul închiriat de Malko. Merseră pe Pennsylvania Avenue, ca să ajungă în Foxhall Drive, cartierul cel mai elegant din Georgetown, cu câteva străduţe liniştite, cu case luxoase, construite pe colinele împădurite. După trei kilometri, Jessica îi spuse lui Malko să încetinească în faţa Colegiului Mary Mount şi îi arătă o casă aflată mai jos de drum.

— Acolo este.

Malko zări o casă mare, cu aspect cam auster, cu acoperişul din ardezie şi faţada din cărămidă maro. Numai porticul alb mai aducea un strop de veselie. Casa avea două etaje şi era mansardată. Toate ferestrele erau întunecate, în afară de una de la primul etaj. Malko avea o senzaţie ciudată. El, un simplu colaborator al CIA îşi spiona propriul şef.

— Ce imensă e! observă el. Locuieşte singur?

— Da. Cu majordomul lui.

Plecară, iar reşedinţa lui William Nolan dispăru după o curbă.

— Nu există nicio femeie?

— Are o legătură foarte discretă, spuse ea. Franck trebuie să vă fi amintit. Cu secretara lui care l-a urmat mereu, o cheamă Fawn McKenzie. Este o fată blondă foarte frumoasă, despărţită de soţ. Nu se gândeşte decât la munca şi la şeful ei. Locuieşte pe Skipwith Road, în apropiere de Langley şi nu iese prea mult. Uneori pleacă împreună la sfârşit de săptămână la New York să vadă spectacole sau la munte. Câteodată luăm masa împreună la cafeneaua Companiei. Nu se satură niciodată de el. Ştiu că este un maniac. Sucul de lămâie îl vrea cald imediat ce soseşte, îi interzice să fumeze în birou şi nu îi dă voie să se atingă de hârtiile lui. Are şi multe manii: de exemplu, stilourile. Foloseşte numai stilouri japoneze cu scrisul foarte fin, pe care le aruncă după aceea. Ca să nu i se fure, i-a cerut lui Fawn să i le marcheze cu iniţialele lui…

— Ce ştiţi despre ea? o întrebă Malko.

— Nimic. De trei generaţii, se comportă ireproşabil. Când nu este cu el, se ocupă de copiii handicapaţi.

Aproape că ajunseră în Foxhall Drive. Casele erau vizibil mai

modeste, nişte bungalouri din lemn decorate pentru Crăciun. Jessica Hayes îi propuse:

— Suntem în apropierea locuinţei mele. Veniţi să bem ceva şi vă dau şi documentele.

O luară la stânga pe un drum în curbă mărginit de pădure şi îi spuse lui Malko să oprească în faţa ultimei case de lângă pădure.

*

* *

Fără haina de la taior, Jessica Hayes era o adevărată bombă sexuală, cu pieptul somptuos, mijlocul subţire şi şoldurile în formă de amforă. Veni cu o telecomandă în mână de la o combină Akai care era aşezată într-un superb dulap negru lăcuit, cu un televizor Samsung şi un băruleţ. Îl servise pe Malko cu o votcă, iar ea îşi turnă puţin Cointreau. Micul living era modern mobilat, contrastând mult cu exteriorul casei, fiind decorat stil Claude Dalie, cu canapele adânci, o măsuţă joasă şi această superbă masă pentru televizor şi combină.

Tânăra analistă îşi termină băutura.

— Cred că voi merge la culcare. Mâine dimineaţă devreme ies să fac jogging. Aveţi telefonul meu. Puteţi să mă sunaţi oricând. Chiar dacă linia este ascultată, vor crede că îmi faceţi curte… Îndată ce unchiul meu Franck îmi va spune, voi da un semn de viaţă.

Ea îl conduse la uşă şi rămaseră unul în faţa celuilalt câteva clipe. Malko nu ştia cum să-şi ia rămas bun. În ochii ei negri ca smoala nu citea nimic, însă gura întredeschisă îl atrăgea irezistibil. Jessica i-o luă înainte:

— Bună seara.

În loc să-i întindă mâna, ea se apropie şi atinse gura cu buzele ei groase. În stilul american, fără să le întredeschidă. Malko avu senzaţia că îi pusese plumb topit. Îi înconjură talia cu mâna şi o atrase spre el. Jessica de-abia rezista, cu pieptul strivit de el. I se părea că respiră mai repede. Degetele lui îi simţeau şoldurile ferme şi elastice. Jessica Hayes îşi retrase puţin bustul şi îi zâmbi.

— Presupun că aveţi chef să faceţi dragoste cu mine, nu-i aşa? îl întrebă ea cu voce amuzată şi schimbată totodată.

Nu putea să nu-l bage în seamă, mai ales că stăteau atât de

apropiaţi. Malko îşi strecură mâna pe sub dantelă, simţind forma sânului rotund până la sfârcul înfiorat.

— Da.

Pupilele negre se dilatară şi mai mult.

— Cred că şi eu, zise Jessica.

Degetele lui coborâră de-a lungul pulpei, urmărind şarpele invizibil al jartierei, până la marginea ciorapului din nailon verde, apoi urcă din nou, îndepărtându-l. Avu totuşi răgazul să atingă puţin pielea goală înainte ca Jessica să spună cu o voce schimbată:

— Opriţi-vă, nu e bine.

Ea se dădu înapoi. Nu mai era nimic de făcut. Cu toate astea, Malko îi ghicea dorinţa la fel de mare ca şi a lui. Îi luă mâna şi i-o sărută.

— Pe curând zise ea. Ştiu că în dimineaţa asta, Franck şi-a început manevra cu „Baryum meal technique". Trebuie să ne hotărâm rapid încotro o luăm.

— În orice caz, vreau să vă revăd, zise el.

Cu dosarul lui William Nolan sub braţ, Malko se îndreptă către maşină. Se întoarse. Jessica îl privea din prag.

*

* *

Lungit în patul lui, Malko se concentra cu greutate asupra dosarului lui William Nolan. Camera din *Jefferson Hotel* parcă era o saună, iar imaginea apetisantei Jessica Hayes îi juca prin faţa ochilor. O dorea enorm. Se scutură şi reveni la documentele sale.

Subliniase cu roşu o frază. Unul dintre obiceiurile lui William Nolan era să se ducă în fiecare miercuri, mai pe seară, înainte de şedinţa cu comisia senatorială, să se reculeagă la mormântul fiului ucis în Vietnam şi înhumat în cimitirul Arlington. Se mai ducea deseori şi înainte de a merge la *Metropolitan*, cel mai select club din Washington. O atitudine uşor de înţeles, dar şi o posibilitate de a cerceta. Un cimitir era un loc ideal pentru o întâlnire discretă. Azi era marţi. Avea timp să-şi pregătească o pândă la Arlington.

*

* *

O ploaie măruntă şi deasă uda peluzele presărate cu pietrele funerare cenuşii care acopereau toate colinele imensului cimitir Arlington. Pitit lângă Monumentul Soldatului Necunoscut, aflat în perimetrul care îl interesa pe el, îmbrăcat cu un trenci care îi ascundea binoclul, Malko cerceta aleile pustii.

De mai bine de un secol, toţi aceia care muriseră la datorie pe câmpul de bătălie, oficial sau secret, aveau dreptul să fie înmormântaţi pe cele cinci sute de hectare care se întindeau pe malul fluviului Potomac, până la Arlington Bridge. Simpli soldaţi, familii de militari, generali şi doi preşedinţi ai Statelor Unite se odihneau aici, sub stela din marmură albă a Soldatului Necunoscut de care se sprijinea Malko acum.

Un huruit care devenea din ce în ce mai puternic îl făcu să ridice privirea spre cerul plumburiu. Era un avion care decolase de pe aeroportul din apropiere şi trecea acum prin stratul de nori foarte joşi.

Când venise, zărise mormântul fiului lui Nolan aflat la intersecţia lui Roosevelt Avenue cu McCallan Drive. Avea o piatră din marmură albă la fel ca toate celelalte. Inscripţia era aproape ştearsă: John NOLAN Lt 25 INF COD 12 DIV – 31 iulie 1943–17 dec. 1967.

Vremea urâtă şi ploaia în rafale alungaseră oamenii de pe alei. Oare directorul adjunct al CIA va veni? Era aproape ora cinci, iar centrul de primire al vizitatorilor era dezolant de pustiu. Deodată, Malko văzu prin binoclu apărând o procesiune ciudată pe McCallan Drive. Un grup de japonezi, încadrat de doi ghizi, venea agale pe alee şi se opri cu respect lângă mormântul lui John Kennedy…

Începea să se lase înserarea. Încă o jumătate de oră, şi pânda lui nu mai avea niciun rost. În fine, zări o siluetă care, venea încetişor pe Roosevelt Drive. Era un bărbat într-un impermeabil, cu pălărie şi cu mâinile în buzunare. Înainte de a-l fi văzut, el îşi dădu seama că era William Nolan. Numărul doi din cadrul CIA înainta încet, cu capul în jos. Când ajunse la intersecţia celor două alei, o luă spre peluza plină cu pietre funerare. Se opri apoi lângă cea a locotenentului Nolan, mort pe 17 decembrie 1967 în Vietnam.

Malko văzu cum se opreşte, adâncit în gândurile sale mult timp. Japonezii ajunseră în spatele lui şi încetiniră paşii în semn de respect. Dar el nici nu se întoarse. La un moment dat, Malko văzu că se

apleacă, dă la o parte o coroană cu flori ofilite, apoi se întoarce şi pleacă.

Îşi impuse să nu se mişte din loc. William Nolan beneficia în mod automat de protecţia Serviciului Secret. Nu avea rost să atragă atenţia. Îl urmări cu binoclul până în parchingul în care numărul doi de la CIA se urcă într-o maşină neagră care demară imediat.

Malko mai rămase câteva minute, apoi se îndreptă spre parcela şapte. Profitând de absenţa vizitatorilor, el cercetă mormântul, dar nu văzu nimic anormal. Coroana ofilită nu avea nimic special. Încă o ipoteză spulberată.

În aşteptarea rezultatului metodei „Baryum meal technique", se hotărî să-i facă o vizită lui Chris Jones la spital.

Chris Jones nu mai era decât o umbră. Când Malko intră în camera lui de la spitalul din Georgetown, gorila se uita la televizor la serialul „Dinastia". Nu mai avea perfuzii, însă, judecând după paloarea feţei, se vedea că suferise îngrozitor.

— Tocmai a trecut şi Milton pe aici, spuse el. Mi-a spus despre ce este vorba. Povestea asta e cam aiurită…

— Da, spuse Malko, fiind contrariat că Milton vorbise. Eu nu pot să-mi revin… Trebuie neapărat să aflăm adevărul.

El îi povesti despre vizita la Arlington. Chris îi sorbea cuvintele şi faţa i se lumină când Malko îi spuse la ce concluzie ajunsese.

— Nu mă miră că nu aţi găsit nimic, zise el. Sunt sigur că este nevinovat.

— Şi caseta?

Chris se mişcă strâmbându-se de durere.

— M-am gândit şi la asta. Aici am avut destul timp… Kramer a stat mai multe zile la umbra cocotierilor. Au avut timp să facă o mulţime de chestii… De exemplu, să pună caseta special ca să fie găsită. Poate că de asta l-au şi împuşcat pe Kramer. La urma urmei, nimic nu dovedeşte că această casetă a fost a lui Kramer.

— Soţia lui a confirmat convorbirea telefonică.

— Ea nu a ascultat discuţia, obiectă Chris. Poate că a fost altă voce la telefon. Iar caseta asta falsificată… Ştiţi foarte bine ce miracole face electronica asta.

— Sper să aveţi dreptate, spuse Malko. Metoda „Baryum meal technique” ne va lămuri curând…

Chris Jones încercă să zâmbească şi dădu cearceaful la o parte, arătând pansamentul imens care îi acoperea stomacul.

— Aş fi preferat să mai am o rană decât să fi existat blestemata asta de casetă.

*

* *

Malko de-abia se trezise când sună telefonul. Vocea veselă a Jessicăi Hayes îl întrebă:

— Aveţi timp să mâncaţi ceva? Sunt în oraş. Calculatorul meu s-a stricat.

— Bineînţeles, răspunse Malko.

— *Mo and Jo’s*. Pe Conneticut, colţ cu L Street. La ora unu.

El închise telefonul uşurat. Ziua de joi se scursese încet de tot, fără să aibă vreo noutate. Neavând ce face, petrecuse o parte din zi la hotel, lucrând la planurile de refacere a castelului său. Ancheta ajunsese într-un punct mort, în lipsa vreunei piste. Trebuia să aştepte rezultatul metodei „Baryum meal technique”.

*

* *

Pereţii braseriei de la subsol, cartierul general al ziariştilor de la *Washington Post* erau acoperiţi cu caricaturile celebrităţilor. Jessica Hayes era îmbrăcată într-un loden verde pe care îl dădu jos, rămânând numai în rochia din lână mulată pe corp de aceeaşi culoare. Era şi mai sexy decât în taior.

— Unchiul Franck vrea să vă întâlniţi urgent, spuse ea înainte să se uite în lista de bucate. Vă aşteaptă la „casa sigură” începând cu ora cinci. Cum astăzi este vineri, s-ar putea să mai întârzie.

— Are noutăţi?

— Nu mi-a spus nimic.

Contrar zilei precedente, vremea era superbă, cu toate astea, în Washington era ger, deşi cerul era albastru şi senin. În acest sfârşit de săptămână, Malko nu prea avea ce face, în afară de vizitele la spital la

Chris Jones şi, eventual, la apetisanta analistă de la CIA…

Mâncară repede un hamburger nu prea grozav cu cartofi prăjiţi făcuţi în ulei bun de aruncat, iar Jessica se uită la ceas.

— Trebuie să mă întorc la Langley ca să pregătesc NID[23] pentru weekend. Nimeni nu îl citeşte, dar aşa cere tradiţia.

— Mâine ne vedem? o întrebă Malko.

Ea îi aruncă o privire distrată.

— Sunaţi-mă. În acest weekend mă ocup de fetiţa mea.

Se despărţiră pe Connecticut Avenue sărutându-se mai degrabă cu răceală. Malko se întrebă dacă nu cumva visase când se întâlnise prima dată cu Jessica.

*

* *

Franck Woodmill părea într-o stare de nervozitate extraordinară, măsurând în lung şi-n lat salonaşul din „casa sigură”.

— Am noutăţi, spuse el. V-am pomenit despre cursa pe care voiam să i-o întind lui William Nolan. Informaţia privitoare la programul *Indigo* a fost dată subordonatului directorului CIA şi adjunctului acestuia. Prin urmare, sunt trei persoane care ştiu acest lucru şi, pe deasupra, mai e şi prematură.

— Şi atunci, ce facem?

— L-aţi văzut alaltăieri pe William Nolan la Arlington?

— Da.

— Credeţi că s-a întâlnit cu cineva?

— Mi se pare imposibil fiindcă se afla fie în văzul gărzilor sale de corp, fie în al meu.

Îi povesti în amănunt vizita directorului adjunct al CIA.

— Aţi cercetat mormântul? îl întrebă Woodmill.

— Da, dar nu am observat nimic.

Directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni clătină din cap.

— În cazul acesta, ne scapă ceva…

— De ce spuneţi asta?

---

[23] Naţional Intelligence Digest. (n.a.)

— Unul din sateliţii noştri de observaţie de la bazele ICBM sovietice trece de mai multe ori pe zi pe deasupra bazei de la Baikonur. Ieri, a trecut de douăsprezece ori. În primele şase dăţi, nu a observat nimic anormal.

— Primiţi fotografiile în timp util? întrebă Malko.

— Da, sunt transmise prin radio, apoi reconstituite de calculator. După câteva minute sunt analizate de NSA.

— Ce s-a întâmplat în timpul celorlalte şase dăţi? întrebă Malko care se îndoia deja de răspuns.

— Trapele de apărare ale silozurilor erau închise, răspunse directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni. Ruşii cunoşteau sau mai degrabă credeau că ştiu de existenţa noului satelit *Indigo*. Singura persoană care le-ar fi putut transmite această informaţie este William Nolan.

Capitolul XVI

În încăpere se lăsă o linişte apăsătoare. Era ultimul cui la coşciugul lui William Nolan pe care aveau să-l bată. Directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni îşi turnă un Johnny Walker, îşi aprinse o ţigară şi îl privi pe Malko drept în ochi.

— Eu nu mai am nicio îndoială, tună el. William Nolan este un trădător. Dacă dezvălui această poveste la FBI, ei nu îl vor menaja deloc, iar acesta se va retrage în cochilia lui. Noi nu avem nicio probă concretă împotriva lui. Cu atât mai puţin o motivaţie. Ne va râde în nas şi se va linişti chiar şi pentru totdeauna dacă va fi nevoie.

Malko era şi mai tulburat.

— Mi-aţi spus că aţi transmis această informaţie luni, observă el. Se pare că ruşii au intrat deja în posesia ei, cel mai târziu joi dimineaţa. William Nolan s-a dus la Arlington miercuri. Ar fi putut să o transmită, dar nu văd în ce mod. Atunci?

Americanul îşi dădu părul pe spate. Se vedea că dormise prost noaptea trecută.

— William Nolan îşi foloseşte timpul într-un mod cât se poate de

simplu. Aici e aici, zise el. În fiecare zi pe la ora şapte, pleacă de acasă din Foxhall la Langley, cu şoferul lui. Ia masa de prânz în salonul de la etajul al şaselea, apoi pleacă direct acasă, în cazul în care nu este convocat la Casa Albă sau de vreo comisie senatorială. În toate aceste situaţii, îl are pe şofer şi uneori câte o gardă de corp. Deci, nu ne putem închipui că ar putea avea vreun contact cu cineva. Seara, şoferul îl aşteaptă ca să cineze în oraş, apoi îl aduce acasă. Singurele momente când este liber sunt weekendurile. Se mai întâmplă să cineze vineri seara cu Fawn McKenzie, iar după aceea să doarmă la ea.

— În cazul care ne interesează pe noi, observă Malko, rămân doar zilele din cursul săptămânii.

— Aşa este, aprobă Franck. Să vă mai spun ceva: din clipa în care am transmis această informaţie falsă lui Bill Nolan, i-am spus lui Milton Brabeck să-l supravegheze. Am studiat cum a folosit timpul minut cu minut. Nu văd cum a reuşit să le transmită ruşilor povestea cu *Indigo*.

— Doar la cimitir… zise Malko. Dar eu nu am văzut nimic.

Era ca un vis. Lui Malko îi venea să se ciupească.

Persoana numărul doi din CIA alimenta KGB-ul cu informaţii ultrasecrete într-un mod aproape magic.

— Trebuie să ne întoarcem la Arlington, spuse Woodmill. Pot să aflu dinainte dacă se va duce acolo miercurea viitoare.

— De ce?

— Se împlinesc douăzeci de ani de la moartea fiului său… Eu am mers în continuare cu „Baryum meal techinque”. În dimineaţa asta, i-am transmis o informaţie despre un memoriu secret al preşedintelui cu privire la programul Starwar. I-am spus Jessicăi despre asta şi a fost de acord să vă ajute mai mult.

— Cum?

— Spre deosebire de un bărbat, o femeie trece neobservată.

— Dar el o cunoaşte.

— Fireşte. Vom ţine cont de acest lucru.

Perspectiva de a se apropia de Jessica nu îi displăcea lui Malko. Cel puţin se alegea cu ceva. Franck Woodmill continuă:

— Ancheta dumneavoastră poate deveni extrem de periculoasă. Nu-mi pot imagina că cei din KGB nu posedă un dispozitiv de protecţie

pentru o sursă atât de importantă. Vor face totul ca să vă împiedice să o desfiinţaţi. Chiar aici, la Washington. În afară de oficialii lor, ştiu că dispun de unii clandestini şi că pot să-i determine să intervină. După mesajele radio codificate, difuzate special pentru ei, cei din NSA au calculat că trebuie să fie cam două sute la noi în ţară. Milton Brabeck va fi gata să vă ajute, însă nu vreau să-l folosesc decât în ultimă instanţă. Mâine dimineaţă veţi găsi la mine în birou tot ce vă trebuie ca să vă apăraţi. (Scoase o cheie din buzunar.) Asta ca să puteţi intra. Răsuciţi întâi de două ori spre dreapta ca să neutralizaţi sistemul de securitate.

Se ridică, strânse îndelung mâna lui Malko şi adăugă cu voce obosită:

— Toate astea sunt un adevărat coşmar. În fiecare dimineaţă când ajung la Langley, mă întreb de ce nu mă duc să-i spun totul directorului general…

*

* *

Zeci de femei elegante din Washington flecăreau care mai de care, înghesuite ca sardelele în jurul meselor cu feţe de masă în carouri de la *Jockey-Club*, restaurantul hotelului *Ritz-Carlton*. Chiar şi sâmbăta era plin. Discutau despre haine, despre amanţii lor şi, rareori, despre soţii lor. Malko şi Jessica găsiseră o masă înghesuită între două bătrânici care se îmbuibau cu pateu de ficat şi patru soţii de senatori care puneau ţara la cale. De data asta, analista era îmbrăcată într-o bluză din mătase de culoarea smaraldului şi o fustă din piele foarte strâmtă ce se mula pe şoldurile în formă de amforă, cu ciorapi gri, probabil ca să-i facă pe plac lui Malko. El se aplecă peste masă.

— Ştiţi ce periculoasă poate deveni misiunea noastră…

Ea bău o înghiţitură de Cointreau şi îl întrebă mirată:

— Chiar credeţi? În orice caz, tatăl meu mi-a spus mereu să pun interesele ţării înainte de toate. Nu văd ce ni s-ar putea întâmpla chiar aici, la Washington.

— William Nolan se află cu siguranţă sub protecţia celor din KGB. O sursă atât de importantă este unică. Prin urmare, dacă încercăm să anihilăm Cârtiţa, s-ar putea să reacţioneze violent. Nu se vor mişca

până nu vom ajunge la bun sfârşit, ca să nu ne alerteze. Dar, în acest moment, acest lucru poate deveni extrem de brutal.

Jessica întredeschise buzele groase într-un zâmbet vag.

— Mă apăraţi dumneavoastră…

Şeful de sală francez aduse nota de plată.

— Eu mă duc la „casa sigură”, spuse Malko, veniţi cu mine?

— Bine, zise ea, dar las maşina aici.

După ce se urcară în Pontiac, el îndrăzni să-i atingă ciorapii gri din nailon, ajungând cu mâna cât mai sus posibil, însă fusta din piele verde nu-i dădea voie să înainteze mai mult de atât. Jessica îi aruncă o privire zglobie.

— Vedeţi, un american nu ar face asta niciodată… Sunteţi foarte îndrăzneţ.

El îşi văzu de treabă, căci ea desfăcu coapsele mai mult, ajungând la pielea călduţă şi suplă de deasupra marginii ciorapilor. Jessica Hayes strânse brusc coapsele, prinzându-i mâna între ele şi spuse cu glas schimbat:

— Încetaţi!

Ochii erau lucioşi şi respira sacadat. Malko era departe de a-şi atinge ţelul. El o ascultă şi, după câteva clipe, opri în stradă. La ferestre, lumânările ardeau încă. Malko intră pe portiţa din spate, iar Jessica veni în urma lui.

— Nu am văzut niciodată o „casă sigură”, mărturisi ea. Îmi închipuiam tot felul de lucruri, dar asta pare o casă obişnuită.

Doar că această casă era protejată de un sistem supersofisticat, legat direct de biroul lui Franck Woodmill. Nici FBI-ul nu ştia de existenţa acestei ascunzători. Malko găsi pe măsuţa joasă din salon o valiză metalică. O deschise. Jessica se uită peste umărul lui şi scoase un chiot de surpriză.

— Sunt pentru dumneavoastră?

Într-un locaş din burete erau două pistoale mici Colt „Cobra” şi o cutie cu cartuşe, două walkie-talkie Motorola de mare capacitate şi trei grenade fumigene.

— Sunt pentru noi, o corectă Malko, în timp ce îi întindea una dintre arme. Puneţi-o în geantă.

Jessica împinse pistolul.

— Nu, căci nu voi şti să-l folosesc şi nu pot să suport ideea să trag în cineva.

— Nu fiţi prostuţă. Este suficient să apăsaţi pe trăgaci. Sau numai să-l îndreptăţi spre cineva. Intimidează şi permite să câştigi timp. Vom începe o aventură foarte primejdioasă. Vreau să purtaţi arma. Şi unchiul dumneavoastră la fel.

— Bine, acceptă ea resemnată.

Aruncă „Cobra" în geantă, fără să se fi uitat măcar cum funcţionează, iar Malko luă valiza din metal. Cum ea avea o mutră acră, el o cuprinse pe Jessica în braţe. Ea stătea ţeapănă, iar privirea ei oscila.

— Nu fiţi copil, îi spuse el. Avem de-a face cu oameni care nu se dau în lături de la nimic.

Ea se destinse puţin câte puţin, iar el simţi cum se sprijină de corpul lui. Sânii jucau pe sub mătasea verde şi Malko nu mai putu rezista tentaţiei de a-i mângâia. Jessica se îndepărtă imediat.

— Nu aici.

— De ce?

El îşi imaginase deja cum o răsturna peste masă sau într-un fotoliu. Ea îi citi acest lucru în priviri şi îşi puse haina.

— Să plecăm de aici!

Chiar îi era teamă să nu o violeze. Furios, Malko închise uşa. Se pare că vederea armelor îi produsese o adevărată traumă. Ea nu mai scoase o vorbă până ajunseră la *Ritz-Carlton* unde îşi lăsase maşina.

— Mâncăm împreună în seara asta? o întrebă el când se pregătea să plece.

— Nu prea sunt obosită, făcu Jessica cu ipocrizie. Mai întâi daţi-mi un telefon.

*

* *

Limuzina neagră cu geamuri fumurii mergea pe Skipwith Road cu aproape nouăzeci de kilometri la oră. William Nolan cunoştea fiecare copac de pe acest traseu pe care îl parcursese de mii de ori. Vizavi de staţia Esso, viră la dreapta, angajându-se pe un drumeag mărginit de căsuţe modeste. Se opri la o sută de metri mai încolo, pe un drum

lăturalnic. Şoferul, care stătea alături de el, îl întrebă:

— Să vă aştept, *sir?*

— Nu, mulţumesc, zise omul numărul doi de la CIA, mă va conduce cineva. Duceţi maşina acasă şi spuneţi-i lui George că vom fi două persoane la masă. Pe luni.

— Pe luni, *sir*. Weekend plăcut.

William Nolan sună, având în mână servieta ce conţinea un telefon portabil la care putea fi găsit în orice moment. Fawn McKenzie îi deschise imediat şi îl primi cu căldură.

— Sunt fericită că ai putut să scapi.

Era o tânără înaltă, cu părul blond, tuns scurt, machiată discret, bine făcută, puţin în stilul lui Jane Fonda. Ea îl pofti în salon. Pe măsuţa joasă era pregătită citronada caldă. El îi zâmbi şi îi strânse mâna. Ea se gândea mereu la toate… În timp ce bea, ea îl studia.

— Ai probleme?

Trăind alături de el timp de şaisprezece ani, îl cunoştea după expresia feţei. Legătura lor începuse din întâmplare. Într-o zi, el a venit la ea ca să-i dicteze nişte memorii urgente şi secrete. Se simţea sleit de puteri şi se întinsese pe canapea ca să se odihnească puţin.

Fawn îl privise mult timp dormind, apoi îşi lipise buzele de gura lui şi se lungise lângă el. Se cuprinseră amândoi în braţe. La început destul de cast, ca un bărbat care are nevoie de afecţiune şi de căldură. După aceea, pentru că el era destul de frustrat de sex, îmbrăţişarea lor se transformase. Făcuseră dragoste cu stângăcie, în grabă, cu un vag sentiment de vinovăţie, deşi Nolan era văduv de doi ani. După aceea, trecuseră două luni fără să mai aibă vreo legătură, dar nu din cauza relaţiilor dintre ei.

El se uită la ea şi îi zâmbi. Ei îi plăcea privirea lui atât de limpede şi luminoasă. Aveau senzaţia că îşi puteau citi gândurile.

— Nu, spuse el. Dar peste două zile se împlinesc douăzeci de ani de când John a fost ucis.

Tăcu, iar mărul lui Adam suia şi cobora în gât ca şi cum i-ar veni să plângă. Moartea băiatului fusese o lovitură din care nu îşi mai revenise niciodată. Şi nici nu avea să-şi mai revină. Ea îşi aminti de fotografiile de la înmormântare. Fusese printre primele victime din Vietnam. William Nolan îşi sprijinea soţia cu o figură împietrită şi

privirea în gol, ca şi puşcaşii marini din garda de onoare. Fawn îl luă de mână.

— Nu mai e nimic de făcut. Doar ştii asta. Aşa a vrut Dumnezeu.

El clătină din cap fără să-i răspundă. Ea se ridică şi spuse cu o veselie aproape feroce:

— Haide, vino, licitaţia începe peste trei ore.

Se duceau la o licitaţie de artă barocă, hobby-ul lui William Nolan. Fawn McKenzie dispăru în camera ei şi se întoarse cu haina şi cu un plic galben mare.

— Ţine, pentru prietenii tăi din Senat.

El puse plicul în servietă, apoi ieşiră. Fawn se urcă la volanul unui Dodge Lancer gri cam jupuit şi puse o casetă cu muzică clasică. Dacă William ar vrea să-i facă un copil… Dar nu avusese niciodată curajul să abordeze acest subiect.

*

* *

În partea de nord a Străzii 18, ai fi putut crede că te afli undeva în Etiopia, căci era un cartier mai degrabă sărăcăcios ce contrasta evident cu elegantul Georgetown. Maghernițe din lemn, clădiri vechi şi părăginite din cărămidă şi magazine prăfuite. Aici erau puţini albi. La parterul celor trei clădiri erau restaurante cu specific etiopian ce ofereau nişte mâncăruri greu de imaginat. Jessica părea încântată, pierdută la braţul lui Malko, mergând pe trotuar în bătaia vântului rece. Mâncaseră într-un restaurant cu bucătărie creolă, într-un zgomot infernal, însă tânăra analistă păruse că s-a simţit bine.

— Ce părere ai dacă am merge să dansăm? îi propuse ea.

— De ce nu? zise Malko.

Se duseră într-o discotecă de pe Strada 23, în apropiere de M Street, care se chema *Papermoon*. Era un hangar imens cu paraşute pe tavan, o sonorizare dementă şi un bar foarte mare la care se legănau câţiva beţivi. Erau foarte mulţi iranieni.

Imediat ce Jessica auzi melodia lui Michael Jackson, îşi scoase repede haina. Pe dedesubt purta un taior portocaliu foarte sexy, cu o haină lungă, încheiată cu nasturi până sus, ce îi venea ca o mănuşă, asortată cu o fustă mini ce îi venea până la jumătatea coapsei…

începu să se legene ca o apucată pe ring, la doi metri de Malko.

Înfierbântându-se repede, ea îşi descheie haina, lăsând să se vadă un body din dantelă neagră pe sub care sânii grei se vedeau foarte bine. Ciorapii negri cusuţi cu ştrasuri îi subliniau linia piciorului, împrumutându-i o notă de erotism. În timpul dansului, Jessica nu se opri decât să ia un Cointreau de la bar. Malko o linişti doar când începu o melodie lentă, iar ea se lăsă purtată în braţele lui.

— Mi-e cald, zise ea.

Ea se lipi de Malko, aşa cum fac liceenele hotărâte să-şi excite partenerul chiar din prima seară… Dar ea nu era decât o femeie, iar formele ei rotunde produceau un efect devastator. Cu pântecele lipit de Malko, mima perfect amorul… Ea îi întâlni privirea şi Malko zări în ochii ei negri o lucire tulbure. Oare se distra sau chiar îl dorea?

Cu gura întredeschisă, cu pântecele înainte şi sânii striviţi de pieptul lui, Jessica se schimbase complet. Se legăna cu măiestrie, neputând ignora starea în care îşi adusese partenerul.

Încălzit la culme de acest manej al ei, Malko o prinse de bărbie şi o sărută. Ea îl sărută la rândul ei, un sărut dulce, cu mireasmă de Cointreau, apoi se lipi şi mai strâns de el. Malko se juca cu sfârcurile pe sub dantela neagră. Jessica gemu uşurel şi se opri brusc. Limba executa o sarabandă nebună în gura lui, pântecele îi palpita lipit de el, iar degetele îi zgâriau ceafa.

Dacă muzica nu s-ar fi oprit la timp, probabil că ar fi juisat… Dar se mulţumi să se ducă la bar ca să comande alt Cointreau din care îi dădu să guste şi lui Malko. Jessica mai dansă încă vreo oră un dans lent, însă cu aceeaşi excelentă dispoziţie.

O luară apoi pe M Street în bătaia vântului glacial care însă nu îl răcori pe Malko. Imediat ce se urcară în Pontiac, el îşi strecură mâna pe sub minijupul portocaliu şi descoperi că Jessica purta ciorapi fără portjartier. Găsi foarte repede pielea netedă, chiar mai sus decât se aşteptase el. Jessica tresări şi se retrase:

— Lasă-mă! îl imploră ea, în timp ce încerca să îndepărteze degetele care se strecuraseră între nailon şi piele.

Malko atinse ceea ce căuta şi ea tresări din tot corpul cu un geamăt ascuţit. Era sigur că avea să juiseze în câteva clipe. În timp ce se întorceau în Foxhall, el ţinu tot timpul mâna între coapsele ei

cărnoase. Aceasta, cu capul dat pe spate, se apăra fără vlagă. Ajunşi acasă, el opri şi se năpusti de-a binelea asupra ei. Jessica tresări puternic.

— Sunteţi nebun! O să fim văzuţi!

Ea se duse clătinându-se în living şi se prăbuşi pe canapea după ce pusese un disc la combina Akai. Malko se năpusti la ea, dar Jessica îl respinse.

— Trebuie să mă culc, plecaţi! Ne întâlnim mâine.

Nici măcar un ciclon nu l-ar fi urnit din loc… Însă Jessica se ridică, ochii îi străluceau şi îi întinse mâna vrând să-l conducă la uşă.

— Veniţi!

Ea era atât de atrăgătoare, cu fusta mini care îi ajungea până la fund, cu body negru mulat pe sânii plini şi gura roşie şi umflată. Lui Malko îi venea s-o violeze. O lipi de perete, sărutând-o violent ca o cătană, îşi strecură mâna pe sub fustă şi continuă ce începuse în maşină. Jessicăi îi tremurau picioarele… Ea se întorcea şi se zbătea în braţele lui. Apoi o luă de lângă perete şi o aruncă pe canapea. Fusta se urcase pe coapse, descoperind un slip din dantelă albă. Jessica avea privirea înnebunită.

— Nu, nu vreau! îl imploră ea.

Fără s-o asculte, Malko îşi eliberă sexul încordat. La început ea îl respinse, apoi el se culcă peste ea şi reuşi să atingă uşor satinul umezit al slipului. Jessica tresări tare de tot, îi prinse membrul cu mâna ca să-l îndepărteze de obiectiv. Nebun de furie, Malko trase în jos cu ambele mâini triunghiul din dantelă, lăsându-l să atârne de o gleznă. După aceea, îşi strecură genunchiul între coapsele fierbinţi şi cărnoase, apăsând ca să le deschidă, apoi se sui peste ea.

— Nu!

Cuminţica analistă, cu privirea de nebună, cu părul ciufulit şi cu obrajii roşii, semăna cu o iapă înfuriată. Sexul lui Malko îl atinse pe al ei şi mârâi cu disperare. Reuşi încă o dată să-l respingă, însă rezistenţa ei slăbea. Atunci, se năpusti la el, îl înghiţi, îl muşcă, îl linse, urcând şi coborând capul într-o felaţie sublimă şi complet neaşteptată.

Malko nu îşi putea reveni. Puţin mai liniştit, avea totuşi o poftă nebună să se afunde în acest pântece pregătit să-l primească. El aşteptă ca ea să termine, apoi o răsturnă, strivind-o sub greutatea lui.

Sexul lui o atinse din nou pe Jessica. Aceasta murmură cu voce rugătoare:

— Nu, vă rog, sunt cu fetiţa mea!

Timp de o fracţiune de secundă, Malko rămase împietrit. Oricare ar fi fost cotloanele ascunse ale sufletului baptist al Jessicăi, Malko nu-şi dădea seama ce diferenţă era, pentru fiica ei care dormea sus, între o felaţie atât de îndârjită şi un coit la fel de violent. Sângele palpita în membrul încordat, însă instinctul birui. Penetră cu forţă pântecele tinerei.

Urletul ar fi trebuit să-l descurajeze. Jessica urla pur şi simplu de plăcere, cu ochii daţi pe spate. În mod automat, mâinile îi cuprinseră ceafa, iar bazinul executa mişcări furioase. După câteva clipe, ondulându-se deasupra lui, îi imploră:

— Mai mult! mai mult!

El se afundă şi mai tare în ea, iar fiecare mişcare a lui o făcea pe Jessica să urle de plăcere. Ea îl înconjură cu picioarele ca să-l ţintuiască mai bine, iar pubisul ei îl lovea cu forţă. Când Malko explodă înăuntru, ea urlă ca o apucată, apoi se lăsă pe canapea cu pletele negre lipite de cap de transpiraţie, cu cămaşa descheiată şi cu privirea tulbure.

— Mami!

Malko întoarse capul brusc. O fetiţă blondă, în cămaşă de noapte, se uita la ei insistent.

Capitolul XVII

Jessica Hayes se ridică numaidecât şi ţipă îngrozită.

— Priscilla! Ce cauţi aici?

— Te-am auzit ţipând, mami, spuse fetiţa, am crezut că ai un coşmar…

— Nu, totul e bine, spuse Jessica. Du-te la culcare.

Cuminte, fetiţa făcu ce-i spuse mama ei. Îndată ce plecă, Jessica se lăsă pe canapea oftând.

— Iată de ce nu voiam să facem dragoste! Mă cunosc, ştiu că fac

multă gălăgie.

— Răul s-a produs, spuse Malko.

Rămaseră un moment înlănţuiţi, însă dorinţa lui era încă trează. Începură să se încălzească, însă, de data asta Jessica, dezbrăcată de fusta mini, îl încălecă pe Malko şi se afundă cu un strigăt răguşit.

O clipă, se mişcă imperceptibil, cu ochii închişi, frecându-se cu blândeţe şi muşcându-şi buzele ca să nu ţipe. Apoi se aplecă şi ceru:

— Mângâie-mi sânii!

Erau plini şi grei. Malko îi înţepa, îi frământa, îi chinuia. Jessica gâfâia din ce în ce mai tare şi balansul şoldurilor se accentuă. Malko îi strânse şi mai tare sfârcurile arămii în timp ce el o ridica mai violent. O simţi zbătându-se şi auzi un ţipăt de fiară rănită, un răget profund ca acela din clipa morţii. Apoi ea se abătu cu furie asupra lui, palpitând. De data asta fetiţa nu mai apăru.

Mai târziu, ea îşi turnă un pahar plin cu Gaston de Lagrange, apoi se întoarse şi încălzi coniacul în mâini, cu gura încă umflată de plăcerea cărnii.

— Nu fac dragoste prea des, spuse ea. Uneori, mi-e aşa de poftă, încât mă duc singură la *Willard* ca să fiu agăţată. Dar îmi piere cheful în ultimul moment. Mi-e frică de SIDA.

— De ce nu ai un amant permanent?

Ea îşi dădu capul pe spate strâmbându-se.

— Sunt o fire dificilă, exigentă, aş spune. Mi-e greu să mă obişnuiesc cu un bărbat. Pe urmă, mai e şi Priscilla. Este foarte geloasă.

Ce personaj curios… Mai discutară puţin, apoi Malko se pregăti de plecare.

— Ne vedem mâine?

— Nu, mă ocup de Priscilla.

— Dar luni, la Arlington?

— Mi-e foarte greu. Am atâta treburi pe cap! Şi ar da de bănuit. N-ai putea să treci pe la mine?

— Voi încerca… spuse Malko. Să ne întâlnim la *Willard* pe la şase.

Ea îl conduse şi murmură cu sfială:

— Nu veni prea des… Aş putea să capăt năravuri rele.

*

* *

Un soare strălucitor aproape că înveselea peluzele cimitirului Arlington. Vizitatorii îşi făcuseră din nou apariţia, îngreunând munca lui Malko. Ascuns după imensa piatră funerară a generalului Lee Grant, avea sub observaţie parcela numărul şapte. Milton Brabeck era în parcarea turiştilor, cei doi fiind în legătură permanentă prin staţia de emisie-recepţie codificată Motorola. Nu trebuia să aibă încredere în nimeni, nici chiar în FBI. Dacă ar fi fost descoperiţi, s-ar declanşa o anchetă care numai Dumnezeu ştie ce ar mai putea descoperi…

Se uită la ceas. Se făcuse unu şi un sfert. William Nolan nu va întârzia să apară, dacă comemora ziua morţii fiului său. Orientă binoclul spre intrarea în cimitir şi văzu limuzina neagră a omului numărul doi din CIA, urmat de un Dodge de protecţie. William Nolan coborî din maşină şi o luă pe McCullan Drive. Datorită binoclului, Malko nu-l pierdea nicio clipă din ochi.

Ceremonia fu exact la fel ca rândul trecut. Americanul rămase nemişcat câteva secunde cu mâinile încrucişate în faţă, cufundat într-o meditaţie adâncă, apoi plecă cu paşi lenţi, după ce se aplecase să ia puţin muşchi crescut pe piatră.

Malko scrută orizontul cu binoclul. I se păruse că zăreşte în stânga lui silueta unui bărbat ascuns după un copac, lângă JFK Memorial. Dar când se uită din nou, silueta dispăruse. Oare era urmărit? Tulburat, îi trebuiră câteva secunde ca să-l găsească pe William Nolan care tocmai se urca în maşină şi demară imediat. Malko se uită la ceas. Cimitirul se închidea la cinci şi jumătate. Va rămâne aici până la sfârşitul programului, deşi nu ştia prea bine ce va afla. Avea de aşteptat trei ore şi jumătate. Îl neliniştea un singur lucru: bărbatul pe care îl zărise lângă JFK Memorial. Cercetă cu grijă tot cimitirul cu binoclul, dar nu văzu nimic. Dacă cei de la FBI îl descoperiseră? S-ar putea să supravegheze cimitirul când venea William Nolan.

*

* *

Se făcuse cinci fără zece, când Malko zări pe aleea paralelă o furgonetă albă care se îndrepta spre nord. Lucru rar la Arlington, unde

singurele vehicule pentru diferite servicii aveau autorizaţie. O urmări cu privirea când furgoneta se opri în faţa unei masive pietre funerare la colţul aleii Crook Walk. Din ea coborî un bărbat chelios şi burtos, cu o coroană în mână. O luă pe cea veche de pe mormânt, o puse pe cea nouă, mătură puţin marmura, apoi plecă.

Malko zări prin binoclu scrisul negru de pe părţile laterale ale Econolinei albe: „H. Feldstein, gardens & flowers. 2316 Wisconsin Avenue Washington DC.”

Se urcă în maşină şi îşi văzu de treabă. După douăzeci de minute, opri lângă mormântul lui John Nolan şi schimbă modesta coroană, sub privirile lui Malko, care nu avea altceva mai bun de făcut. Furgoneta plecă şi lui îi mai rămânea un sfert de oră de aşteptat. Oricât s-ar fi zgâit, nu mai văzu pe nimeni venind la mormântul fiului lui William Nolan. La şase fără douăzeci şi cinci, când începea să se lase înserarea, se îndreptă spre parching. Se simţea frustrat.

Nu aflase mai nimic, în afară de băiatul cu flori care i se păruse nevinovat.

*

* *

Jessica Hayes se uita nervoasă la ceas când Malko îşi făcu apariţia. Nici nu se aşeză bine, că ea îi spuse:

— Îmi pare foarte rău, dar peste zece minute, am o şedinţă în F Street cu şeful meu. Ce s-a întâmplat la Arlington?

Malko îi povesti despre băiatul cu florile. Jessica, care se şi ridicase în picioare, nu părea prea interesată.

— Îi voi spune despre asta unchiului meu mâine dimineaţă. Oricum v-a dat întâlnire ca să faceţi bilanţul. Mâine la cinci, la „casa sigură”.

*

* *

Franck Woodmill aştepta în salonul „casei sigure” fumând un trabuc, cu acelaşi aer de câine bătut şi cu pungi mari sub ochi. probabil că în perioada asta, nu prea putea închide ochii noaptea…

— L-am verificat pe băiatul cu florile, zise el. La prima vedere, nu e nimic ieşit din comun. Harry Feldstein a venit din Canada în 1980, cu

paşaport canadian. Acum patru ani, a cumpărat un magazinaş pe Wisconsin Avenue, dar cam trage mâţa de coadă. Se ocupă de toate împreună cu soţia. Practic, nu are timp să iasă niciodată. Se bucură de o reputaţie bună în cartier şi la bancă. Se duce o dată pe an la Montreal ca să-şi vadă familia… Le-am transmis un telex canadienilor, dar nu au răspuns încă. Cei de la FBI nu ştiu nimic despre el, iar Compania nici atât.

— Trebuie să verificăm, spuse Malko pe un ton fatalist. Nu e de mirare că un comerciant de flori se duce la cimitir. Dar cum el este singura persoană care s-a apropiat de mormântul lui John Nolan…

— Poate că ne găsim pe o pistă falsă, oftă directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni. Dacă într-o săptămână nu reuşim să aflăm ceva, mă duc să-i povestesc totul directorului CIA. Voi bate toba, dar puţin îmi pasă. Nu puteţi să rămâneţi o veşnicie în Washington.

Malko se gândi la incidentul din ajun.

— Agenţii FBI supraveghează cimitirul ori de câte ori se duce William Nolan acolo? întrebă el.

Franck Woodmill rămase cu trabucul în aer.

— Nu cred, dar pot să verific. De ce mă întrebaţi?

— Mi s-a părut că cineva mă urmărea cu binoclul…

— Poate ce a fost un turist mai curios, sau un „bird-watcher”, spuse el. Batem pasul pe loc. Cred că şi mâine, ca în fiecare miercuri, Bill Nolan va veni la cimitir. Trebuie să-l mai supraveghem.

— Ce se aude cu „Baryum meal technique”?

Americanul ridică din umeri.

— Nimic concludent, deocamdată. Dacă am avea codurile KGB-ului… Ei bine, întoarceţi-vă la *Jefferson*. Momentan, nu mai e nimic de făcut.

*

* *

În camera lui de la *Jefferson*, Malko se pregătea să se uite la ştirile de pe CNN, când se auzi telefonul sunând.

— Bună seara, zise Jessica cu veselie în glas. Prietenul nostru speră să vă întâlnească de urgenţă în locul obişnuit. Pe curând!

Închisese deja. Intrigat, Malko opri televizorul şi îşi puse haina de

blană. Oare ce mai voia Franck Woodmill? Doar se despărţiseră acum două ore. Vântul rece gonise oamenii de pe străzile Washingtonului, iar acum cădeau câţiva fulgi de zăpadă răzleţi. În cinci minute, ajunse în L Street. Franck Woodmill îl aştepta foarte nervos. Se ridică sprinten, iar ochii îi străluceau de o lumină vie pe care Malko nu o mai văzuse de mult timp.

— Cred că aţi câştigat lozul cel mare! îl anunţă el.

— La ce vă referiţi?

— Telexul primit de la Police Montée din Canada dezminte părerea noastră în legătură cu Harry Feldstein. În realitate, se numeşte Rufus Sevcenko şi a venit la Toronto din Ucraina acum cincisprezece ani. A căpătat cetăţenia abia acum cinci ani. Poliţia canadiană a emis un mandat în defavoarea lui, căci îl suspectează că ar fi un fals refugiat.

Lui Malko îi venea să strige de bucurie. În fine, un indiciu palpabil! Acesta era liantul dintre KGB şi CIA. Cu toate astea, nu obţinuseră mare lucru.

— Poate foarte bine să fie o coincidenţă, observă el. Există mii de refugiaţi din Europa răsăriteană, dar foarte puţine cârtiţe…

— Fireşte, recunoscu americanul. Oricum, împotriva lui nu avem nici cel mai neînsemnat fapt. Dar are figura tipică „clandestinilor” pe care KGB-ul îi introduce la noi în ţară. Iar trecerea prin Canada este doar o „băiţă”. Ca şi paşaportul canadian. Practic, noi nici nu controlăm persoanele care vin de acolo. Este însurat cu o ucraineană care a făcut acelaşi traseu, au foarte puţini prieteni, iar meseria lui îl pune în legătură cu foarte mulţi oameni…

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— În împrejurări normale, i-aş fi pus pe urme o mulţime de tipi de la FBI. Dar acum nu vă am decât pe dumneavoastră şi pe Milton Brabeck. Dar mai ales, nu vreau să intre în panică. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât am convingerea că cimitirul serveşte drept „cutie de scrisori moartă”. Deşi ne-am dat silinţa, nu am reuşi să descoperim nimic. Mâine, William Nolan va veni iarăşi la Arlington. Dacă Feldstein trece şi el pe acolo, trebuie să-l urmărim îndeaproape. Pentru asta, vom avea nevoie de Jessica şi de Milton.

*

* *

Arlington arăta superb sub soarele rece de iarnă. Inima lui Malko bătea cu putere. De data asta, dispozitivul de luptă era la locul lui. În depărtare, domul Capitoliului scânteia, iar apa cenuşie a fluviului Potomac semăna cu aceea a unui lac. Cursa era pregătită pentru cârtiţă.

Franck Woodmill aştepta în „casa sigură" şi avea legătură prin staţia de emisie-recepţie cu maşina lui Milton Brabeck, aflată în parcarea turiştilor. Tot materialul fusese furnizat de Divizia D, cu acte false.

Jessica Hayes alerga pe aleile din Arlington, deghizată în jogger, cu căştile walkman-ului pe urechi şi ochelarii de soare pe nas. Primise ordin să stea la distanţă de Bill Nolan şi să se concentreze asupra negustorului de flori, în caz că îşi va face apariţia. Walkman-ul ei era în realitate un microfon legat la un emiţător pe frecvenţa celor două Motorola de la Malko şi Milton.

Cât despre Malko, el stătea la adăpost pe acoperişul JFK Memorial, ca să poată identifica o eventuală contramăsură şi să coordoneze toate operaţiunile. O voce se auzi în Motorola pe care o avea prinsă la curea.

— Ţinta va ajunge în câteva minute, anunţă gorila.

Limuzina neagră apăru după câteva secunde. Totul se desfăşură exact ca şi în dăţile precedente. William Nolan merse pe jos până la mormântul fiului său, puse câteva flori, rămase un moment nemişcat, apoi reveni la gărzile lui de corp. Exista o singură variantă: una dintre ele îl însoţise, probabil din cauza numărului mare de vizitatori. Plecase aşa cum a venit. Nu le rămânea decât să se înarmeze cu multă răbdare.

*

* *

Econolina albă apăru în jurul orei trei şi jumătate, venind dinspre JFK Memorial. Traseul îi păru infernal de lung lui Malko care o urmărea cu binoclul. Furgoneta albă începu să coboare spre McCullan Drive. După câteva secunde, Jessica apăru pe Sheridan Drive, când alergând, când mergând la pas. Econolina ajungea în dreptul

mormântului lui John Nolan. Harry Feldstein, în salopetă albastră, coborî din furgonetă şi se îndreptă spre peluza unde se afla piatra funerară.

*
* *

Jessica se apropia alergând de mormântul lui John Nolan. Ea încetini şi începu să meargă, apoi se opri lângă furgoneta albă. Îl observa pe Harry Feldstein care se pregătea să sprijine coroana de piatra funerară. Acesta se întoarse şi îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi, brusc, îi zâmbi cu amabilitate.

— *May I help you, Miss?*

El venea spre Jessica cu o coroană ofilită pe care o ridicase de pe mormântul de alături şi pe care o ţinea în mâna stângă. Îi zâmbi şi ea.

— Mă întrebam dacă vă ocupaţi şi de grădinile particulare…

— Bineînţeles! răspunse florarul jovial. Însă eu prefer să fac treaba asta. Mi se pare mai veselă, chiar dacă clienţii de aici nu se plâng niciodată.

Râse cu poftă. Aruncă coroana ofilită în spatele furgonetei.

— Lăsaţi-mi adresa, îi ceru el. Voi trece să văd grădina şi voi face un deviz. Fără niciun angajament, se-nţelege.

— Nu am nimic de scris la mine, făcu ea. Dumneavoastră aveţi?

— Sigur, zise negustorul de flori.

Îi dădu o carte de vizită şi un pix negru din buzunarul de la piept al salopetei. Jessica Hayes notă adresa şi numărul de telefon, apoi îi înapoie cartonaşul. În acel moment, unul dintre paznicii cimitirului trecu pe lângă ei şi i se adresă florarului:

— Hei, Harry, mai e tipul din Monumentul cel Mare care te aşteaptă!

— Mă duc, făcu Harry Feldstein.

Puse în buzunar cartea de vizită, dar uită de pix. Jessica îl strecură pe furiş în buzunar şi începu să alerge imediat.

Malko urmărise prin binoclu întâlnirea şi auzi în căşti, dar nu i se păru nimic suspect. Mai năucit ca niciodată, el văzu furgoneta albă îndreptându-se cu viteză mică spre ieşirea cimitirului. Jessica dispăruse. Se înţeleseseră că se va duce acasă după ce îşi lua fata de la

şcoală. Se vor întâlni acolo. Acum, obiectivul era Harry Feldstein. Nu merita să-şi piardă timpul cercetând mormântul.

Se duse în parching. Milton Brabeck bătea din picioare de nerăbdare. Furgoneta albă se îndrepta deja spre Arlington Bridge. Milton ieşi din cimitir, viră la dreapta pe Memorial Drive, marea alee care ducea la autostradă. După o sută de metri, doi puşcaşi marini în uniformă şi cu ceafa rasă, aşteptau lângă un vehicul cu capota ridicată. Unul dintre ei le făcu semn, cu un zâmbet larg pe buze. Milton frână.

— O să-i lăsăm la un garaj, zise el.

Cu viteza cu care mergea furgoneta, nu era nicio problemă. În orice caz, aveau sirenă şi girofar, iar Malko era convins că Harry Feldstein nu va întreprinde nimic imediat în cazul în care luase ceva. Milton opri lângă trotuar şi lăsă geamul în jos.

— Băieţi, aveţi necazuri?

Malko zări o figură de piatră cu nişte ochi cenuşii şi un zâmbet rece. Milton înjură când se uită în oglinda retrovizoare. Malko se întoarse şi un val de adrenalină îi invadă arterele. Cel de-al doilea puşcaş marin scosese un pistol-mitralieră cu ţeava scurtă din veston şi îl ochea prin parbrizul din spate. Camaradul lui trase în acelaşi timp pistolul de la centură şi îl îndreptă spre Milton care rămase mut de uimire. Camaradul acestuia deschise imediat focul în spatele lor.

Capitolul XVIII

Maşina fu zguduită de o serie de lovituri surde, în timp ce păcănitul rapid al mitralierei ajungea slab până la urechile lui Malko. Parbrizul din spate deveni dintr-odată opac. Din instinct, Malko se băgase sub banchetă, neştiind, ca şi ucigaşul de altfel, că geamurile acestui vehicul folosit în misiunile speciale erau blindate. Înmărmurit, falsul puşcaş marin, cu încărcătorul gol, privea parbrizul din spate cu urme de gloanţe, însă rămas intact.

Cel de-al doilea puşcaş marin îl ochea pe Milton care rămăsese la volan. Apăsă pe trăgaci, dar ca şi celelalte gloanţe, şi al lui fu oprit de

geamul pe jumătate ridicat.

Dând un brânci cu umărul, Milton Brabeck deschise cu violenţă portiera, dezechilibrându-l pe adversar, care se clătină şi se dădu înapoi, scăpând pistolul din mână. Gorila se rostogoli pe şosea în clipa în care cel de-al doilea ucigaş, rămas tot în spatele maşinii, punea alt încărcător în armă. Milton Brabeck nu avu timp să-şi scoată pistolul său israelian că celălalt îl şi împroşcă cu pistolul-mitralieră. Gorila fu nevoită să se adăpostească lângă calandru. Malko smulse Cobra de la centură, întredeschise portiera şi se aruncă la pământ ca să-l acopere pe Milton. Acesta, culcat pe burtă, pândea o ocazie.

— Adăpostiţi-vă! îi strigă el lui Malko.

După ce îşi recuperă pistolul, falsul puşcaş marin sări în maşina care era în pană, coborând capota în trecere. Imediat, camaradul lui trase altă rafală în cauciucurile Pontiacului, spărgând şi farurile din spate. Milton ripostă, însă rată, fiindcă nu se afla în poziţia convenabilă. Celălalt trase pe sub maşină, obligându-i pe Malko şi pe Milton să se adăpostească în şanţ.

Dându-şi seama că această capcană nu a mers, falsul puşcaş marin continua să tragă scurte rafale bine direcţionate cu un calm uimitor. Este adevărat că în acest colţ depărtat de orice locuinţă, focurile de armă nu atrăgeau atenţia nimănui. În spatele lor se afla cimitirul, iar în faţă, un imens sens giratoriu în care se intersectau autostrăzile ce duceau la Arlington Bridge. Puşcaşul marin cu pistolul-mitralieră ajunse la maşina lui. Camaradul era deja la volan. Acesta deschise portiera.

Malko înălţă capul exact cât să apese o dată pe trăgaci. Glonţul îl nimeri pe falsul puşcaş marin chiar în piept, proiectându-l în maşina care demară cu portiera deschisă… Milton Brabeck ieşi din şanţ şi trase trei focuri succesive. Aparent, fără niciun rezultat. Cei doi bărbaţi îl văzură pe cel împuşcat de Malko ridicându-se.

— *Shit.* Avea vestă antiglonţ, izbucni Milton.

Sărind la volan, demară imediat. Maşina ucigaşilor se angaja acum pe George Washington, autostrada ce ducea spre Crystal City şi la aeroport.

Milton şi Malko parcurseră doar vreo douăzeci de metri. La început, se simţi un miros îngrozitor de ars, apoi vehiculul începu să

meargă în zigzag, neputând fi menţinut pe drum drept nici chiar de mâna puternică a lui Milton Brabeck. Se pomeniră cu roţile din faţă într-un şanţ înainte de a ajunge pe autostradă. Puşcaşul marin cel adevărat, care stătea de pază în ghereta de la intrarea în cimitir, sosi în goană.

Milton se şi aplecase deja peste staţia Motorola, chemându-l pe Franck Woodmill la „casa sigură”.

— Am fost atacaţi de doi falşi puşcaşi marini la ieşirea din Arlington, îl anunţă el. O să vă mai sun eu.

Puşcaşul marin de pază, abia trăgându-şi sufletul, ţinea arma M16 îndreptată spre ei.

— Staţi pe loc!

Era un soldat tânăr cu ceafa rasă, vizibil derutat de acest incident unic în analele Arlingtonului.

— *Secret Service!* strigă Milton, aruncându-i portofelul în care avea legitimaţia.

Soldatul o examină şi lăsă arma în jos.

— Ce se întâmplă, domnule?

— După cum aţi văzut, făcu Milton pe un ton grav, au tras în noi. Aveţi telefon în gheretă? Trebuie să sun la Poliţia de Stat şi la FBI.

Alergară toţi trei într-acolo. Malko se întoarse. Furgoneta albă dispăruse demult pe malul celălalt al fluviului Potomac.

Nu îşi putea reveni după acest atac neaşteptat. Se gândi la bărbatul care îl urmărise. KGB-ul avea un sistem de supraveghere bine pus la punct. Ceea ce tocmai s-a întâmplat nu putea avea altă semnificaţie: William Nolan chiar era „super-cârtiţa” celor din KGB şi omul care încerca cu disperare o manevră ca să mai câştige timp. Un lucru îi scăpa însă lui Malko. De ce supravegherea mormântului lui John Nolan a reuşit să declanşeze o ripostă atât de brutală? Dar Jessica? Oare fusese reperată?

Milton Brabeck avu o scurtă explicaţie telefonică, după care închise.

— Vin să ne ia, zise el.

*

* *

Un Ford alb, cu girofar pe capotă şi cu sirena urlând, se angajă în mare viteză pe Memorial Drive. Malko şi Milton Brabeck aşteptau cu nerăbdare de zece minute. La bordul vehiculului se aflau doi agenţi din FBI. Milton îi arătă legitimaţia, apoi se urcară amândoi în maşina care plecă imediat pe Jefferson Davis Highway, de-a lungul fluviului Potomac.

— Maşina ucigaşilor nu a fost găsită încă, domnule, anunţă unul dintre agenţii FBI. Însă zona a fost închisă până la Alexandria şi au fost instalate baraje pe o rază de o sută de mile. Şi aeroportul este controlat.

La două sute de metri mai departe, o namilă de „trooper”[24] cu un pistol-mitralieră ascuns pe coapsă le făcu semn să se oprească. Două maşini de poliţie aşezate de-a curmezişul interziceau trecerea. Malko zise:

— Au rămas tot la fel de nemernici. Ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta.

Plecară spre Crystal City, oraşul ultramodern care era în construcţie, aflat vizavi de aeroport, întâlnind mai multe maşini de poliţie. Tocmai terminaseră de străbătut oraşul, când radioul se auzi.

— Un vehicul abandonat în zona a cincea din parchingul aeroportului, anunţă o voce necunoscută. Parbrizul din spate este spart. Urme de gloanţe. Îl verificăm.

Şoferul de la FBI aprinse girofarul şi acceleră. După zece minute, ajunseră în zona a cincea din parching care gemea de poliţişti în civil şi în uniformă. De jur-împrejurul vehiculului gri cu portbagajul deschis fuseseră plasate bariere galbene. Un sergent se apropie, ţinând în mână o tunică de puşcaş marin.

— Am găsit în portbagaj două uniforme complete, domnule. Cred că s-au schimbat şi au luat un avion…

Milton clătină din cap cu scepticism. Parchingul unui aeroport era locul ideal pentru schimbarea hainelor şi a maşinii. Avionul era un mijloc riscant pentru nişte profesionişti.

— Cercetaţi aeroportul, spuse el fără convingere.

---

[24] Soldat din Garda Naţională. (n.a.)

Malko era de acord cu el. Cei doi ucigaşi veniseră în mod cert din altă parte. Dar nu plecaseră decât cu un mijloc sigur, nu cu avionul. Sunt fie nişte „clandestini” ai KGB, fie „colaboratori”. Nu erau din Washington. Acest lucru presupunea o operaţiune vastă. Ruşii nu se lansau în acest gen de afaceri fără să aibă un motiv serios.

Se gândi imediat la Jessica. Oare planul celor din KGB se mărginea doar la eliminarea lui Malko şi a lui Milton? Se întoarse către el:

— Duceţi-vă la Jessica şi duceţi-o la „casa sigură”, zise el. Mi-e teamă că este în pericol. Eu mă duc la Franck.

*

* *

Woodmill vorbea la telefon când Malko intră folosindu-se de cheia lui. Milton plecase cu mult înaintea lui la aeroport ca să o ia pe Jessica. Directorul Diviziei Operaţiuni închise şi clătină din cap.

— Suntem în încurcătură! zise el.

— De ce?

Nu avu răgazul să-i răspundă, căci fu întrerupt de soneria de la intrare. Malko se duse să deschidă. Era Milton, dar singur.

— Unde este Jessica?

— Nu ştiu, zise gorila. Am sunat, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Trebuie să vă întoarceţi, făcu Malko.

— Aşteptaţi! spuse Franck Woodmill. Cei de la FBI vor să-l interogheze pe domnul Brabeck în legătură cu prezenţa lui la Arlington. Fireşte că nu e cazul să le dezvăluie adevărul. Va fi obligat să-i mintă. Şi asta sub jurământ.

Milton păli. Nu făcuse aşa ceva în viaţa lui.

— O voi face, *sir*, acceptă el. Credeţi că mă vor pune la detectorul de minciuni?

— Nu imediat, răspunse americanul. Trebuie să câştigăm timp. Va trebui să vă interoghez şi eu. Din fericire, directorul CIA este plecat pentru patru zile în Europa.

— Dar adjunctul lui?

Cârtiţa adică… Acesta înţelesese deja despre ce era vorba. Parcă trăiau o poveste din Kafka.

— Îl voi minţi, spuse Franck, dar situaţia asta nu poate dura la

nesfârşit. Iar în privinţa FBI-ului, o s-o iau pe ocolite. Mă înţeleg bine cu şeful de la Washington. Îi promit că îi voi spune adevărul peste câteva zile şi îşi va chema câinii înapoi.

— Mai aveţi nevoie de mine? întrebă Milton.

— Nu, spuse Malko, duceţi-vă la Jessica. Vă găsesc acolo.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Woodmill.

După ce auzi întreaga poveste din gura lui Malko, îşi aprinse gânditor un trabuc.

— Nu înţeleg, mărturisi el. O asemenea acţiune întreprinsă de KGB nu poate decât să ne confirme bănuielile cu privire la William Nolan.

— Evident, spuse Malko. Numai simplul fapt că este bănuit, pentru ei înseamnă o mare catastrofă. Sensul acestui atac a fost probabil ca să-i atragă atenţia şi să se pună la adăpost cât nu este prea târziu.

— Cred că aveţi dreptate, recunoscu directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni. Dar asta înseamnă că nu vom mai avea nicio dovadă.

— Ne rămâne Harry Feldstein, observă Malko. Dacă reuşim să-l prindem, el ne poate aduce dovada de care avem nevoie. Cu siguranţă că este legătura dintre KGB şi William Nolan.

— Mă ocup eu de acest lucru, spuse Woodmill. Mă voi gândi ce atitudine trebuie să adopt faţă de FBI. Mai stau aici încă o oră. Duceţi-vă după Jessica. Dacă intervine ceva important, sunaţi-mă.

*

* *

Străduţa calmă pe care se găsea bungaloul Jessicăi Hayes era tot la fel de liniştită. Malko zări imediat maşina lui Milton Brabeck parcată lângă o stivă mare de lemne pentru foc şi se opri alături. Milton apăru îngrijorat.

— Tot nu a ajuns acasă, spuse el.

Malko cercetă împrejurimile. Uşa garajului era închisă şi numai dacă o forţa îşi putea da seama dacă este vreo maşină înăuntru. Jessica trebuie să se fi dus la cumpărături după ce îşi luase fata de la şcoală. Fiindcă nu aflase de atacul a cărui victimă fusese, nu avea niciun motiv să se alarmeze.

— Rămâneţi aici, îi ceru el lui Milton, mă duc să dau o raită în Wisconsin să văd ce se mai unelteşte pe la amicul nostru Harry

Feldstein.

— Dacă tot treceţi pe acolo, începu Milton Brabeck, nu vă duceţi câteva minute şi pe la Chris? I-am promis că mă duc. Dacă nu mă vede, va fi îngrijorat.

— Nicio problemă, îi promise Malko. Pe curând!

Ajunse pe Foxhall Road şi de acolo, în Wisconsin.

Furgoneta albă a lui Harry Feldstein era oprită în faţa magazinului cu vitrina luminată. Nu zăbovi aici şi se îndreptă spre Reservoir Avenue. Georgetown Memorial Hospital ocupa un bloc întreg, cu o serie de clădiri din cărămidă roşie, unele mai triste decât altele.

*

* *

Chris Jones era cufundat în lectura revistei *Sports Illustrated*. Faţa i se lumină când îl văzu pe Malko.

— Ce bine îmi pare că vă văd! Unde este Milton? A murit?

Malko îşi trase un scaun lângă pat.

— Nu sunteţi departe de adevăr…

Îi povesti despre atacul a cărui ţintă fuseseră. S-au găsit cartuşe de nouă milimetri, trase probabil dintr-un „Skorpio”, arma preferată a teroriştilor… Chris clătină din cap şi se scărpină pe bandajul de pe burtă.

— Cred că este o blestemată de organizaţie. O operaţiune ca asta cere zeci de oameni şi o logistică importantă. Au prevăzut acest lucru de mai multe zile… Dar nu câştigă nimic dacă atrag atenţia asupra cârtiţei lor. Ei ştiu foarte bine că, în cazul în care aţi fi fost omorâţi, Compania ar fi ascuns lucrul acesta. Numai dacă acest fapt nu ar fi însemnat pentru cârtiţă că a fost descoperită „cutia poştală moartă”…

— Credeţi că nu au şi alte mijloace?

— Nu ştiu, zise gorila. Pentru un tip ca el, problema arzătoare sunt tot comunicaţiile. Trebuie să-şi scoată într-un fel „producţia”, însă, practic, nu are nicio legătură cu Centrala lui… Dacă KGB-ul şi-a dat seama că mormântul fiului său este supravegheat, probabil că nu au găsit decât această modalitate să-l anunţe cât mai repede că a fost descoperit…

Tot la fel gândea şi Malko. Dacă această ipoteză se adeverea, nu se

va şti niciodată sigur dacă William Nolan trădase într-adevăr. Era suficient să nu le mai transmită nimic ruşilor. În afară de cazul în care Harry Feldstein muşca din momeală… Însă acesta era un profesionist şi nu s-ar lăsa prins atât de uşor.

Malko se ridică. Vizitele lungi îl oboseau pe Chris Jones şi el se grăbea să o interogheze pe Jessica Hayes.

— Vă mai ţin la curent, Chris, zise el.

O sună pe analistă din holul spitalului. Dar tot nu răspundea. Nu se întorsese nici acum şi nu-i rămânea decât să se întâlnească cu Milton. Pentru amândoi timpul trecea repede. Se pregătea să iasă din spital, când o siluetă apăru brusc în faţa lui.

— Domnul Linge?

Era fosta dansatoare de strip-tease, Kareen Norwood, care venea din biroul administrativ. Avea părul strâns în coadă de cal, îmbrăcată într-un pulover şi un pantalon supraelastic, mulat pe corp. Nefardată, şi părea mai tânără. La picioare avea o valijoară.

— M-aţi recunoscut? o întrebă Malko, distrat şi puţin surprins, deşi ştia de prezenţa ei la Georgetown Memorial Hospital.

— Bineînţeles! Aţi venit la mine?

— Nu, dar observ că vă merge bine.

— Din fericire! zise ea râzând. Asta din cauza nenorocitelor ălora de droguri pe care le-au băgat în mine idioţii ăia de „latinos”. Nu mă omoram după ele nici înainte… Nu sunt încă pregătită să mă întorc în Caraibe.

— Pot să vă ajut cu ceva? o întrebă Malko în timp ce îi lua valiza.

— Merg acasă. Aţi putea să mă lăsaţi acolo?

— Dacă doriţi, zise el cu amabilitate.

Milton avea grijă de toate, iar el nu se afla decât la cinci minute depărtare.

— Foarte bine, voi economisi banii de taxi… Va trebui să încep lucrul… Nu mai am niciun sfanţ.

Ea se urcă în Pontiacul nou-nouţ cu voluptate şi oftă:

— Bietul Paul, moartea lui îmi dă o senzaţie ciudată. Mai ales că am contribuit şi eu puţin la asta.

— De ce spuneţi acest lucru?

— Pentru că avea nevoie de bani pentru mine, zise ea simplu. Şi

nici măcar nu câştiga mult. Dar nu mi-am imaginat vreodată că va face aşa ceva. Se cam ţicnise, că altminteri…

Urcau pe Strada 15 încetişor ca melcul. La ora asta, circulaţia în Georgetown era curată teroare din cauza nenumăratelor stopuri, unde şoferii puteau chiar să tragă şi un pui de somn. Kareen Norwood îi aruncă o privire provocatoare.

— Mai rămâneţi în Washington? Dacă sunteţi liber într-o seară, am putea să mâncăm împreună…

— Poate, zise Malko.

După zece minute, se opriră în faţa casei de pe Strada 13. Îi cără valiza şi se pomeniră în holişorul care mirosea a neaerisit. Kareen veni în faţa lui cu un surâs dezarmant.

— Nu am apucat să vă mulţumesc până acum. Fără dumneavoastră, ticăloşii ăia m-ar fi omorât violându-mă… Şi aţi făcut-o fără să fie treaba dumneavoastră. E nostim…

— Nu am făcut nimic ieşit din comun, zise Malko.

— Nu am nimic în casă, făcu ea şmechereşte, nu am niciun ban, iar aici nu este nimic de băut, abia am ieşit din spital. Dar…

— Dar ce?

Ea înaintă un pas şi îl luă pe Malko de braţ, lipindu-se de el cu tot corpul.

— Dacă l-am înnebunit pe Paul Kramer, trebuie să mai am totuşi ceva, şopti ea.

Într-adevăr, avea ceva… Trupul suplu al tinerei se lipi imediat de el. Aproape fără să se mişte, îi făcu o excelentă demonstraţie de seducţie voită, jucându-se abil cu limba prin urechi, pe gură, plimbându-şi mâinile peste tot, ondulându-şi trupul ca un animal plin de viaţă. Pe Malko îl cuprinse ameţeala şi simţi cum tot sângele se adună în sex. Ducându-se la spital să-l viziteze pe Chris, nu s-ar fi aşteptat niciodată la aşa ceva…

Cu un gest sigur, Kareen dădu la o parte pieptarii cămăşii pe care i-o descheiase deja şi îşi continuă jocul cu limba şi cu dinţii, în timp ce cu mâinile încerca să-l elibereze pe Malko din strânsoarea pantalonilor.

Apoi, cu o mişcare lentă, se lăsă în jos, iar el se pomeni brusc cu sexul în gâtul fetei. Folosea o tehnică demnă de „Deep throat”,

înghiţindu-l în întregime şi folosind limba într-un fel nemaipomenit. Iar mâinile nu se odihneau deloc, îngenuncheată pe mocheta roasă, capul îi suia şi îi cobora cu o viteză uimitoare, încetinind când simţea că el nu mai rezistă, apoi îi aţâţa sfârcurile şi îşi freca sânii de coapsele lui. O adevărată cobră îndrăgostită.

Malko simţi că nu mai poate rezista. Imediat, cu o mişcare precisă a limbii, Kareen îi opri orgasmul ca o adevărată profesionistă… Malko mai câştigă câteva minute de voluptate… Când în fine explodă, într-un infernal vârtej de mişcări ale limbii, avu senzaţia că tânăra îi va smulge seva din adâncul pântecelui său…

Ea se îndepărtă apoi, lăsându-l să-şi savureze plăcerea şi se ridică cu un zâmbet nevinovat, cu faţa lucioasă de sudoare.

— Iată, zise ea cu mândrie, v-am oferit ce aveam mai bun! întotdeauna mi-a plăcut asta! Când aveam zece ani, mă antrenam cu prietenii mei şi le ceream un dolar. Bineînţeles că nu ştiau ei mare lucru, dar erau foarte mulţumiţi.

Malko îşi aranjă hainele. Ea se lipi strâns de el, dar cuminte de data asta.

— Puteţi să veniţi când doriţi, spuse ea. Pentru dumneavoastră o fac gratis. La ce hotel staţi?

— La *Jefferson*, răspunse Malko.

Kareen îi zâmbi cu gingăşie.

— Nu vă fie teamă, n-o să vin acolo. Îl ştiu, tipii de acolo nu sunt prea veseli… Este un senator cu care mă culcam din când în când. Mă deghiza în secretară, cu maşină de scris, cu tot dichisul, ca să pot intra…

Malko se pomeni iarăşi pe Strada 13. Era năucit, satisfăcut şi trist. Bietul Paul Kramer… Fără Kareen, CIA nu ar fi descoperit niciodată Cârtiţa.

Ca să vezi… Se uită la ceas: se făcuse şapte şi jumătate. Precis că Jessica se întorsese şi îl aştepta împreună cu Milton.

*

* *

Îndată ce farurile îl luminară pe Milton, care stătea lângă maşină, îşi dădu seama că se întâmplă ceva anormal. Casa Jessicăi Hayes era

cufundată în întuneric, faţă de celelalte din vecinătate. Milton se apropie.

— Nu este nimeni, zise el.

Malko simţi un ghem în stomac. Situaţia începea să devină bizară. Din cauza fiicei ei, Jessica avea o viaţă foarte ordonată. Privirea i se opri la uşa garajului. Trebuia să încerce toate posibilităţile.

— Puteţi să deschideţi garajul?

— Sigur, făcu Milton cu un zâmbet răutăcios.

Se apropie de uşa din lemn, scoase din buzunar o mică unealtă şi o învârti de câteva ori în încuietoare. Se auzi un zgomot sec şi uşa se deschise. Peste umărul gorilei Malko zări Volvo verde a Jessicăi. Un val de adrenalină îi invadă arterele. Milton scoase un soi de mârâit:

— *Shit!*

Ieşiră şi cercetară toate uşile, dar fără sorţi de izbândă. Mai sunară o dată.

— Aş putea încerca să deschid uşa din faţă, îi propuse Milton.

— Nu, zise Malko cuprins de tristeţe, trebuie să-l anunţăm imediat pe Franck.

— Credeţi că…

— Nu ştiu. Trebuie să-l anunţ pe Franck. Rămâneţi aici!

Plecă simţind un nod în gât, după ce mai aruncă o privire spre casa cufundată în întuneric. Încerca să se agaţe de toate ipotezele înainte de a se gândi numai la rău. La capătul bulevardului Foxhall intră într-o cabină telefonică şi formă numărul lui Franck Woodmill.

— Pot să trec pe la dumneavoastră? îl întrebă Malko pe directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni.

— Acum?

— Da. Este ceva foarte important.

— Veniţi.

Malko plecă, mergând pe L Street care străbătea Georgetown de la est la vest. Vila americanului semăna cu un mic castel stil Tudor, cu un turn înfricoşător în formă de piramidă şi faţadă de biserică. Deabia atinse butonul soneriei, că uşa se deschise imediat. Franck Woodmill părea mai îngrijorat ca niciodată.

— Ce s-a întâmplat? Doar ştiţi că sunt ascultat.

— Da, răspunse Malko, dar sunt foarte neliniştit. Jessica nu e acasă,

dar maşina se află în garaj.

— Poate că ia masa cu tatăl ei. Face deseori acest lucru, îl linişti Franck. Voi verifica.

Trecură în birou şi ridică receptorul. Amiralul răspunse imediat. Tocmai era la masă, dar nu îşi văzuse fiica… Franck închise, apoi schimbă o privire cu Malko. Se făcuse alb ca varul.

— Haideţi să cerem ajutorul poliţiei din Georgetown. Mă cunosc bine. Doamne, de nu i s-ar fi întâmplat nimic!

*

* *

Maşina de patrulă a Secţiei 13 se opri de-a curmezişul cărării ce ajungea în spatele casei Jessicăi Hayes, luminând intermitent cu girofarul lemnele de foc, cu licăriri albastre şi sinistre. Milton veni lângă Malko şi Franck, în timp ce meşterul adus de poliţişti urca peronul din faţa casei.

— Nimic, zise acesta. M-am suit şi pe lemne, dar n-am văzut nicio mişcare în salon.

Meşterului îi trebuiră douăzeci de secunde ca să descuie încuietoarea de siguranţă de la uşa din faţă. Unul dintre poliţişti intră în holul bungaloului cu revolverul în mână, luminând locul cu o lanternă puternică. Dar se opri brusc.

— *My God!*

Ştiind unde este întrerupătorul, Malko aprinse lustra din hol. Sângele i se scursese din obraji şi rămase mut de groază.

Jessica zăcea întinsă pe spate, cu braţele încrucişate pe piept, chiar în mijlocul holului. În mâna dreaptă avea setul de chei. Fusese împuşcată în obraz, sub ochiul stâng, şi în piept, căci o baltă de sânge se întindea sub ea. Ochii rămăseseră larg deschişi, fixaţi în tavan. Era încă în ţinuta de jogging, dar buzunarele fuseseră întoarse pe dos şi controlate.

Priscilla, fetiţa ei, fusese răpusă de moarte la doi metri mai încolo, în pragul bucătăriei. Avea un singur glonţ în ceafă care îi înroşise părul blond.

Capitolul XIX

Aerul din micul living-room se împuţise de la trabucul din care Franck trăgea cu nervozitate. Malko avea întipărită încă pe retină scena oribilă pe care o descoperise în Foxhall Drive. Cei doi bărbaţi nici nu îndrăzneau să se privească în ochi. Se întrebau care dintre ei purta o vină mai mare. Malko bău o gură din cafeaua prea dulce ca să-şi dreagă gustul amar al acestei zile negre.

— Am fost foarte neglijenţi, zise el. Când interesele lui sunt ameninţate, KGB-ul reacţionează întotdeauna extrem de feroce.

Directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni strivi mucul trabucului cu un aer absent şi cu ochii roşii de atâta fumat.

— Aşa este, admise el, cu vocea lui spartă. Ne-am înşelat amândoi. Acum sunt moarte amândouă. Trebuie să-i spun amiralului.

Priscilla, o fetiţă de numai cinci anişori… Şi Jessica Hayes, atât de sănătoasă, de senzuală, atât de bucuroasă de viaţă. Malko se uita la Franck, în timp ce îl suna pe tatăl Jessicăi. Datorită microfonului sensibil din telefon, îl auzi cum îi dă vestea cea crudă.

Bătrânul nu protestă, nu înjură, nu vărsă o lacrimă. Rămase fără grai. O tăcere plină de demnitate.

— Aşa a fost voia Domnului, zise el în final. Nu sunteţi cu nimic vinovat, Franck. Eu am sfătuit-o să-şi facă întotdeauna datoria faţă de patrie. Atât vă rog, să-i găsiţi pe făptaşi. Voi dormi mai liniştit.

Franck Woodmill îşi înghiţi lacrimile.

— Amirale, aproape că ştim cine este ucigaşul. Dar poate că nu vom avea niciodată o dovadă. Dar vă jur că îl voi omorî cu mâna mea, chiar dacă ăsta ar fi ultimul lucru pe care trebuie să-l fac în viaţa mea.

— Mulţumesc, zise tatăl Jessicăi Hayes. Acum trebuie să mă rog pentru sărmana mea fiică.

Închise. Malko şi Franck rămaseră tăcuţi mult timp. Încet, încet, emoţia fu alungată de o furie rece care le lăsa un gol în suflet. Toată poliţia din Georgetown era mobilizată în căutarea asasinului necunoscut, iar aceia care ştiau ceva nu puteau să-i ajute… Malko lăsă paharul din mână.

— De ce au omorât-o? Să fi fost Feldstein sau alt agent din KGB?

— Eu cred că a fost Feldstein, zise Franck. Nu ştiu din ce motiv s-a

simţit în primejdie şi a acţionat imediat.

— Este ciudat, observă Malko. Jessica ştia cine e Feldstein. Dacă ar fi ştiut că riscă, nu i-ar fi dat adresa. S-a dus să-şi ia fetiţa de la şcoală, apoi s-a întors acasă, i-a deschis uşa asasinului, iar el a omorât-o pe loc. Şi pe Priscilla ca să nu aibă niciun martor. Dar Jessica nu făcea imprudenţe. În uşă este o ferestruică. Nu ar fi deschis unui străin fără să-şi ia unele măsuri de prevedere. I-am dat o armă. Deci este Feldstein. Dacă a venit la ea, Jessica nu a fost surprinsă.

— Nenorocit împuţit… murmură Franck Woodmill.

Tăcerea se lăsă din nou. Malko îşi frământa creierii ca să înţeleagă motivul acestei crime. Urmărise prin binoclu întâlnirea cu omul din KGB şi auzise discuţia. Dar nu îl alertase nimic.

Cu toate astea, agentul KGB se hotărâse să acţioneze imediat, căci asasinatul trebuie să se fi produs cel puţin cu o oră mai târziu. Prin urmare, se simţea într-un pericol iminent. De ce?

Şi Franck Woodmill parcurgea în minte traiectoria aceluiaşi raţionament.

— Acest Feldstein – dacă el este – nu a avut timpul material să-şi anunţe Centrala. Îi cunosc pe ruşi. Ţin mai mult ca noi la birocraţie. Un „clandestin” ca Feldstein nu iroseşte în vânt atâţia ani de muncă fără să aibă un motiv serios… A omorât ca să-şi asigure propria securitate. Dumneavoastră aţi auzit discuţia dintre ei, în concluzie, Jessica a văzut ceva, iar noi am fi putut afla ce anume, dacă o întrebam. Ceva care îl lega în mod incontestabil de cârtiţă.

— Şi dacă Feldstein a recunoscut-o ca fiind un agent al CIA? sugeră Malko.

Franck Woodmill scutură din cap.

— Nu. În cazul acesta, el ştia că nu este singură şi că, omorând-o, atrăgea automat atenţia asupra lui. Este altceva la mijloc.

Tăcerea se aşternu din nou. Malko o întrerupse ceva mai târziu.

— Acum ce facem?

Directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni se strâmbă dezgustat.

— Mi-e teamă că prigoana nu se opreşte aici. Se vor da cu toţii la fund. În mod sigur Feldstein a scăpat de armă. Nu a lăsat nici urme. Nu va recunoaşte nimic. În cel mai bun caz, îl vom expulza, dar nu va vorbi. Iar Cârtiţa se va întoarce în galeria ei. Poate pentru totdeauna.

Într-o zi, Nolan va fi victima unui accident de maşină, iar ruşii vor închide definitiv dosarul. Aşa procedează mereu cu agenţii de care nu mai au nevoie sau care au fost descoperiţi.

Malko simţea un gust amar în gură. Toată această muncă, această vânătoare, aceste victime au fost în zadar! Franck Woodmill clătină cu tristeţe din cap şi se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Moartea Jessicăi va produce o revoluţie în Companie.

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— Sunt obligat să-i spun directorului CIA că lucra pentru mine. Dacă va descoperi vreodată, va sări totul în aer.

— Îi veţi spune de William Nolan?

Americanul se gândi puţin înainte de a răspunde.

— Nu de prima dată. Îi voi spune numai că ea îl supraveghea pe Feldstein, bănuit că ar fi un agent clandestin sovietic.

— Vă va întreba de ce nu aţi anunţat FBI-ul…

— Asta se poate aranja, noi mai facem unele chestii dintr-astea câteodată. Dar nu ştiu cât timp voi putea menţine acest mod de apărare.

Malko se ridică. Lui nu-i păsa de aceste complicaţii ce ţineau de birocraţie. Jessica şi fiica ei muriseră. Trebuia să le răzbune şi să-şi ducă misiunea la bun sfârşit.

— Dar practic? întrebă el. Ce facem practic? Nu-l mai supraveghem pe Feldstein?

— Ba da, zise americanul. Atâta timp cât FBI-ul nu va afla. Poliţia locală nu va ajunge până la el. Până să-i informez pe cei din FBI… În acest moment, Milton Brabeck se află acolo.

— Foarte bine, zise Malko.

— Veniţi mâine aici, la aceeaşi oră, spuse directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni. Voi scoate din memoria calculatoarelor tot ce ştiu despre Harry Feldstein. Poate că în acest fel vom găsi o pistă. Sunt sigur că mai există şi altă cale de comunicare cu Centrala în afară de radio. Dar trebuie s-o găsim. Este ultima noastră şansă. Atentatul care v-a vizat pe dumneavoastră a fost minuţios pregătit, pentru că au descoperit că le supravegheaţi cârtiţa. Au vrut să facă curăţenie înainte de a o scoate din joc.

*

* *

William Nolan coborî din limuzina neagră, înconjurat de trei gărzi de corp, şi străbătu cu paşi repezi cei câţiva metri care îl despărţeau de peronul din faţa bungaloului Jessicăi Hayes. Directorul CIA lipsea din Washington, iar directorul Diviziei întâi nu putea fi de găsit nicăieri. Prin urmare, greul cădea tot pe umerii lui… Zeci de poliţişti cercetau pădurea din spatele casei în căutarea vreunui indiciu. Toată zona fusese izolată. Alţii luau amprentele din toată casa. Cărarea era plină de maşinile poliţiei, cu girofarurile rotindu-se încetişor. O ambulanţă staţiona în faţa casei, aşteptând să ia cadavrele.

William Nolan clipi când pătrunse în holişorul puternic luminat de proiectoarele poliţiei. Lumina era concentrată pe cele două cadavre întinse pe podea. Un medic legist făcea primele constatări… Un locotenent de poliţie se apropie de directorul adjunct al CIA şi îi strânse mâna cu o figură gravă.

— Ne pare rău, domnule Nolan, începu el, este o crimă oribilă.

William Nolan se uita la ochii deschişi şi fără viaţă ai Jessicăi Hayes. Ai lui îl usturau. Retrăia amintiri foarte urâte. Îşi strânse pumnii în buzunare.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştim încă, zise poliţistul. Dar după primele constatări, se pare că a acţionat o singură persoană. Fiecare victimă a fost împuşcată cu mai multe gloanţe. Iar fetiţa a primit unul în ceafă. Au avut intenţia să ucidă. La prima vedere, se pare că nu lipseşte nimic, iar geanta femeii este aici, deschisă, cu aproximativ două sute de dolari înăuntru. Cu toate astea, au controlat-o prin buzunare. Este ciudat.

— Seamănă cu o execuţie, observă directorul adjunct al CIA.

— Exact, domnule, admise poliţistul. Dar pentru moment, nu avem nicio pistă.

— Nimic, nimic?

Poliţistul ezită.

— Vasăzică, noi am fost anunţaţi de cineva de la dumneavoastră. De domnul Franck Woodmill.

Franck Woodmill…

William Nolan rămase nemişcat în timp ce poliţistul îi explica în ce mod ajunseseră ei aici.

— Bine, spuse el. Ţineţi-mă la curent cu mersul anchetei. Să văd cu ce vă pot ajuta şi eu.

Făcu stânga-mprejur, după ce mai aruncă o privire părului blond năclăit de sânge al micuţei Priscilla. Se străduia să meargă drept. Revedea în minte fotografiile în care era faţa desfigurată a fiului său în urmă cu douăzeci de ani. Le ţinea tot timpul ascunse în secreterul lui şi se uita din când în când la ele în timp ce se gândea la moarte. Imediat ce se urcă în limuzină, ridică receptorul şi sună la 3435600, la ofiţerul de serviciu de la CIA.

— Spuneţi-i domnului Woodmill că îl aştept în biroul meu peste o jumătate de oră.

*

* *

William Nolan răsucea gânditor între degete paharul cu citronadă caldă. La etajul al şaptelea din sediul CIA, numai ferestrele biroului lui erau luminate. Ele dădeau direct spre pădurea care înconjura Agenţia.

Autostrada George Washington era prea departe ca să se vadă vehiculele care treceau. În faţa lui, Franck Woodmill avea figura împietrită, încercând să-şi liniştească bătăile inimii. Se abţinea să nu se înfigă în gâtul superiorului său să-l sugrume ca să recunoască că el era Cârtiţa. În unele momente, se întreba dacă nu cumva tot ce se întâmpla nu era o uriaşă manipulare a ruşilor şi dacă bărbatul din faţa lui era nevinovat. Era o nebunie.

Ochii lui William Nolan jucau în lacrimi adevărate. Când îl sunase pe amiral, tatăl Jessicăi, vocea îi tremura. Părea sincer cuprins de o furie rece.

— Vreau să-mi faceţi un raport complet al operaţiunii dumneavoastră în legătură cu acest Harry Feldstein, zise el cu o voce nu prea amabilă. Ar fi trebuit să mă anunţaţi. Aţi comis o greşeală foarte gravă.

— Da, domnule, recunoscu directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni.

De două ore îl ţinea ca pe jar şi murea de foame. Această convocare

îi împrăştiase toată adrenalina în artere şi îşi făcuse cele mai nebune gânduri. Crezuse chiar şi în mărturia spontană a Cârtiţei. Însă directorul adjunct al CIA profitase de rolul său ca să-i pună o mie de întrebări despre legăturile Jessicăi Hayes cu direcţiunea Diviziei Operaţiuni. Franck Woodmill nu putuse să nege. A trebuit să dea vina pe neputinţa şi lipsa de personal ale FBI-ului ca să poată da o explicaţie iniţiativei lui.

Dar i-a scăpat numele lui Harry Feldstein… William Nolan îşi notase cu grijă toate aceste informaţii.

— Începând chiar de mâine, luaţi legătura cu FBI, îi ceru el. Vreau să aflu totul despre acest Feldstein.

Franck Woodmill fu din nou descumpănit. Oare William Nolan nu ştia cine era Feldstein şi ce rol juca în trădarea lui? Sau era un actor excelent, sigur că nu va fi pedepsit niciodată? Directorul adjunct al CIA se ridică din fotoliul portocaliu şi îi adresă un zâmbet rece interlocutorului său.

— Duceţi-vă să vă odihniţi.

Îl conduse până la liftul din holul pustiu. Înainte de despărţire, îi strânse îndelung mâna, privindu-l în ochi, apoi zise cu voce gravă:

— Această crimă trebuie să fie pedepsită.

În glasul lui nu era nici urmă de nesiguranţă. Pe Franck Woodmill îl cuprinse din nou îndoiala.

*

* *

Soarele strălucea deasupra Washingtonului. Pe patul lui Malko erau întinse *Washington Post* şi *Washington Times*, pomenind amândouă publicaţiile, chiar pe prima pagină, de asasinatul Jessicăi Hayes. Dar nu dădeau niciun detaliu.

Fusese dezvăluită apartenenţa tinerei analiste la CIA, iar cele două ziare emiteau ipoteza unei reglări de conturi între serviciile secrete. Într-un articol, amiralul Hayes afirma că fiica lui lucrase întotdeauna la calculator…

Malko împături ziarul simţind cum i se pune un nod în gât şi având capul greu. Trebuia să-l înlocuiască pe Milton Brabeck care îl supraveghea pe Feldstein. Gorila îl pândea din zorii zilei. El îl sunase

pe Malko şi îi spusese că până atunci negustorul de flori nu se mişcase din Wisconsin Avenue. Dar nu îşi mai făcea iluzii. Dacă Feldstein era un agent clandestin din KGB sau din GRU, nu va face nicio greşeală şi puteau să-l urmărească până în pânzele albe fără să descopere nimic.

Singura speranţă venea din faptul că avea să transmită ceva Centralei sale. Dacă William Nolan se dusese miercuri la cimitir, cu siguranţă că încercase să transmită memoriul fals despre „Starwar" pe care îl comunicase Franck Woodmill. Totul părea să indice că transmiterea fusese făcută de Nolan către Feldstein chiar sub nasul lui Malko, însă acum agentul clandestin trebuia să-l transmită şi Centralei sale. Dar cum nu ştiau prin ce mijloc îl va transmite, nu puteau să avanseze deloc… Îşi aminti brusc filmul evenimentelor. Un lucru pe care îl observase prin binoclu, dar căruia nu îi dăduse nicio atenţie pe moment. Şi care, corelat cu altă constatare, avea o cu totul altă valoare. Jessica Hayes îi furnizase cel de-al treilea element.

În momentul în care se ducea să-şi ia telefonul, acesta începu să sune. O secretară i-l dădu pe Franck Woodmill. Deci el nu suna din „casa sigură". Directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni intrase direct în subiect. Părea înflăcărat de o mulţumire destul de sumbră.

— Încă din zori lucrez la subiectul care ne interesează, începu el. Poate voi descoperi ceva. Aţi putea veni să ne întâlnim la Intelligence Building, în F Street, biroul C 8765?

— Vin chiar acum, spuse Malko. Cred că ştiu de ce au omorât-o pe Jessica Hayes.

Capitolul XX

Franck Woodmill îl aştepta pe Malko în holul sediului Intelligence Building şi se năpusti la el de cum intră pe uşa turnantă.

— Ce mi-aţi spus în legătură cu Harry Feldstein?

— Mi-am amintit ce am observat cu binoclul, spuse Malko. Treningul Jessicăi a fost scotocit, nu-i aşa?

— Da, şi ce-i cu asta?

— Când Jessica i-a dat adresa lui Feldstein, el i-a împrumutat pixul

şi l-a uitat la ea. Jessica l-a băgat în buzunar.

— Şi de asta a ucis-o? Ca să-l ia înapoi? De ce?

Franck Woodmill părea sincer încurcat. Iar Malko îl înţelegea, căci îi trebuise mult ca să ajungă la această concluzie…

— Să începem cu începutul, spuse el. Amândoi suntem siguri că William Nolan i-a transmis miercuri o informaţie lui Harry Feldstein, da?

— Da.

— Bine, să eliminăm magia. L-am observat pe Feldstein cu binoclul şi am ascultat discuţia lui cu Jessica. Nu mi-au dat niciun indiciu. Dar l-am văzut pe Feldstein alegând un pix din buzunarul salopetei unde mai erau şi altele şi dându-i-l Jessicăi ca să scrie adresa. În momentul în care voia să i-l înapoieze, acesta fu strigat de cineva, iar ea l-a păstrat. Când am găsit cadavrul Jessicăi, buzunarele fuseseră scotocite. Asasinul a căutat ceva.

— Pixul?

— Dacă e vorba despre Harry Feldstein, mai mult ca sigur că da.

Franck Woodmill ridică sprâncenele.

— De ce?

— Să presupunem că William Nolan îşi ascunde informaţiile pe care le transmite KGB-ului în tubul unui pix. Lucru perfect plauzibil. De fiecare dată când vine la mormânt, îl lasă acolo. Pe urmă, Harry Feldstein vine să-l ia…

— Dar dumneavoastră aţi cercetat mormântul când aţi fost prima oară, imediat după ce a plecat de acolo, dar nu aţi găsit nimic…

— Aşa este, recunoscu Malko, însă am observat că Nolan s-a aplecat la un moment dat. Putea foarte bine să înfigă pixul în iarbă. Pământul este moale. Este foarte posibil să nu-l fi observat.

— În cazul acesta, continuă Woodmill, Feldstein ar fi luat pixul şi, din greşeală, l-ar fi dat Jessicăi în locul altuia. Este absolut surprinzător.

— Chiar şi cei mai buni profesionişti pot face gogomănii, observă Malko. De fapt, este singura explicaţie a acestui omor brutal care nu are legătură directă cu atacul care a avut loc asupra mea şi a lui Milton. După părerea mea, au făcut asta ca să-i dea de înţeles lui Nolan că era vizat. Harry Feldstein a acţionat singur şi repede, fără să

primească ordin, ca să-şi repare gafa. Trebuia cu orice preţ să-şi recupereze pixul.

Franck se gândea. Clătină din cap.

— Dar toate pixurile lui Bill Nolan sunt marcate cu iniţialele lui. Vă daţi seama de risc?

— Şi încă cum, zise Malko. Închipuiţi-vă că, în urma unor împrejurări neprevăzute, s-ar fi găsit unul lângă mormântul fiului său. Paznicii din cimitir l-ar fi anunţat. Biata Jessica nici măcar nu şi-a dat seama. Am citit în memoriu că Nolan folosea pixuri japoneze obişnuite.

Franck Woodmill nu părea prea convins..

— Poate că aveţi dreptate, admise el, însă, atâta timp cât nu am găsit pixul… Şi chiar dacă l-am găsi, acest lucru va rămâne tot o ipoteză.

— Mi-aţi spus că aţi avansat în cazul lui Feldstein, da?

— Fireşte, zise directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni. Haideţi să vi-l prezint pe cel care m-a ajutat.

Luară ascensorul până la etajul al şaselea, iar Franck împinse uşa cu geam a biroului în care se afla un uriaş cu faţa ridată, cu ochi foarte albaştri şi tenul închis la culoare, părul tuns foarte scurt, numai în cămaşă, cu un toc de pistol la spate.

— Malko, acesta este căpitanul Bill Livingstone. Este unul dintre responsabilii Office of Foreign Missions, secţia din FBI însărcinată cu supravegherea diplomaţilor străini suspecţi că recrutează spioni dintre oamenii noştri…

Bill Livingstone transformă degetele lui Malko în gelatină cu un zâmbet jovial. Parcă era un personaj dintr-un film de propagandă a FBI-ului…

— Eu sunt un „mole-hunter”[25] îi explică el. Am lucrat deseori cu Franck…

Cei doi bărbaţi se găseau într-un birou despărţit printr-un geam de o încăpere imensă în care erau aliniate mesele de calculator peste care stăteau aplecaţi agenţii studioşi din FBI. Acestea funcţionau zi şi

[25] Vânător de cârtiţe. (n.a.)

noapte. Toţi diplomaţii în post la Washington se găseau în memoria computerului central. Iar F Street era al doilea centru nervos al Serviciului de Informaţii, aflat la o aruncătură de băţ de Casa Albă.

— Bill a găsit ceva despre Harry Feldstein, îi spuse Franck.

Agentul FBI surâse cu prudenţă.

— Staţi puţin… Nu e decât o ipoteză.

Se apropiară de monitorul unui calculator pe care era scris un nume: Oleg Kuzanov. Malko citi indicaţiile afişate pe ecran. Făcea parte din KGB, lucrând sub acoperire ca secretar, adjunct în Ambasada URSS, apoi mai erau o grămadă de amănunte în legătură cu obiceiurile lui, cu locuinţa, cu gusturile, cu oamenii pe care îi frecventează şi cu sejururile precedente în străinătate. Era un ofiţer din KGB cum există cu miile… În ultimul rând apărea indicaţia: Banca Citicorp. Sucursala BN din Calvert Street, Georgetown.

Malko îi întrebă din priviri pe Franck.

— Este banca lui Harry Feldstein, zise americanul.

— Fireşte că această sucursală a Citicorp are câteva sute de clienţi, îl corectă imediat „vânătorul de cârtiţe”, însă nu putem să ignorăm această coincidenţă.

— Au existat transferuri de fonduri suspecte dintr-un cont într-altul? întrebă Malko.

— Nu, zise Franck Woodmill, dar nu se pune problema.

Poate că era o modalitate de a se întâlni… Şi, dacă avem dreptate, un mod de a transmite informaţii.

— Va trebui să-i supraveghem mult şi bine până să-i prindem, obiectă Malko.

Bill Livingstone zâmbi cu veselie.

— Nu, tovarăşul Kuzanov are obiceiuri bine stabilite. Se duce la bancă în fiecare joi, ca astăzi de altfel, în jurul prânzului, ca să scoată bani lichizi. Bineînţeles că la început l-am urmărit, dar nu am descoperit nimic suspect. Şi nu avem atâţia oameni ca să-i supravegheze pe toţi în permanenţă.

— Ba dimpotrivă, i-o tăie Franck Woodmill, Bill este de acord ca astăzi să pună pachetul… Mai avem încă două ore.

— Noi ne ducem să ne ocupăm poziţiile mai înainte, propuse Bill Livingstone.

*

* *

De la fereastra de la etajul al treilea a University Club, din Sakharov Plaza, se vedea direct grădina părăginită a micii Ambasade sovietice. Era un vechi hotel particular, situat la marginea bulevardului Connecticut, micuţ şi negru, cu acoperişul plin de antene de toate formele, ca nişte sculpturi suprarealiste… Micuţa grădină era supravegheată fără întrerupere de camere de luat vederi automate.

FBI-ul închiria, pe durata unui an întreg, două camere la University Club, dar şi în clădirea modernă aflată vizavi de intrarea principală a ambasadei care, practic, era lipită de sediul publicaţiei *Washington Post*. Ceea ce îi făcea pe anumiţi „vulturi" din Washington să spună că tendinţa „stângistă" a ziarului nu se datora în totalitate întâmplării, ci mai degrabă unui soi de osmoză nesănătoasă. Trei agenţi din FBI se învârteau prin încăperea supraîncălzită pe lângă mai multe camere de luat vederi, magnetofoane, microfoane şi aparatură de detectare, unele mai perfecţionate ca altele. În camera de alături, un tehnician cu căştile pe urechi înregistra convorbirile telefonice. Bill Livingstone se uită la ceas.

— Ar fi timpul să iasă, este foarte punctual. Foloseşte uşa laterală.

Patru maşini „CD" erau oprite pe potecuţa de lângă clădirea ambasadei. În faţa lor, pe Connecticut, era o maşină de supraveghere alb cu albastru aparţinând „serviciului secret". Se lăsă din nou tăcerea. După cinci minute, se deschise o uşiţă şi în prag apăru un bărbat atletic, foarte brunet, cu o ţigară în gură, cu o figură plăcută şi o geantă diplomat în mână. Semăna cu un meridional sau chiar cu un arab.

— Iată-l pe Kuzanov, zise Bill Livingstone. Este din Baku, din Caucaz. Îi place viaţa.

Ofiţerul din KGB se urcă într-un Ford bej şi se angajă cu grijă pe Connecticut. Livingstone se întoarse spre Franck Woodmill:

— Plecăm. Ne aşteaptă o maşină. El conduce întotdeauna încet, dar m-am pregătit. Un poliţist îl va opri la următoarea intersecţie pentru un control de rutină…

*

* *

Filiala Citicorp din Calvert Street avea un singur etaj şi se afla la capătul bulevardului Wisconsin, cu un parching în spate, în care se ajungea ocolind clădirea. Părea o filială liniştită de cartier. Furgoneta cu iniţialele AT & T în care se găseau Malko, Bill Livingstone şi Franck Woodmill pătrunse în parching şi staţionă în fund. Prin numeroasele orificii camuflate, se puteau observa toate colţurile.

— Am plasat oameni peste tot, zise „vânătorul de cârtiţe”. Pe Calvert Street, în bancă, aici şi chiar în clădirea vecină. Unul din oamenii noştri i-a luat locul unui casier.

Măcar de-ar folosi la ceva, se gândi Malko.

Dar nu aşteptară prea mult, căci Fordul bej al rusului intră în parcare şi opri la două maşini de ei. Oleg Kuzanov intră în bancă legănând uşor geanta diplomat. Aparent, nu avea nicio grijă. Se creă un moment de tensiune. O voce înfundată se auzi în căşti:

— Stă la coadă, nu vorbeşte cu nimeni.

Se instală iarăşi liniştea. În parching, maşinile intrau şi ieşeau fără încetare. Deodată, Franck Woodmill exclamă:

— *God damned!*

O furgonetă albă tocmai intra în parcare. Trecu prin faţa lor şi opri lângă zid, destul de departe de maşina diplomatului rus. Îşi ţinuseră cu toţii respiraţia. Uşa vehiculului culisă şi bărbatul coborî.

Era Harry Feldstein, îmbrăcat într-o salopetă albă, cu o servietă veche din piele în mână. Zumzetul unei camere de luat vederi se declanşă. Era filmat. Negustorul de flori se îndreptă spre intrarea băncii şi, în clipa în care se pregătea să intre, se întoarse şi aruncă o privire în parcare. Dar în loc să deschidă uşa, se dădu într-o parte şi se apropie de Fordul diplomatului rus. Acest lucru dură doar câteva secunde. Se aplecă în spatele maşinii, ca şi cum ar fi zărit ceva pe jos, apoi se ridică şi plecă.

— Sfântă Fecioară! şopti Bill, a introdus ceva în ţeava de eşapament.

Negustorul de flori dispăruse în bancă. În acel moment, se auzi în microfon:

— A intrat cel de-al doilea subiect.

Bill Livingstone se aplecă peste microfon.

— Ce face primul subiect?

— Îşi numără banii.

Şeful OFM se întoarse spre un agent din FBI îmbrăcat într-o salopetă cu iniţialele AT & T.

— Du-te şi cercetează ţeava de eşapament! Repede.

— Iau obiectul?

— Da.

Agentul deschise uşa şi coborî, apoi se îndreptă către maşina diplomatului. Toţi stăteau cu sufletul la gură. Se aplecă spre ţeava de eşapament, când vocea din bancă zise:

— Subiectul numărul unu se îndreaptă către ieşire.

— Tom, pleacă de-acolo, strigă Bill Livingstone în microfon.

Tom se ridică brusc, ţinând un obiect în mână, apoi se întoarse. Tocmai se pregătea să se urce în furgonetă, când Oleg Kuzanov ieşi din bancă. Era la fel de vesel. Deschise maşina, aruncă geanta diplomat înăuntru şi, fără grabă, ocoli vehiculul, lovi cauciucurile cu piciorul şi se aplecă. Cei din furgonetă ghiciră că acesta băgă mâna în ţeava de eşapament.

Scotoci în ea câteva clipe, apoi se ridică şi privi în jurul lui vizibil nedumerit. Apoi, se sui în maşină şi ieşi din parching.

Tensiunea mai scăzu puţin în rândurile celor din furgonetă. Bill Livingstone, Malko şi Franck se întoarseră imediat spre Tom, agentul FBI.

— Ce ai găsit, Tom?

— Asta, domnule.

El îi întinse un portţigaret din metal. Bill Livingstone deşurubă capătul, scoţând nişte vată. Apoi trase şi scoase dinăuntru un pix negru, destul de bombat. Malko îl văzu pe Franck Woodmill pălind.

— Vreau să văd.

Bill Livingstone i-l dădu, iar americanul îl examină cu atenţie. Malko zări în acelaşi timp cele două litere aurii înscrise pe capac: W.N.

Franck Woodmill schimbă o privire cu Malko. În ochii lui se citea o dezamăgire fără margini. Fiind sigur că nu va păţi nimic, în ciuda bănuielilor care planau asupra lui, William Nolan îşi continuase

activitatea de cârtiţă.

— Aţi avut dreptate, şopti el.

— Bill Livingstone îi observa pe cei doi bărbaţi, nedumerit.

— S-ar zice că acest lucru înseamnă ceva pentru dumneavoastră, Franck.

Omul de la CIA dădu din cap în semn că da.

— Da, Bill. Aş dori să vorbesc cu dumneata între patru ochi.

De-abia dădură atenţie vocii care se auzea acum în microfon anunţând ieşirea din bancă a lui Harry Feldstein. Descoperiseră sistemul de transmitere folosit de ruşi şi acum ştiau ce aveau de făcut. Bill Livingstone zise în microfon:

— Plecăm. Ne întoarcem în F Street. Urmăriţi subiectul numărul doi. Terminat.

Cât timp dură drumul, nimeni nu scoase un cuvânt. Franck strângea pixul în mână, de parcă i-ar fi fost frică să nu i-l fure cineva. Numai când se văzu în biroul lui, Bill Livingstone rupse tăcerea:

— Ei, Franck, ce ascundeţi?

*

* *

Malko, Franck Woodmill şi Bill Livingstone se uitau la pixul demontat de pe birou şi la sulul de microfilme pe care îl avusese înăuntru. Mestecând gumă, uitându-se la diplomele care decorau pereţii, Bill Livingstone era năucit de-a binelea. Se cutremură şi spuse:

— Franck, mă puneţi într-o situaţie fără ieşire. Tipul care a făcut asta merită să stea la închisoare o sută de ani, oricare i-ar fi rangul…

— Bineînţeles, admise directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni. Vă daţi seama de importanţa acestei probleme… Tot ce vă cer este să puneţi obiectele astea în seiful dumneavoastră până luni, când se întoarce directorul general al CIA. La opt dimineaţa, vom veni amândoi aici în birou. Dar până atunci, nu faceţi absolut nimic. Supravegheaţi-l doar pe Feldstein.

— Şi dacă W.N. o şterge?

Nici măcar nu îndrăznea să-i pronunţe numele. Destăinuirile lui Franck îl lăsaseră cu gura căscată.

— Nu se va mişca, îl asigură Woodmill. Nu este o afacere oarecare.

Luni, vom chibzui ce vom face.

Tăcu simţind gura uscată. Bill Livingstone rămase din nou pe gânduri. În final oftă şi spuse:

— Bine, Franck. Luni, la ora opt. Trebuie să am încredere în dumneavoastră.

Malko şi Franck se întoarseră în F Street.

— Am făcut tot ce mi-a stat în puteri, spuse directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni. Luni îi voi relata totul directorului general. Să-şi asume el responsabilitatea. Este o poveste îngrozitoare. Cel puţin de am reuşi să-l acuzăm pe Feldstein de dublu asasinat. Vă cer să mai rămâneţi un timp la Washington. Voi avea nevoie şi de mărturia dumneavoastră.

— Şi Milton Brabeck?

— Poate să plece. Este inutil să stea de pază şi el şi cei de la FBI.

Ce sfârşit de săptămână trist!

Malko se gândi că următoarele trei zile vor trece foarte greu.

— Îl anunţ chiar eu pe Milton, propuse el.

Datorită telefonului portabil Motorola, era uşor să ia legătura cu el.

*

* *

William Nolan se străduia să priceapă ce îi spunea interlocutorul lui, şeful Departamentului Informaţii din Senat, în gălăgia infernală de la *Four Ways*, unul dintre cele mai selecte restaurante din Washington, situat pe Strada 20. *Bermuda Lounge* zumzăia de zgomotul discuţiilor. Senatorul îi aruncă o privire plină de nedumerire.

— Te simţi bine, Bill?

William Nolan îi zâmbi cu amabilitate.

— Cred că mă încearcă o gripă.

— Luaţi Bufferin, îl sfătui senatorul. Cu un pahar plin de Johnny Walker.

— Nu beau niciodată alcool, spuse directorul adjunct al CIA cu un zâmbet de scuză, dar voi transmite şi altora leacul dumneavoastră. Cred că mă voi duce să mă odihnesc.

— Bine, aveţi grijă de dumneavoastră, îl sfătui din nou senatorul cu ochii la fermecătoarea domnişoară, ataşat de presă pe lângă Congres,

într-o fustă mini care îl îndemna la viol.

Cei doi bărbaţi se despărţiră, iar William Nolan, după ce dădu mâna cu câţiva cunoscuţi, se duse la toaletă, apoi intră într-o cabină telefonică. Discuţia nu dură mult, ieşi şi se urcă în limuzina neagră.

— Mergem la birou, îi spuse el şoferului.

Era ziua lui şi îi promisese lui Fawn McKenzie că vor petrece seara împreună. Numai că, înainte de asta, mai avea o treabă de făcut.

În acea dimineaţă îl vizitase pe tatăl Jessicăi Hayes care era distrus. În întreaga Companie circulau fel de fel de zvonuri, iar poliţia din Georgetown bătea pasul pe loc. Se ştia că asasinul folosise un revolver cu amortizor, căci nu erau cartuşe, iar vecinii nu auziseră nimic. William Nolan făcuse un efort de voinţă ca să nu spună tot ce ştia.

*

* *

Noaptea se lăsa peste Wisconsin Avenue şi Milton se lupta cu toropeala ce îl cuprinsese. Se scutură, uitându-se a mia oară la furgoneta albă, staţionată în faţa magazinului lui Harry Feldstein.

Refuzase să părăsească ascunzătoarea, aşa cum îi ordonase Malko după ce îi povestise ce s-a întâmplat. Acum când era sigur că agentul clandestin era ucigaşul Jessicăi şi a fiicei sale, părea un buldog care îşi ţinea prada cu dinţii. Chiar dacă acest lucru nu mai folosea la nimic.

Agenţii din FBI îl supravegheau pe negustorul de flori cu mijloace mult mai sofisticate decât avea el. Reperase deja încă două furgonete oprite puţin mai departe, în care erau cu siguranţă agenţii federali…

Căscă şi se hotărî să bea o cafea la barul aflat puţin mai departe. Puţină schimbare i-ar mai limpezi gândurile. Când trecu, prin faţa florăriei, zări o potecuţă pe lângă clădire, care ducea în curte, cu garaje din lemn de o parte şi de alta. Cineva tocmai traversa poteca după ce ieşise pe uşa din spate a florăriei.

Era chiar Harry Feldstein! Negustorul nu mai avea salopeta, ci numai o canadiană şi o pălărie. Deschise uşile garajului, iar Milton zări o maşină mică albă. Se aştepta ca negustorul să se suie la volan şi să plece. Însă acesta intră în garaj şi închise uşa. Milton se opri în loc intrigat. Din garaj nu răzbătea afară nicio dâră de lumină. Intră în curte şi, profitând de întuneric, îşi lipi urechea de lemnul uşii.

Îl făcu să tresară zgomotul unui motor. Asculta din ce în ce mai nedumerit. De ce Harry Feldstein pornise motorul maşinii în garajul închis? Oare voia să se sinucidă?

În momentul în care voia să deschidă uşa garajului, zgomotul se atenuă până când nu se mai auzi deloc. Milton aşteptă câteva secunde, apoi se hotărî să deschidă uşa. Dar garajul era gol.

Capitolul XXI

Mut de uimire, Milton Brabeck străbătu garajul în fugă şi îşi dădu seama că are două intrări. Împinse uşa care dădea în spate şi zări două lumini roşii ce se îndepărtau pe un drum ce se afunda în colina împădurită din cealaltă parte a bulevardului Wisconsin. Harry Feldstein era să fugă chiar pe sub nasul agenţilor din FBI care nu mirosiseră capcana…

Gorila traversă din nou curtea cu paşi repezi şi ajunse în Wisconsin Avenue. Abia avu timp să se urce la volanul maşinii lui, parcate puţin mai jos, şi viră imediat la stânga, întrând pe o potecuţă ce străbătea zona împădurită, paralelă cu aceea pe care o luase agentul clandestin din KGB, care se prelungea în S Street. El era acum pe R Street, la Dumberton Oaks. După ce parcurse trei sute de metri, opri chiar înainte de intersecţie, stinse farurile şi aşteptă cu inima bătându-i cu putere.

Harry Feldstein putea foarte bine să se fi afundat în Monrose Park ca să ajungă în Potomac Parkway, mergând pe serpentinele din zona împădurită… Deodată observă nişte faruri în stânga lui. Avu timp să zărească o maşină Lancea albă care trecea prin intersecţie, coborând pe Strada 32 care se întretăia cu R şi S Street.

Demară şi el după câteva secunde, păstrând totuşi o anumită distanţă. Nu ştia unde se ducea agentul clandestin din KGB, însă, având în vedere măsurile de prevedere pe care şi le luase, nu prea părea în apele lui. Puţin mai departe, Harry Feldstein viră la dreapta pe N Street, luând-o din nou pe Wisconsin, spre Potomac. Străbătu K Street chiar pe malul fluviului şi opri chiar lângă apă, în Harbor

Parking.

Milton Brabeck văzu că stinge farurile şi îşi aprinde o ţigară. Agentul avea o întâlnire… Aşteptă câteva clipe, apoi se duse la cabina telefonică din apropiere. După trei încercări, reuşi să-l găsească pe Franck Woodmill care mai era încă în F Street şi îl informă ce se întâmplă.

— Malko trebuie să fie la *Jefferson*, îi spuse americanul. Îl iau şi venim amândoi! Aveţi grijă să nu-l pierdeţi.

FBI-ul se lăsase pe tânjeală şi acum se găseau iarăşi în familie… Milton se urcă în maşină, îşi scoase din toc un pistol automat Sig şi verifică încărcătorul. Vehiculul alb staţiona încă pe malul fluviului Potomac, în întunericul din Harbor Parking. Oare pe cine aştepta Harry Feldstein?

*

* *

Barul cu pereţii lambrisaţi de la *Ritz-Cariton* era aproape gol, cu excepţia unui separeu ocupat de William Nolan. Pentru prima dată schimbase limonada caldă cu un Martini. Acum era deja la al doilea pahar. Nefiind obişnuit cu băuturile tari, fusese cuprins de o stare de euforie artificială. Înălţă capul şi o văzu în faţa lui pe Fawn McKenzie, apetisantă, sexy. Era îmbrăcată cu un taior gri închis, foarte mulat pe corp, iar fusta scurtă lăsa să se vadă o parte din coapsele lungi, strânse în nişte ciorapi tot gri. Ea se aplecă să-şi sărute amantul şi îi puse în faţă un pacheţel.

— *Happy Birthday, darling!*

— Mulţumesc, zise Nolan sărutând-o şi el.

Desfăcu pacheţelul şi găsi o pereche de butoni splendizi din aur.

— Eşti nebună! strigă el.

Ea îl privea puţin cam descumpănită, cu o lucire şireată în priviri.

— Dar eu îţi plac?

— Eşti superbă! răspunse el.

Nolan îi atinse uşor coapsa strânsă în nailon, având o senzaţie delicioasă de plăcere.

— Mi-am cumpărat chestia asta franţuzească special pentru tine. Am reţinut o masă la *Watergate*.

William Nolan o privi înduioşat şi tulburat, apoi îi ceru chelnerului o sticlă de şampanie Moët Imperial foarte parfumată. Îndată ce dopul sări, umplură două cupe şi ciocniră.

— Pentru fericirea noastră! zise ea.

Bătrâna chitaristă care stătea lângă bar cânta cu nostalgie, creând o atmosferă caldă şi intimă. Localul era practic pustiu. De altfel, în colţul unde stăteau, nici nu puteau fi văzuţi.

— Am de făcut un drum înainte de cină, o anunţă William Nolan în timp ce umplea cupele cu şampanie.

Ea se aplecă şi se ghemui în el.

— Să nu întârzii prea mult!

Privirile lor se întâlniră şi se sărutară încetişor. Coapsele lungi îl fascinau pe Nolan. Începu să le mângâie, mai întâi cu timiditate, apoi din ce în ce mai apăsat. Se pare că Fawn gusta acest flirt neaşteptat. Ea se lăsă să alunece pe banchetă pentru ca degetele amantului său să poată înainta mai mult. Când atinseră pielea, tânăra tresări de plăcere.

— Am putea să cinăm altă dată în oraş, zise ea.

Ea atinse mijlocul lui William Nolan şi rămase nemişcată când simţi mânerul pistolului băgat în centură.

— De ce eşti înarmat? îl întrebă ea îngrijorată.

El îi zâmbi.

— Aveam pistolul la birou ca să mi-l cureţe. Azi mi l-au dat şi îl duc acasă.

Puţin mai liniştită, ea începu să-l sărute din nou, puţin ruşinată că se comporta ca o femeie uşoară, dar era foarte excitată. Se pare că şampania îl descătuşă şi pe William Nolan, îndrăzni să-i mângâie pieptul peste taior, cam stângaci, însă cu atâta înflăcărare încât Fawn gemu de plăcere. I se părea că se întorsese în anii de studenţie, când flirta pe bancheta din spate a maşinilor. Cu o singură diferenţă: murea de dorinţă să simtă în adâncul pântecelui ei acel membru încordat a cărui formă o simţea în mână.

Deodată, făcu un gest de nebunie: îi desfăcu fermoarul de la pantaloni, îşi strecură mâna în şliţ şi prinse între degete sexul întărit. Directorul adjunct al CIA tresări din tot corpul şi încercă să o respingă.

— Ai înnebunit? Opreşte-te! îi zise el în şoaptă.

— Da, am înnebunit! suflă Fawn.

Degetele se plimbau în sus şi-n jos, abile, cu o mişcare suplă. Ochii lui William Nolan deveniră sticloşi. Fawn nu se mai oprea. Mâna îi fu zguduită de spasmele membrului care arunca sperma în palma ei. Ruşinată, dar totodată venindu-i să râdă în hohote, ea se uită în jur, dar nu văzu pe nimeni. Nici măcar pe bătrâna chitaristă.

William Nolan părea lovit de trăsnet. Bolborosi câteva cuvinte, pomenind de întâlnire, apoi, de bine de rău, încercă să se aranjeze. Fawn se uita la el cu duioşie.

— Te iubesc, zise ea.

Luă sticla de şampanie şi umplu cupele din nou. William Nolan se uită la ceas şi tresări.

— Trebuie să plec. Poţi să mă duci tu?

— Bineînţeles. Pe urmă ce facem?

— Ne întâlnim la barul hotelului *Willard*, apoi mergem să cinăm la *Watergate*.

El plăti şi străbătură holul hotelului *Ritz-Carlton*. Limuzina neagră cu geamuri fumurii era trasă la scară. William Nolan se apropie de şofer şi de garda de corp.

— Sunteţi liberi. Domnişoara McKenzie mă însoţeşte.

Cei doi bărbaţi dădură din cap şi spuseră în cor:

— *Happy Birthday. Enjoy your evening*.[26]

O văzură venind pe Fawn McKenzie în noua ei ţinută şi se bucurară să-şi vadă şeful destinzându-se puţin. Acesta aşteptă să dispară farurile limuzinei ca să se urce în Lancer-ul gri al amantei sale. Încă mai era sub efectul şocului produs de plăcere.

— Lasă-mă la intersecţia străzilor K şi 32, îi ceru el.

*

* *

Malko şi Franck Woodmill erau într-o maşină obişnuită, parcată lângă un hidrant. Se pregăteau să se îndrepte spre est. În centrul oraşului, K Street se transforma dintr-odată într-o şosea urbană.

[26] La mulţi ani. Vă urăm o seară plăcută! (n.a.)

Milton Brabeck era în spatele unui camion care semnaliza că o ia în altă direcţie, de-a lungul fluviului Potomac. Harry Feldstein nu se mişcase din loc. Cum pândeau o maşină, era cât pe ce să-l scape pe bărbatul înalt care traversa strada de-a curmezişul printre vehicule, riscând să fie călcat, şi se apropie de automobilul alb al agentului clandestin. Franck Woodmill tresări şi se minună.

— *My God!* Este chiar Bill Nolan!

Directorul adjunct al CIA se urcă în maşina albă, lângă şofer. Harry Feldstein aprinse farurile imediat. Întoarse şi se îndreptă spre vest. Circulaţia era atât de intensă, încât treceau neobservaţi. După câteva secunde, Franck Woodmill depăşi un şir de maşini care îl claxonară de zor şi porni din nou în urmărire. Clătină din cap nemulţumit:

— Dacă vreodată mi-ar fi spus cineva că se va întâmpla una ca asta, l-aş fi omorât pe loc. Bill Nolan…

— Se întoarce!

Milton semnaliză la dreapta. Cele trei vehicule se angajară pe rampa ce ducea la Key Bridge, care trecea peste Potomac. După aceea coborâră şi o luară pe George Washington Parkway, către nord-vest. Franck tresări din nou.

— Dumnezeule! Se duc la Langley!

După douăzeci de kilometri, ajunseră la intrarea principală a sediului CIA, ieşiră pe Chian Bridge Road, apoi o luară pe Strada 123… Se circula mult mai uşor. Se lăsă tăcerea. Trecură pe rampa Chain Bridge Road. Şoseaua străbătea pădurea, iar fluviul Potomac nu se putea vedea.

— Probabil că va intra pe poarta pe unde intră personalul, spuse Franck.

A doua dădea direct în autostradă şi era folosită ca „intrare de serviciu”. Străbătură rampa, apoi trecură pe sub autostradă şi ajunseră la intrarea sediului CIA.

— Pentru numele lui Dumnezeu, unde se duc? izbucni Franck Woodmill.

Nici Malko nu ştia mai multe decât el. Ei mergeau după Milton care… Dar brusc, acesta semnaliză că o ia la dreapta. Franck înjură.

— Ce fac, se opresc?

Dar nu se opriseră… Primul vehicul şi maşina lui Milton se

angajară pe un drum care se afunda în pădure şi, în trecere, Malko zări o inscripţie: *Turkey run. Recreation area*.[27] Cele trei vehicule părăsiră autostrada.

— Se vor întoarce, făcu Franck Woodmill. Poate au greşit bifurcaţia.

Malko nu vedea ce căuta directorul adjunct al CIA cu un agent clandestin din KGB la Langley… Mai parcurseră încă o sută de metri. Aleea curcanilor cotea la stânga şi trecea pe sub autostradă, apoi drumul începu să urce. Franck înjură iar. Maşina albă era oprită în mijlocul drumului, iar cea a lui Milton dispăruse.

*
* *

Harry Feldstein încetini atât de brusc, încât Milton trebui să rotească volanul cu o smucitură ca să nu-l lovească. O atinse uşor, dar continuă să se îndrepte spre autostradă. Zări în oglinda retrovizoare că celălalt vehicul oprea. După aceea dispăru după o curbă… Apoi ajunsese sus şi profită de un refugiu ca să întoarcă.

Oare ce însemnătate avea această întâlnire în acest loc izolat? După câteva clipe de ezitare, plecă în direcţia din care venise. Când ajunse pe creastă, opri. Maşina albă mai staţiona încă în mijlocul drumului. Cineva coborâse şi stătea în picioare lângă ea în spatele acesteia o zări pe aceea a lui Franck Woodmill, oprită şi ea.

*
* *

Harry Feldstein aruncă o privire în oglinda retrovizoare, apoi se uită la William Nolan.

— De ce vreţi să oprim aici? Suntem urmăriţi?

Nolan se uita la el cu un aer absent.

— Dumneavoastră aţi ucis-o pe acea tânără şi pe fetiţa ei?

Vocea îi suna calm, însă rusul nu se înşela. Era furios la culme. Se blestema că fusese de acord cu această întâlnire nebunească cu un om

[27] Aleea curcanilor. Zonă de agrement. (n.a.)

pe care nu ar fi trebuit să-l cunoască niciodată. Însă, când Nolan îl sunase acasă, nu a îndrăznit să-l refuze. Putea să fie vorba de o exfiltrare. Se simţea supravegheat, iar comunicarea cu Centrala lui era serios perturbată.

— Trebuie să ne întoarcem la Washington, zise el, trecând în viteza întâi.

— Răspundeţi!

În acel moment, omul de lângă el scoase maşina din viteză şi frână ca să nu plece maşina în josul pantei. Inima îi bătea tare de tot din cauza panicii. Nu era normal ca într-un loc atât de pustiu să mai oprească şi altă maşină.

— Doar am spus că eu lupt pentru pace. Ca să fie mai puţin sânge vărsat pe pământ, mai puţine lacrimi.

În timp ce vorbea, îşi duse mâna la centură. Harry Feldstein zări un moment mânerul pistolului, înainte ca Nolan să-l apuce. Arma lui era ascunsă sub pardesiu. Acţionă fără să se gândească, deschise portiera din partea lui şi se aruncă afară. William Nolan trăsese deja pistolul pe jumătate când agentul clandestin din KGB smulse şi el arma din toc. Era un pistol de calibrul treizeci şi opt, cu amortizor.

Întinse braţul şi ochi capul directorului adjunct al CIA, apoi trase. Se auzi mai întâi o împuşcătură slabă şi William Nolan fu izbit de geamul din dreapta. Dar apucă să apese pe trăgaciul pistolului său Herstall înainte de a primi glonţul direct în falcă. Cartuşul lui se înfipse în podea.

Harry Feldstein întoarse, dar maşina lui fu luminată de nişte faruri. Avu răgazul să vadă doi bărbaţi ţâşnind din vehiculul din spatele lui şi îndreptându-se în goană către coama costişei. Dacă reuşea să intre în pădurea deasă, avea o mică şansă de scăpare. Deodată, apăru un al treilea vehicul şi se opri de-a curmezişul drumului. Feldstein se opri în loc descumpănit. Căzuse într-o cursă. Inima lui bătrână bătea să-i spargă pieptul, dar trebuia să facă faţă.

*

* *

Milton văzu în lumina farurilor un omuleţ cu pălărie pleoştită şi o armă cu ţeava lungă în mână. Coborî dintr-un salt, strângând bine Sig-

ul în mână.

Când îl văzu, Harry Feldstein ridică braţul. Un val de ură alungă brusc toate scrupulele lui Milton. De departe, Franck Woodmill urla: *„Don't shoot him! Don't shoot him!"* Dar el apăsase deja pe trăgaci.

Ochise mai întâi genunchii. Stătea cu picioarele depărtate, cu braţul întins şi corpul puţin aplecat în faţă.

Pistolul automat începu să păcăne şi să tresalte în mâna lui. Aştepta o fracţiune de secundă între fiecare împuşcătură ca să-şi ochească bine ţinta. Mai întâi picioarele, coapsele, pântecele, pieptul şi, în fine, capul.

Harry Feldstein părea că se dezumflă ca o păpuşă din cauciuc spartă. Scăpă din mână pistolul, se învârti în loc cu corpul zguduit de gloanţe şi urlând ca un nebun. Ultimul glonţ care îl nimeri în cap, îl reduse la tăcere. Culasa armei pocni în gol, în liniştea care se făcu. Milton Brabeck lăsă braţul în jos, pământiu la faţă şi puse alt încărcător cu un gest maşinal. Apoi înaintă către silueta ghemuită pe caldarâm. Se grăbi când auzi urletul lui Franck Woodmill care ieşise pe jumătate afară, aplecându-se peste portieră.

— Bill!

Nemişcat, William Nolan se ghemuise lângă portiera din dreapta a maşinii, strângând în mână pistolul Herstall. Un val de sânge curgea din ceafă şi era scuturat de un soi de tremurat.

— *My God!* exclamă Milton Brabeck. A murit?

Franck se întoarse spre el alb ca varul.

— Nu, mai respiră încă. Trebuie să-l scoatem de aici.

Toţi trei încercară să-l scoată cu mare grijă din maşină, când apăru un girofar. Era o maşină de poliţie care se opri lângă ei. Un poliţist cu pălărie de fetru coborî cu arma în mână. Franck Woodmill flutură legitimaţia de la CIA şi alergă spre el.

— *Officer!* Ajutaţi-ne!

Îi explică în câteva cuvinte ce se întâmplase. Obţinu prin radio, pe frecvenţa secretă a CIA, camera de gardă.

— Bill Nolan a fost grav rănit. Pregătiţi sala de operaţie. Sosim acum.

La parterul sediului CIA se găsea un serviciu medical complet cu medici de gardă… Spuse ce răni are directorul adjunct în timp ce îl

urcau în maşina de poliţie. Internistul zise:

— Domnule, este vorba de o intervenţie foarte dificilă, iar noi nu avem echipamentul necesar. Trebuie transportat cu elicopterul. Franck Woodmill se urca deja în maşina poliţiei unde Milton ţinea haina sub ceafa lui William Nolan. Malko se urcă în faţă. Ajunseră pe autostradă şi, după trei minute, în faţa porţii sediului CIA. Îi aştepta un elicopter şi o echipă de medici care se grăbi să-l pună pe William Nolan pe o targă, examinându-l superficial, apoi îi aşezară perfuziile la lumina proiectoarelor.

— Cei de la Georgetown Hospital au fost anunţaţi, zise medicul. Îl aşteaptă. Mult noroc!

Targa fusese urcată deja în elicopterul plin cu infirmieri şi gărzi de corp. Franck Woodmill se întoarse spre medic şi zise:

— Are vreo şansă?

Acesta se strâmbă cu îndoială.

— Se pare că are două gloanţe în cap. Depinde ce leziuni au produs.

*

* *

William Nolan fusese primit la Georgetown Hospital sub numele de William Nunn. Cu ajutorul scanner-ului, reuşiră să vadă că un glonţ se oprise în partea stângă a creierului, iar cel de-al doilea în osul maxilarului. Îi paralizase deja toată partea dreaptă şi nu putea să vorbească.

Malko şi Milton erau în sala de aşteptare, împreună cu gărzile de corp ale CIA trimise de Office of Security. Îl supraveghea şi un medic de-al lor. Alte două gărzi păzeau intrările şi culoarul. Malko se uită la ceas. Era două dimineaţa. Trecuseră cinci ore de când directorul adjunct al CIA era în sala de operaţie. Gălăgia de pe culoar îl făcu să-şi dea seama că medicii au terminat şi că îl duceau la reanimare. Malko îl zări în treacăt pe William Nolan cu faţa bandajată, apoi fu dus în salon. Franck Woodmill îi luă pe Malko şi pe Milton.

— Haideţi să bem o cafea! Deocamdată nu putem face nimic.

Se duseră la cafeneaua de la parter, unde erau mulţi infirmieri.

— Operaţia a reuşit? întrebă Malko.

— Medicii spun că da, dar nu sunt siguri că va mai putea vorbi, zise cu tristeţe Franck. Când se va trezi, creierul va funcţiona, dar nu va mai putea să-şi transforme gândurile în cuvinte…

— Starea lui are şanse să se îmbunătăţească?

— Teoretic, da.

Tăcură din nou. Franck Woodmill oftă.

— Acum va trebui să-l înfruntăm pe directorul general şi să-i povestim totul. În noaptea asta voi face raportul… În sfârşit, ceea ce ştiu.

— Am impresia că voia să-l omoare pe Feldstein, spuse Malko. Ca să rupă orice legătură cu KGB-ul sau din alt motiv? Dar celălalt a fost mai rapid.

Cu Harry Feldstein ciuruit de gloanţe şi cu William Nolan redus la tăcere, riscau să nu mai afle în veci adevărul. De ce lucrase directorul adjunct pentru ruşi? se întrebau acest lucru când garda de corp de la CIA veni şi îi şopti ceva la ureche lui Franck Woodmill. Acesta tresări.

— Fawn McKenzie este sus. Cineva a anunţat-o…

*

* *

Fawn McKenzie era trasă la faţă, avea părul strâns, pantofi fără toc, nişte jeanşi şi ochii roşii de atâta plâns.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Nimeni nu a vrut să-mi spună nimic.

Malko, Franck şi Milton erau în camera de gardă, pustie deocamdată.

— Cineva l-a împuşcat, zise Franck. Este grav rănit la cap.

Fawn McKenzie îşi muşca buzele.

— Dumnezeule! O să...

— Nimeni nu ştie nimic, o întrerupse Franck. Se pare că l-aţi văzut în seara asta. Ce s-a întâmplat?

— L-am lăsat la colţul Străzii K, trebuia să ne întâlnim la *Willard* peste o oră. Dar nu a mai venit. L-am aşteptat până la zece, apoi m-am dus acasă. Am primit un telefon adineauri.

— Ştiţi cu cine trebuia să se întâlnească?

— Nu. Cu cine?

— Cu un agent clandestin din KGB.

Ea ridică sprâncenele mirată.

— Dar FBI-ul nu era acolo? Ce s-a întâmplat?

Ea părea perfect lucidă. Malko o întrerupse:

— Domnişoară McKenzie, avem toate motivele să credem că Bill trăda pentru KGB. A fost o întâlnire secretă.

Ochii tinerei se măriră, rămase fără grai câteva clipe, apoi se umplură de lacrimi şi scuturâ din cap.

— Nu, nu, nu este posibil, nu este adevărat.

— Veniţi, zise Franck Woodmill, trebuie să discutăm.

*

* *

Era şase dimineaţa şi erau cu toţii epuizaţi. Franck nu se oprise din scris. Fawn McKenzie se clătina pe picioare. El îi spuse politicos să plece.

— Duceţi-vă acasă, faceţi un duş, dormiţi puţin, iar după aceea, veniţi la Langley. Mai avem nevoie de dumneavoastră.

Îndată ce ea plecă, Franck făcu un rezumat al situaţiei.

— Bill Nolan s-a folosit de ea ca să scoată documentele de la Langley. Ea credea că sunt pentru comisia senatorială şi că el o făcea din prietenie pentru Barry Goldwater. După aceea, le fotocopia şi le punea acasă pe microfilme… Restul l-am descoperit noi. Punea microfilmele într-un pix şi îl îngropa lângă piatra de pe mormântul fiului său. Harry Feldstein venea şi îl lua.

— V-a spus cumva motivul pentru care el trăda?

— Nu. Susţinea că nu avea niciunul, că îl cunoaşte de douăzeci de ani şi că este omul cel mai integru pe care l-a cunoscut vreodată… Că îl va apăra până la capăt. Trăia doar cu amintirea fiului său ucis în Vietnam şi că avea oroare de violenţă. Spera mult de la confraţii lui care luptau pentru dezarmare…

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt. Erau epuizaţi amândoi. Malko nu şi-ar dori să fie în pielea lui Franck Woodmill.

— Ce ştiţi despre Harry Feldstein?

— Arma lui nu avea serie. Nu au nicio dovadă împotriva lui. Cei din FBI o interoghează pe nevastă-sa. În cel mai bun caz o vor

expulza. Iar la percheziţie, nu s-a descoperit nimic. Am senzaţia că nici nu l-a cunoscut pe Bill până în seara asta. Aici se închide pista.

Afară era frig, iar Malko îşi simţea şi sufletul îngheţat. Misterul nu se spulberase, iar ei ajunseseră la capătul drumului.

*

* *

Doctorul Thorpe, medicul de la CIA, aştepta pe culoar, într-o discuţie aprinsă cu doi confraţi, când Franck Woodmill şi Malko ajunseră la Georgetown Hospital. În ciuda celor câteva ore de somn, Malko se simţea epuizat, iar Franck avea ochii roşii ca la iepure.

— A fost greu, zise el. Am crezut că directorul general o să cadă lat. Nici acum nu-i vine să creadă. Am reuşit să-l determin să nu mai spună nimănui, până nu vom fi siguri de starea lui Bill. Nici măcar preşedintele nu va afla… Haideţi să vorbim cu Thrope. Am instalat microfoane în camera lui pentru orice eventualitate.

Doctorul Thorpe se apropie de ei cu o figură întunecată.

— Nu am veşti bune, începu el. Starea lui Bill Nolan se înrăutăţeşte. Creierul a fost mult prea afectat.

Franck Woodmill se uita la el ca şi cum ar fi spus cine ştie ce obscenităţi.

— Vreţi să spuneţi că nu o să reziste?

Medicul dădu din cap afirmativ.

— Poate să vorbească?

— Nu. I-am făcut nişte teste. Încearcă, dar nu se înţelege nimic.

— Acum este conştient?

— Da. Dar nu va dura prea mult.

Intrară în hol, apoi în salon. Bill Nolan era culcat pe partea dreaptă, cu ochii deschişi şi gura strâmbă. Văzându-l pe Franck Woodmill, se strădui să spună ceva, dar nu reuşi să articuleze decât nişte bolboroseli de neînţeles. Thorpe se aplecă la urechea directorului adjunct al Diviziei Operaţiuni.

— Este tot ce poate să spună.

Bill Nolan se uita fix la Franck. Ochii i se umplură de lacrimi. Făcu semn cu mâna stângă, mai mult ca un tremurat. Franck se aplecă şi puse un carneţel pe genunchii lui.

— Bill, trebuie să aflăm. Acum ştim de legăturile dumneavoastră cu ceilalţi. De ce aţi făcut-o? Spuneţi-ne de ce?

Partea stângă a feţei lui Nolan se încordă. Cu foarte mare greutate scrise câteva litere pe carneţel, apoi închise ochii. Malko citi cu voce tare:

— F… a… w… n.

— O vrea pe secretara lui, zise ofiţerul de la pază. Trebuie să-i cerem directorului general o autorizaţie.

Doctorul Thorpe se apropie şi îi şopti ceva la ureche lui Franck Woodmill:

— Grăbiţi-vă, nu sunt sigur că va rezista până diseară.

Directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni se întoarse şi zise pe un ton sec:

— Luaţi un elicopter şi aduceţi-o pe domnişoara McKenzie. Eu îl sun pe director.

Se aplecă deasupra patului.

— Bill, o aducem pe Fawn.

*

* *

Privirea lui Malko o întâlni pe cea a lui Fawn şi citi în ea o mare deznădejde. De o oră, ea îi strângea mâna lui Bill Nolan. Acesta deschidea ochii uneori şi se uita la ea cu o privire înceţoşată. Respinsese toate întrebările cu privire la trădarea lui. Din când în când, doctorul Thorpe se uita pe monitoare îngrijorat. Bill Nolan era din ce în ce mai slăbit.

Malko îi zâmbi lui Fawn McKenzie.

— Pot să vorbesc cu dumneavoastră?

Ea îl urmă pe culoar.

— Aţi putea să-i faceţi un ultim serviciu, începu el. Bill va muri.

— Ştiu, presimt.

— Cereţi-i să ne spună adevărul. De ce a trădat? Altminteri, povestea asta va otrăvi CIA mult timp de-acum încolo.

Ea se uită lung la el.

— Sunt de acord, dar după aceea mă veţi lăsa singură cu el?

— Aveţi cuvântul meu.

Se întoarse în salon şi se apropie de Bill Nolan. Îi vorbi îndelung la ureche. Malko pândea figura strâmbă a directorului adjunct. În final, dădu uşor din cap, iar Fawn zise:

— Puteţi să-i puneţi întrebări.

Malko scrise pe hârtie.

— De ce v-aţi trădat patria?

Bill Nolan citi şi se mişcă. Începu să scrie cu mâna stângă câteva cuvinte. Malko citea pe măsură ce acesta se chinuia să scrie.

„Pa… cea… Multe conflicte. Nu am trădat.”

Mâna îi căzu moale. Malko scrise alături.

„Din cauza fiului dumneavoastră?”

Ochii lui Bill Nolan se umplură de lacrimi. Scrise cât putu de ferm:

„Da… fiul meu… Şi alţii. Trebuie evitat un alt război. Ei sunt sinceri…”

Malko scrise:

„Ei: adică ruşii?”

„Da.”

Se auzi o muscă bâzâind prin încăpere. Franck Woodmill se smiorcăia, iar Fawn avea faţa scăldată în lacrimi.

„De cât timp?” scrise Malko.

„Doisprezece ani… Nu regret nimic…”

Acest lucru explica trecerea prin Libia a lui William Nolan. Era epuizat, iar Malko luă foile de hârtie. Fawn se repezi la el.

— Vă rog, lăsaţi-l în pace, lăsaţi-mi-l şi mie!

Aproape că îi împinse afară din salon.

Doctorul Thorpe se aplecă peste rănit şi îl ascultă. Se ridică şi îi şopti unui agent din CIA:

— Duceţi-vă după preot!

Bill Nolan îi rechemă brusc cu nişte hârâituri oribile, apoi luă din nou foaia de hârtie şi scrise.

„Nu mai voiam sânge… îmi pare rău pentru… Nu mai puteam…”

Doctorul Thorpe îi dădu afară din salon. Malko ieşi ultimul. Se întoarse. Fawn McKenzie luase din nou mâna lui Nolan şi i-o săruta. O gardă de corp de la CIA închise uşa şi se postă în faţa ei.

*

* *

William Nolan a murit la douăsprezece fără cinci, fără să-şi fi recăpătat vorbirea. A fost înhumat după două zile, la cimitirul din Georgetown, în prezenţa preşedintelui Statelor Unite, a directorului general al CIA şi a celor mai importanţi membri din Serviciile de Informaţii.

Sfârşit

Malko smulse din căptușeala hainei lui Chris Jones un încărcător nou, îl montă la Uzi și se ridică, fixând locul în care se găsise Paul Kramer înainte de incident. Trecu mai puțin de un minut. Firește că americanul dispăruse, iar el vedea acum doar o pereche de îndrăgostiți aplecați peste balustradă ca să privească pe chei. Schimbul de focuri avusese loc la distanță mare de mulțime, iar zarva înghițise zgomotul împușcăturilor. Se apropie, iar pulsul se acceleră brusc. Paul Kramer sărise parapetul și se pregătea să coboare de pe un container pe altul, însoțit de o gardă de corp care se străduia să-l ajute. Paul ridică privirea și îl zări pe Malko, apoi strigă la îngerul lui păzitor. Acesta scoase o armă din centură, îl ochi pe Malko și descărcă tot încărcătorul la întâmplare...

PREȚ **10 000 Lei**

ISBN 973-9138-73-)